

မိုးမိုး

ရှေ့ဘက်

BURMESE
CLASSIC

Cartoonist
and
Illustrator

www.burmeseclassic.com

၁၉၅-၁၃

နတ်ရွာဦး

ရှေးချစ်/နတ်ရွာဦး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာဦး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၂၀၁၁။ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၂၁။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဧပြီလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ရစ်သူက ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြတယ်
“အစာဝတော့ ဌာနေပြန်တယ်တဲ့...”
ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။
“ငါတို့ယောက်ျားတွေလည်း
အချဉ်မဟုတ်တော့ဘူး...” လို့။

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(တစ်)

၁ နေ့ ချိန်းပွဲရှိနေသဖြင့် ညနေ(၄)နာရီလောက်ကတည်းက အပြင်ထွက်ချင်နေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ တရွရွရှိကာနေသည်။ အမေပြန်မလာသေး၊ အမေရယ် လာပါတော့... ကျောင်းကြီးလွတ်ပါတော့၊ အမေသားလေး တမော့မော့။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိ၍ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေပြန်အလာကို မျှော်ကာ မော့ခဲ့ရသော မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းက ကျီးပေါင်းတက်ချင်လျှင်တောင် တက်လောက်သည်။

အမေသည် မူလတန်းပြ ဆရာမလေး ဘဝကတည်းက ကျောင်းစည်းကမ်းနှင့်အညီ နေလာခဲ့သူဖြစ်၍ ဆရာဆရာမ အချင်း

နတ်ရွာဦး

ချင်းပင် အမေ့ကို စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်သူ၊ ဘုတ်အုပ် စသည်ဖြင့် တီးတိုးတစ်မျိုး၊ တဲ့တိုးတစ်မျိုး ပြောတာမျိုးပင် ရှိကြသည်။ အမေကား ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ကျောင်းမှ ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းနှင့် ဘောင်မဝင်လျှင် မိုးပဲပြိုပြို၊ မြေပဲမြိုမြို၊ မလှုပ်ရေးချ မလှုပ်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ အလွန်ပင် ပေါင်းရသင်းရခက်လှသည်။

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးချိန် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပင် ရှိသေးသည်။ ထိုအချိန်က အဖေနှင့်အမေ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ် ကျော်ကျော်ပင် ရှိဦးမည်။ အဖေက ကုန်သည်ကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားပြီး ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနှင့် စီးပွားရှာသူပီပီ အ ပေါင်းအသင်းများကာ အသောက်အစား ရှိသည်။ အပျော်အပါးလည်း မက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေစည်းကမ်းနှင့် အဖေစရိုက်က မကိုက်ညီ။ ပြုပြင်ဖို့ အမေ ညှိနှိုင်းသော်လည်း မရသဖြင့် သားတစ်ယောက်ကို အရယူကာ ကွာရှင်းလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်ဘဝ ရောက်သွားကာ ပညာရေးဝန်ထမ်းများအတွက် သီးသန့်ချထားပေးသော ဒဂုံမြို့သစ်အရှေ့ပိုင်း(၁၁)ရပ်ကွက်၌ မြေ ကွက်တစ်ကွက် ရယူပြီး ထိုနေရာမှာပင် အိမ်ဆောက်ကာ သားအမိနှစ် ယောက် နေကြသည်။ ကျွန်တော် မမှတ်မိသောအရွယ်က အမေဖက်မှ အဖွား လာနေပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိန်းကျောင်းကြည့်ရှုပေးသည်ဟု ဆိုပါ သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသော ကျောင်းနေစာရွယ်မှာတော့ သားအမိ နှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

အဖွားက မွေးရပ်မြေ မော်လမြိုင်ဖက်သို့ သင်္ကြန်ကာလ ခဏ ပြန်လည်ပတ်ရင်း လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မမှတ်မိချေ။ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်မိသည့်

ရှေ့ချစ်

အရွယ်တွင် အမေနှင့်ကျွန်တော်သာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းစတင်ချိန်က အမေတစ်ကျောင်း၊ သား တစ်ကျောင်းဖြစ်နေကာ အမေလာခေါ်ချိန်ကို မျှော်ရသည်။ ကျောင်း ပိတ်ရက်များ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ရှိနေချိန် အမေက မွမ်းမံသင်တန်း တက်နေရပြန်သဖြင့် ညနေ အမေပြန်ချိန်ကို မျှော်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေသည် မူလတန်းမှအလယ်တန်း၊ အလယ်တန်းမှ အထက်တန်းပြ ဆရာမ ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင် ပြီး တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ခဲ့ရသည်။ ထိုကာလမှာလည်း အမေ အိမ်ပြန် ရောက်ချိန် မျှော်ရသည်။ ယခု ကျွန်တော်ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေသောကာလ ဖြစ်လင့်ကစား မျှော်ရပြန်လေသည်။

ကျောင်းလွှတ်ချိန် စောနေပါစေ။ ဆရာ ဆရာမများ ကျောင်း ဆင်းရမည့်အချိန် မဟုတ်သေးလျှင် ဘယ်သူပြန်ပြန် အမေ မပြန်ပါ။ စာသင်ရသည့် ဘာသာရပ်တာဝန်အပြင် အခြားကျောင်းနှင့် ပတ်သက် သော တာဝန်တစ်ချို့ပါ တွဲဖက်ယူထားသဖြင့် တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးလျှင် နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခုအတွက် ကျန်နေသေးသည့်အချိန်များမှာ ဆက်၍လုပ်ဆောင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုတ်အုပ်ကြီးအဖြစ် နာမည်ရ နေသလား မဆိုတတ်တော့ပြီ။

သို့သော် အမေ မမူပါ။ ဘုတ်အုပ်က ကျောင်းမှာတင် မဟုတ်၊ အိမ်မှာလည်း ဘုတ်အုပ်ဖြစ်လေသည်။ ညဘက် ဘယ်အချိန်အိပ်အိပ်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးလင်းမှပဲ အိပ်အိပ်၊ မနက် ခြောက်နာရီထိုးလျှင် နိုးထကာ သားအမိနှစ်ယောက် အတူဘုရားဝတ်တက်ရသည်။ ပြည့်စုံအောင် ပြောရလျှင် ခြောက်နာရီက ကျွန်တော့်အတွက်သာဖြစ်ပြီး အမေက ငါးနာရီကတည်းက ထကာ ချက်ပြုတ်သည်။ ခြောက်နာရီထိုးလျှင် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပြီး အသင့်၊ ကျွန်တော်မျက်နှာသစ်ပြီး ငွေထိုင်

သည်နှင့် ဆွမ်းတော်ကပ်ရုံပင်။

ပြီးလျှင် မနက် အဆာပြေစား။ ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်းဝင်၊
အမေက ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်လေတော့၏။

အိမ်မှာ သောက်ရေအိုး ရေဖြည့်၊ မီးဖိုခန်းနှင့်ရေချိုးခန်း ရေ
လျော့နေလျှင် ရေတင်၊ အိမ်အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးအလုပ် ကျွန်
တော့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ အမေအလုပ်က ချက်ပြုတ်ခြင်းနှင့် အဝတ်
လျှော်ဖွတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ခြံထဲက အပင်များအား စနေ တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုး
မှာ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး အတူဆင်းကာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးကြ
သည်။ အပင်ရေလောင်းတာဝန်ကတော့ အမေနှင့်ကျွန်တော် အဆင်
သင့်သလို လုပ်ရပါသည်။

သို့သော် ကျောင်းပြီးသွားသည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အနည်း
ငယ် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်။ အမေ ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် ကျွန်
တော် ညခုနစ်နာရီ မကျော်ခင်အထိ အပြင်ထွက်လည်ခွင့်ရှိသည်။
ဤကား တရားဝင်။ တရားမဝင်သည့်အချိန်မှာ နေ့ခင်းပိုင်း အိမ်မှာ
အမေ မရှိ၍ လွတ်လျှင် လည်သလို ထွက်သည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ထို
တရားမဝင်အချိန်ထဲမှာမှ ကျွန်တော် အကြောင်းပြချက် ခိုင်လျှင်ခိုင်
သလို တရားဝင် အကန့်အသတ်နှင့် ထွက်ခွင့်ပေးထား၍ ကျောင်းပြီးမှ
အနည်းငယ် လွတ်လပ်ရေး ရသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ ချိန်းပွဲရှိနေသည်။ တခြားမဟုတ် စစ်တုရင်ကစားပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲ
နေရာကို ဗိုလ်မင်းခေါင် လမ်းထိပ်က “ရွှေမိုးကဖီး” တွင် သတ်မှတ်ထား
ပြီး ပြိုင်ဘက်က ရွှေမိုးကဖီးဘေး တစ်ခြံကျော်မှာ နေသော သက်နိုင်နှင့်
ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် သုံးပွဲကစား နှစ်ပွဲအနိုင်ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့ပွဲ
က တစ်ပွဲတည်း ကစားပြီး အနိုင်အရှုံး သတ်မှတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ပေးမည့်
ဒိုင်လူကြီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမျိုးဦးဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ အားလျှင် စစ်တုရင် ကစားတတ်သော ကျွန်တော်
တို့အတွက် နေရာဌာနရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပါချေ။ ကြုံလျှင်
ကြုံသလို သစ်ပင်အောက်၊ အိမ်ဘေး ဒါမှမဟုတ် ချက်ခုံရှိသော ဆံပင်
ညှပ်ဆိုင်နှင့် ရွှေမိုးကဖီးလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖြစ်သည်။ သည်တစ်
ကြိမ်တော့ သေသေချာချာကြီးကို သတ်မှတ်ကာ ထိုးကြမည်ဖြစ်၍
ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်ကြမည့် ဝါသနာအိုး ပရိသတ်များပါ ရှိမည့်အပြင်
ဒိုင်ကိုမျိုးဦးကလည်း ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦးအတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် စီး
ကရက် တာဝန်ယူ ဧည့်ခံပေမည်။

ဤမျှ သိုက်ဝန်းခမ်းနားစွာ ကျင်းပမည်ပြိုင်ပွဲ၏ဆုလာဘ်ကား။

ရွှေဦးကဖီးမှာတော့ လူစုံသလောက် ရှိနေချေပြီ။ ဗိုလ်မင်း
ခေါင်လမ်းဖက်ခြမ်း ဆိုင်ဘေးတွင် ခုံဝိုင်းသုံးဝိုင်း ဆက်ကာ ခင်းထားပြီး
အလယ်ဝိုင်း၌ ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုင်ကြမည်ဖြစ်ပြီး
ဝါသနာရှင်ပရိသတ်များက ဘေးနှစ်ဝိုင်းမှ အလျဉ်းသင့်သလို ထိုင်ကာ
ကြည့်ရှုအားပေးရန် စီစဉ်ထားသည်။ ထိုစီစဉ်မှုအတိုင်း ပြိုင်ဘက်တစ်ဦး
ဖြစ်သော သက်နိုင် ရောက်နှင့်နေကာ သတ်မှတ်ထားသော အရှေ့ဖက်
ခုံတွင် ထိုင်လျက် ကွမ်းတဗျစ်ဗျစ် ဝါးရင်း စောင့်နေသကဲ့သို့ ဝါသနာရှင်
ပရိသတ်များလည်း လက်ဖက်ရည် ကိုယ်စီမှာလျက် ဘေးဘယ်ညာ
စားပွဲနှစ်လုံး လူအပြည့် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုသုံးဝိုင်းဆက်၏ လစ်လပ်နေသောတစ်နေရာ၌ ဘယ်သူမှ
ဝင်မထိုင်သော်လည်း ခိုင်လည်းဖြစ်၊ ဆိုင်ရှင်လည်းဖြစ်သော ကိုမျိုးဦး
သာ ဝင်ထိုင်လိုက်၊ ပြန်ထသွားလိုက်၊ ကောင်တာခုံဘေးက နံရံကပ်နာရီ
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တိုးတိုးညည်းတွားလိုက်နှင့် အတော့်ကို ဂနာမငြိမ်

ဖြစ်ကာနေလေသည်။

ဒီထက် ပိုရှင်းလင်းအောင် ပြောရလျှင် ရင်တွေ တုန်နေသည်။
ဒီနေ့ပွဲမှာ 'တိမ်တိုက်' လာမပြိုင်နိုင်လျှင်၊ သို့မဟုတ် ရှုံးခဲ့လျှင် သူ့ဘဝက
ရေမရှိသော ချောင်းထဲ နှာခေါင်းဖော်ပြီး သေမယ့်အစား ကားလမ်းပေါ်
တက်ခွေနေသည့်မြွေပွေးကို ကန်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

(တိမ်တိုက်ကွာ... ငါးနာရီပါလို့ သေချာမှာထားရက်နဲ့)

ပြိုင်ပွဲသတ်မှတ်ချက်အရ နာရီဝက်တိတိ နောက်ကျခွင့် ရှိ
သော်လည်း ငါးနာရီဆယ်မိနစ် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ မျိုးဦး နေလို့မရတော့ဘဲ
ဖျော်ခန်းထဲ ညပိုင်းအတွက် လက်ဖက်ခြောက်နှပ်နေသည့် အောင်ကို
မြင့်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“အောင်ကိုမြင့်”

အောင်ကိုမြင့်မျက်လုံးတွေက မွေးရာပါ အာရုံကြော အား
နည်းသူဖြစ်၍ ခေါ်သံကြားရာ လှည့်ကြည့်သော်လည်း အကြည့်က
လွဲနေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ ဒီမှာ၊ အဲ့ဒါထားခဲ့၊ ခဏထွက်ခဲ့ဦး”

“ဗျာ...”

အောင်ကိုမြင့် ထွက်လာပြီး သူ့ဆရာကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါးလမ်းထဲက မိုးတိမ်တို့အိမ် သိတယ်မဟုတ်
လား!”

“အင်း... သိတယ်၊ ဘယ်နားလောက်မှာလဲ!”

“ဟိုနားကွာ... ဟာ... မင်းသိတယ်ပြောပြီး ဘယ်နားလဲ
မေးနေတယ်”

“ဟိုလေ... သိတယ်ဆိုတာ ချက်ထိုးကျွမ်းတဲ့မိုးတိမ် ပြော
တာ မဟုတ်လား!”

“အေး... သူပဲ၊ ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါးလမ်းထဲ ဝင်သွား၊ အိမ်တန်း ဆုံးသွားရင် ညာဘက်အစွန်ဆုံးက ပျဉ်ထောင်အိမ်ကွာ၊ ရေနံဝပြီး မည်း နေတဲ့အိမ်၊ သူ့ဘေးမှာ စာသင်ကျောင်း... နောက်က ကွင်းပဲ ရှိတော့ တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ဟို... လက်ဖက်ခြောက် နှပ်ထားတယ် နော်”

“ထားခဲ့... ငါကြည့်လုပ်လိုက်မယ်၊ ဟေ့... စက်ဘီးယူ သွား... စက်ဘီး”

မျိုးဦး လှည့်ပြောရင်း ဖျော်ခန်းထဲ ဝင်ကာ လက်ဖက်ခြောက် နှပ်အိုးကို ကြည့်သည်။ ရေနွေးဆူ၍ လက်ဖက်ခြောက် ထည့်ပြီးကာစ ဖြစ်သဖြင့် ဆားဘူးလှမ်းယူကာ လက်ဖက်ရည်ဖွန်းလေးနှင့် ဆား အနည်းငယ် ကော်ကာ အဖုံးလေး ဟပြီး ပက်ခနဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထည့်ပြီးကာမှ သတိရပြီး...

“အောင်ကိုမြင့်ရေ”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဆားခပ်ပြီးသားလား”

“ပြီးပြီလေ ဆရာ”

“သေရောကွာ... ဝန်ကုန်တော့မှာပဲ”

အကျရည် နှပ်သော ဖော်မြူလာအရ ဆားမပါလျှင် လုံးဝ မကောင်း၊ ယခု အိုဇာဖော်မြူလာ ဖြစ်သွား၍ မျိုးဦး စိတ်ညစ်သွားပြီး နောက်တစ်အိုး ထပ်နှပ်ရန် ပြင်ရတော့၏။

(ငါ့ကိုက စိတ်တွေ များနေတာ၊ ဟိုကောင် မိုးတိမ်ကလည်း ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ မလာနိုင်ရင်တော့...)

ထိုအခိုက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကုန်ခံပြီး ပွဲကြည့်လာသော

ဦးတင်စိန်က...

“ဟေ့... မောင်မျိုး”

“ဗျာ... ဦးလေး”

“မင်းတို့ပွဲက ဖြစ်ကောဖြစ်မှာလားကွ”

“ဟာ... ဖြစ်မှာ ဖြစ်မှာ... သေချာပေါက် ဖြစ်မှာ၊ ဟဲဟဲဟဲ

ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ဖြစ်မှာ... ဟဲဟဲဟဲ”

မျိုးဦးက သူ့ဇီဝအတိုင်း အရယ်တစ်ဝက်နှင့် လှမ်းအော်ပြောပြီး အရယ်တစ်ဝက်နှင့်ပင် ကြိတ်ကာ လေပူမှုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ နာရီ လှမ်းကြည့်သည်။ ငါးနာရီနုစစ်ဆယ်။

(သွားပြီထင်တယ်)

အမေ ပြန်လာပြီ။

“အမေ”

“ဟေ့... သား..”

ကျွန်တော်အဖြစ်က အပြေးသမား တာထွက်စည်းမှာ ခရာသံ
ကို စောင့်နေသလို အမေပြန်လာလို့ ခြံပေါက်ဝမှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်
သည်။ ဦးဘခင် လမ်းကြားထဲက အမေဆွဲခြင်းလေးနှင့် တနွဲ့နွဲ့ ချိုး
ကွေ့လာတာ မြင်သည်နှင့် ပြေးထွက်ကာသွားသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ အမေရာ”

“အေး... ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိနေလို့ သားရယ်”

“သားလေ... အမေပြန်လာရင် မောမောနဲ့ မီးဖိုခန်း ဝင်ရမှာ
စိုးလို့ ထမင်းချက်ထားတယ်၊ ဟင်းတွေ ပြန်နွေးပြီး ကန်စွန်းရွက်လည်း
ကြော်ထားတယ်၊ ခြံထဲက အပင်တွေလည်း ရေလောင်းပြီးပြီ၊ အခု
အမေ အိမ်ပေါ် တက်သွားရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ သားဖျော်ထားတဲ့

သံပုရာရည် ရှိတယ်၊ အဲဒါ သောက်လိုက်နော်”

“ဟင်!... ဒါဆို... မင်းက”

“သား... ဟို... အလုပ်... အလုပ်ကိစ္စ ပြောထားတာ ရှိလို့
သွားမေးချင်လို့ အမေ ဒီကောင်အမေကလည်း အမေလိုပဲ အရမ်း
စည်းကမ်းကြီးတာ၊ မောင်ရင် အိမ်ကို ဧည့်သည်လာတာ မကြိုက်ဘူး
အမေရ... အဲဒါကြောင့်”

“အေး... ပြီးရော၊ မင်းလည်း (၇)နာရီနော် မိုးတိမ်”

“စိတ်ချ... သွားပြီနော် အမေ”

ကျွန်တော် အမေဆီ ခွင့်တောင်းရင်း နာရီကြည့်လိုက်တော့
ငါးနာရီနှစ်ဆယ့်ငါး။ ဘုရားရေ... ငါးမိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ထို့
ကြောင့် ဦးဘခင်လမ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး အမေမြင်ကွင်းနှင့် ကွယ်သည်
နှင့် အသားကုန် မာရသွန်ရလေတော့၏။

“**မိုး** တိမ် လာပြီဟေ့”

ဆိုင်ထဲကနေ စီကနဲ ထ၊အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် မျက်လုံးတွေအားလုံး ဝေါခနဲ ရောက်လာကြလေသည်။ သို့မှပင် ကျွန်တော်လည်း အမောဆို့မတတ် ပြေးလာရသောခြေလှမ်းတွေ ရပ်ပစ်ပြီး ကူနေကြီးနှင့် လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုကြသော မျက်လုံးများအနက် ကိုမျိုးဦး၏ မျက်လုံးက အတောက်ပဆုံးဖြစ်ပြီး သက်နိုင်၏မျက်လုံးများက နှိုက်စားဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ကာမှ ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို မချီတင်ကဲဖြစ်ကာ နေလေသည်။

“မြန်မြန်လာကွ... ငါးနာရီခွဲတော့မယ်”

မသိရင် သူကပဲ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့ပြိုင်ဘက်လို ပုံဖမ်းပြီး ပြောလိုက်သော သက်နိုင်၏လေယူလေသိမ်းက လူမှုရေး ခေါင်းပုံဖြတ်ရာတွင် အလွန်အသုံးတည့်သောလေမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ မောလွန်းလို့ စကားကို ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ လက်ကာပြကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ နာရီဝက် နောက်ကျခွင့်ရှိသော ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းအရ ကျွန်တော် တစ်မိနစ်အလို ရောက်လာနိုင်သည့်အတွက် ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ရှိသွားသည်။

“စ၊တော့မလား ကိုမိုးတိမ်”

“ဟ... နေပါဦးကွ၊ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် အနားပေးပြီး အသက်ရှူပါစေဦးလား!”

ဝိုင်းထိပ်ကနေ ချက်ချင်းပယ်ချလိုက်သော ဒိုင်ကိုမျိုးဦး၏ စကားကြောင့် သက်နိုင် ပြေးပြီးပြီးကြီး လုပ်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ပါးစောင်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုမျိုး ကျွန်တော့်အတွက် ကျဆိမ့်တစ်ခွက် ရှုဘီတစ်ပွဲလုပ်၊ စမယ် သက်နိုင်”

“အိုခေ... ဟဲဟဲဟဲ... ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့တယ်၊ ကိုင်း... ထုံးစံအတိုင်း”

ထိုသို့ပြောပြီး ပွန်းအဖြူတစ်လုံး အနက်တစ်လုံး ယူကာ ဘေးမှာ ရှိနေသော ဦးတင်စိန်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဦးတင်စိန်ကလည်း ထုံးစံကို သိပြီးသားဖြစ်၍ သူ့ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍မှောက်၊ ပွန်းနှစ်လုံးကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ မြှောက်ထားရင်း လှုပ်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ သက်နိုင်က...

“ဘယ်သူအရင်နှိုက်မလဲ!”

“ရပါတယ်... မင်းအရင်နှိုက်လိုက်ပါ”

သက်နိုင် ကွမ်းသွေး ပစ်ခနဲ လှည့်ထွေးပြီးမှ နှိုက်ယူလိုက်သည်။

“အဖြူကွ... ဟတ်ဟား... သေဖို့သာပြင်”

သက်နိုင် ပျော်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်း ရင်ခုန်သွားမိသည်။ သက်နိုင်နှင့် ကစားဖူးသော အတွေ့အကြုံအရ ဒီကောင်အဖြူကိုင်လျှင် ပိုထက်ပြီး ပိုသွက်မှန်း သိထား၍ဖြစ်သည်။

ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ စစ်တုရင်မှာ ဖြူဖြူမည်းမည်း သူ့ကစားကွက်နှင့်သူ ရှိပြီးသား။ နည်းဗျူဟာအရ ပထမကွက် စရွှေခွင့်ရသော အဖြူက တိုက်စစ်၊ အနက်က ခံစစ် ဖြစ်သော်လည်း opening မပြီးခင် အနက်တွေ တိုက်စစ်ဆင်ခဲ့သော ကစားပွဲတွေ အများကြီး။

ရှိစေတော့။ အဓိကက စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု၊ တည်ငြိမ်သော ထိုးထွင်းမှုနှင့် နည်းပရိယာယ်၊ အတွေ့အကြုံသာဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ရည်တူလျှင်တောင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကြံ့ခိုင်မှု၊ တည်ငြိမ်ထိုးထွင်းမှုက မတူကြ။ ထို့ကြောင့် သက်နိုင် စကွက်ပွန်းကို e4 တွန်းရင်း...

“ဘာတွေ လုပ်နေလို့ နောက်ကျနေတာလဲ မိုးတိမ်၊ ဧကန္တစစ်ဝီလီယံ ခံစစ်ကို ပြန်ကျင့်နေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဗော်ဘီးဖစ်ရှာရဲ့မမေ့နိုင်တဲ့ ကစားကွက်ကလေးတွေလောက်ပါ”

ကျွန်တော်လည်း ပွန်းတွန်းရင်း သက်နိုင်၏စိတ်ဓာတ် တိုက်ကွက်ကို ခုခံပေးလိုက်သည်။ သက်နိုင် ဗစ်ရှော့ စကိုင်ရင်း...

“ဖစ်ရှာ ကစားကွက်တွေက ခေတ်မရှိတော့ဘူးကွ မိုးတိမ်ရ” စကားဆုံးမှ ဗစ်ရှော့ကို ဂွတ်ခနဲမြည်အောင် အကွက်ချလိုက်သည်။

“မင်းရှုံးပြီ သက်နိုင်”

“ဘာ...”

သက်နိုင် တုန်သွားပြီး သူ့အကွက်သူ ပြန်ကြည့်သည်။ နှစ်

ကွက်ပဲ တက်ရသေးသည်။ ရှုံးပြီဆိုသောစကားကြောင့် သက်နိုင် ယိုင်သွားသောစိတ်ကို ပြန်ထိန်းကာ ပါးစောင်ထဲက ကွမ်းကို ထုတ်ဝါးကာ တခါခါ ရယ်လိုက်၏။

“မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်... ငဲ့ငဲ့ငဲ့”

“ငါ ဘာလို့ နောက်ကျလဲ သိလား!”

သက်နိုင် မေးဆတ်ပြကာ ငုံ့လင့်မှ ကျွန်တော် လေသံပျော့ပျော့နှင့်...

“ဦးဘခင်လမ်းကြားမှာ မင်းညီမနဲ့(၁၂)ထဲကကောင် ပြဿနာဖြစ်နေလို့ ဝင်ရှင်းနေတာ”

သက်နိုင် ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည်။ ဘာမှမရှင်းရ။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ကောင်မလေး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေး၍ (၁၂)ထဲက ကောင်လေးသာ ကျိုးတိုးကျဲတဲဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ မိုးတိမ်!”

ကျွန်တော် ကစားကွက် ရွှေ့ရင်းနှင့်...

“ကြည့်ရတာ ဟိုကောင်စည်ရုံးနေတဲ့ပုံပဲကွ၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ဝှူးဝါးဝင်လုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုကောင် ခိုးသွားပါတယ်ကွာ၊ မခိုးရင်လည်း ဗျင်းရုံပဲလေကွာ၊ မင်းညီမက ငါ့ညီမပဲ မဟုတ်လား”

“အာ... အေးပါကွာ... ကျေးဇူးပဲ၊ နေဦး... မင်းဘာရွှေ့လိုက်တာလဲ!”

“မြင်းခုန်တာ”

“ဪ... အေး”

သက်နိုင်၏စိတ်တွေ ကြံ့ခိုင်မှု ရှိသော်လည်း တည်ငြိမ်မှုကင်းပဲ့ကာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်လှည့် မြင်းခုန်ကွက်ကို ပွန်းနှင့်

ကုပ္ပာကသီ ထောက်ကာသည်။ သက်နိုင် မှားချေပြီ။ အနက်လိုင်း အတိုင်း ထောက်ထားသော ကျွန်တော့်ဘစ်ရှောအနက်ကို ထည့်မတွက် သဖြင့် ကျွန်တော့်ဘစ်ရှောနှင့် သူ့ပွန်းကို စားလိုက်သည်။ သက်နိုင် ထပ်ပြီးပျာယာခတ်ကာ ကျွန်တော့်ဘစ်ရှောကို မြင်းနှင့် စားသွားသည်။

“ချက်”

ဆယ့်လေးကွက်မြောက် ကစားကွက်ဖြစ်ပြီး သက်နိုင်၏ဘုရင် နှင့်ဘုရင်မ မြင်းဖြင့် ခွချက်မိသွားသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဖြည့်ဖို့ စဉ်း စားပြီး ဘုရင်ကို လှဲချကာ အရှုံးပေးသွားလေတော့သည်။

“နိုင်ပြီကွ... ဟားဟား”

ထိုအသံကား ခိုင်လူကြီး မပီသသော မျိုးဦးအသံပင် ဖြစ်တော့ ၏။

“မင်းရှုံးပြီဆိုတော့ ကတိအတိုင်းပဲပေါ့နော”

“အေးပါ... ကတိပါပဲ”

ပြောပြီး သက်နိုင် မအီမလည်မျက်နှာနှင့် ထထွက်သွားမည် အပြု...

“ဘယ်လဲ သက်နိုင်!”

“ခင်မြမူ ပြန်ရောက်လာပြီလား သွားကြည့်မလို့”

“ကြည့်မနေနဲ့... ငါ မင်းကို နောက်တာ”

“ဘာကွ”

သက်နိုင် မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြုလာပြီး ပုဆိုးကို ခူးခေါင်းပေါ်အောင် ဆွဲမကာ ဝိုင်းမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်မြမူက ငါ့ဘက်က မင်းကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး လုပ် တာပဲ သူငယ်ချင်း”

“သွားစမ်းပါကွာ... ဒါ မင်း လုံးဝညစ်ပတ်တာပဲ၊ ကိုမျိုး...”

ဒီပွဲက ညစ်တာဗျ၊ ကျွန်တော် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး... ပြန်ကစားမယ်”

မျိုးဦးကို ကျွန်တော် လက်ကာပြပြီး...

“ရတယ်... ပြန်ကစား၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်အနိုင်အရှုံး ကတိအသစ်နဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီပွဲရဲ့ကတိက ပြီးသွားပြီ”

“မလိုဘူး မိုးတိမ်”

ထိုအခါ ဘေးမှ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသော ဦးတင်စိန်က...

“ငါက ဘေးလူပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲက မှန်ကန်တယ်၊ စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေး လုပ်တာ မတရားဘူးဆိုရင် မင်းကစပြီး မတရားမှုကို ဖန်တီးတာပဲ သက်နိုင်ရဲ့၊ မင်းက စတိုက် စလုပ်တာလေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်နိုင်... ထားလိုက်တော့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“မှန်တယ် သက်နိုင်၊ ဦးလေးဦးတင်စိန် ပြောတာ နည်းလမ်းကျ တယ်”

ဦးတင်စိန်အပြင် ဝိုင်းကြည့်နေသောသူအားလုံးလိုလို ကျွန် တော့်ဘက်က ရပ်တည်လိုက်ကြသဖြင့် သက်နိုင် နှာမူတ်သံတွေ ထွက် လာကာ ထပြန်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးမင်းသိန်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး...

“လာ... ကိုတင်စိန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ပွဲချမယ်”

“လုပ်လိုက်လေ”

ပတ်ကားပွဲ ပြီးသွားပြီး ကြားပွဲဆက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခုံမှ ထကာ အတွင်းဖက်ဝိုင်းသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ မျိုးဦးက ကျွန်တော် ထားခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်နှင့် စီးကရက်ပွဲကို ယူလာချပေးကာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ဟဲဟဲဟဲ... ပွဲပြီးသွားပြီ... ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟဲဟဲ မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပြီ၊ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အေး... အဲဒါလေး ဆက်ပြီးအကြံပေးပါဦးကွာ၊ ဟဲဟဲဟဲ အားကိုးပါတယ်”

“ဟာ... အဲဒါ ခင်ဗျားဘာသာ လုပ်လေဗျာ၊ လုပ်တာလည်း ကြည့်လုပ်၊ သက်နိုင်က ကျွန်တော်နဲ့ ပြိုင်ပိုးရမှာမို့လို့ သူငယ်ချင်း အချင်း ချင်း မကောင်းဘူးဆိုပြီး ချက်ပွဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားမှန်း သိသွားရင် လုံးဝနောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ... အဲဒါကြောင့် မင်းပဲ စာပေးပေးပါလို့ ပြောတာ ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်းနဲ့က ရင်းနှီးပြီးသား မဟုတ်လား!”

“နေ... နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကြိုက်တာ အကြီးမလား အငယ်မ လား၊ မြင့်မြတ်စာပေမှာ နှစ်ယောက်ရှိတယ်နော်၊ တစ်ယောက်က အိမ် ထောင်သည်”

“ဟာ... အိမ်ထောင်သည်ကို ကြိုက်စရာလားကွာ၊ အပျိုမကို ပဲ ကြိုက်မှာပေါ့”

“ဟင်... အောင်ကိုမြင့်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်ကိုမြင့် စက်ဘီးကို ဆိုင်ဘေး ကပ်ထိုးပြီး ပုဆိုးခါးပုံစံ ဖြည်ကာ နဖူးက ချွေးတွေ သုတ်ပစ် သည်။

“အောင်ကိုမြင့်”

“ဗျာ...”

“ဟေ့ကောင်... ငါ မင်းကို မိုးတိမ် သွားရှာခိုင်းတာ ကောင်း

ကင် တက်ပြီးရှာနေသလား!”

“ရှာလို့မှ မတွေ့တာ၊ ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါးလမ်းက အိမ်တန်းတွေ အားလုံး ဆုံးသွားတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ တွေ့တော့တယ်”

“ဟင်... မင်းက ဘယ်ဖက်ကို ချိုးဝင်သွားတာလဲ”

“ဘယ်ဖက်ပဲ ချိုးတာလေ”

“သေပါတော့ကွာ... မိုးတိမ်တို့က ညာဘက်ဟ လဒရဲ့၊ ကဲ... ထားပါတော့၊ စက်ဘီးနဲ့ သွားတာ ဒီလောက်တောင် ကြာရ သလား”

“ကြာတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ စက်ဘီးတွန်းသွားရတာ လွယ်တာ မှတ်လို့”

“ဟမ်... စီးမသွားဘူးလား!”

“ကျွန်တော်မှ မစီးတတ်တာ”

“ဟေ... မစီးတတ်ဘဲ ဘာလို့ ယူသွားလဲ၊ ငါနော်... ဒေါသထွက်လာပြီ”

“ဆရာပဲ ယူသွားဆို”

“ယူ... ယူ... တောက်... တယ်... ဒီကောင်၊ သွား... သွား... မင်းသွားတော့၊ ချီးတဲ့မှ... ခိုင်းလိုက်ရင် သောက်တလဲ့”

“ကဲ... တော်ပါတော့ ကိုမျိုးရာ၊ ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါးလမ်းက ငိုလ် မင်းခေါင်လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး (၁၁)ရပ်ကွက်၊ (၁၂)ရပ်ကွက်ကို ခွဖောက်ထားတာ၊ သူလည်း ရောက်ခါစဆိုတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဟဟ... နေဦးလေကွာ မိုးတိမ်”

“မနေတော့ဘူး... နောက်တစ်နေ့ အစီအစဉ်လုပ်တော့” ပြောပြီး ကျွန်တော် လစ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အငှားငိုက်

၂၆

နတ်ရွာစိုး

နှင့် စားထိုးခံသည့်အလုပ်က သိပ်တော့ မလွယ်။ သက်နိုင်ကို အားနာပါသည်။ ဒါပေမယ့် အားမနာပါ။ သက်နိုင်မှာ လက်ရှိကို ရည်းစားလေးယောက်ရှိသေးသည်။ ခုကိစ္စက ငါးယောက်မြောက်။ ဒီကောင်ရည်းစားကို ကွမ်းစားသလို စားပစ်နေသလား မသိတော့ပြီ။

ငါ့အချစ်တွေ
တစ်နေ့စာလောက်
ပါပလာကြော် ဖြစ်သွားပြီ...
တစ်မိုးတွင်းလုံး နစ်လာခဲ့သမျှ
တစ်ဆောင်းသစ်မှပဲ
ပျစ်ခန့် ခုန်ထွက်လာတော့တယ်
ချစ်တယ်...ကောင်မလေးရယ်...

အခန်း(နှစ်)

မောင်

တက်စဖြစ်၍ မနက်ခင်းလေပြည်တို့ ဘောထုပ်နဲ့ သင်းသင်းလေးနှင့် ခြေခင်းလက်ခင်း ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ အရုဏ် တက်ချိန်လောက်ကတည်းက တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားကြ သော ဒဂုံသူ ဒဂုံသားတို့ကြောင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်းမကြီးလည်း အိပ်ရေးဝဝပင် မအိပ်နိုင်ရှာ။ သူ့ခမျာ အစောကြီး နိုးထကာ ၃၆- ဘတ်(စ်)ဂိတ်ဦး ကားအမီ ပြေးကြလွှားကြသောသူတွေအတွက် တဝါးဝါး သမ်းရင်း ကျောခင်းနေရသည်။ သူတို့သားအမီ လမ်းပေါ် ကွေ့တက်လိုက်တော့ (၈)နာရီ။ ထိုအချိန်အထိ အလုပ်တက်ဖို့ သွက်လက်နေသောသူတွေနှင့် စည်ကားဆဲ။ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်းတို့နှင့်

ဟိုင်ဆင်ဦးဝါးလမ်းသို့ လွန်းပုံနေသော ဆိုက်ကားတွေလည်း အလုပ်
ဖြစ်နေဆဲပင်။

မြင့်မြတ်စာအုပ်အငှားဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ အမေ့နောက်
ကျောမှနေ၍ အသာလှမ်းကြည့်သည်။ အငယ်မဖြူပြာ ခြံထဲ တံမြက်
စည်း လှည်းနေရင်း လမ်းဖက် လှမ်းအကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံကာ
တံမြက်စည်းရိုး ထောင်ပြု၍ ကျွန်တော်လည်း လျှာထုတ်ကာ ပြောင်ပြ
ထားခဲ့သည်။ ဆိုင်တော့ မဖွင့်သေးပါ။

အမေနှင့် သူတို့ညီအစ်မလည်း ခင်မင်ကြပါသည်။ အကြီးမ
မူယာက အမျိုးသမီးဝတ်စုံ အချုပ်အလုပ် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် အမေ
ကျောင်းဝတ်စုံအသစ် ချုပ်လျှင် မူယာဆီမှာ အပ်နှံလေ့ရှိသည်။ မူယာ
က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်
အိမ်အား နိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းသူဖြစ်ကာ စည်းစနစ်ကျကျ နေတတ်
ထိုင်တတ်သူဟု အမေ့ထံမှ မကြာခဏ ချီးကျူးပြောဆိုသံကို ကြားရ
သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ သူမစည်းကမ်းကြီးကို မကြိုက်ချေ။
ကျွန်တော်သိသလောက် သူ့အမျိုးသား ကိုခင်ဇော်မှာ အလွန်ရိုးအေး
သောသူဖြစ်ပြီး ဆေးလိပ်မသောက် ကွမ်းမစား အသောက်အစား
အပျော်အပါးလည်း ကင်းရှင်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စာအုပ်
သွားငှားတိုင်း ကိုခင်ဇော် ပြဿနာ အရှာခံနေရတာကို တွေ့မြင်ရ
သဖြင့် ဒီမိန်းမ လွန်လွန်းသည်ဟု မှတ်ချက်ပေးမိပါလေသည်။ ကျွန်
တော်နှင့်သာဆို ဒီလိုမိန်းမမျိုး သွားနှစ်ချောင်းလောက် ကျိုးနေပြီဟုပင်
တွေးမိသည်။ ကိုခင်ဇော်ခမျာ မူယာရှေ့မှာ အသက်တောင် ၀၀လင်
လင် မရှူရဲ။ ရုံးအားရက်ကလေး ကိုယ့်သားမယားနှင့် စကားစမြည်
ပြောပြန်တော့လည်း နားငြီးလို့ မပြောဘဲ ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း...
တော် ဘယ်မိန်းမဆီ စိတ်ရောက်နေလဲ အမေခံရ၊ ကလေးငိုလို့ ထ၊

မချောမိရင်တောင် အတုတခံရသော ကိုခင်ဇော်အဖြစ်က မသက်မသာ
ရှိလွန်းသည်။ ဒါတောင် ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အချိန် တိုက်ဆိုင်ပြီး
သိရတာလေး ရှိသေးသည်။ တစ်နေ့တာ မူယာ စိတ်တိုင်းမကျသည့်
အလွဲများနှင့်ဆို နဖူးကွဲ ခူးပြီတာတွေ ရှိချင်ရှိဦးမည်။

မည်သို့ဆိုစေ... ထိုမျှအေးသောရိုးသော ယောက်ျားတစ်
ယောက် ရထား၍ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး ကိုးကွယ်ဖို့ နေနေသာသာ
အမြဲတစေ ဓါးတလူလူနှင့် တဆူဆူ တအုံးအုံး လုပ်နေတော့၍ တစ်ခါ
တစ်လေ ကိုခင်ဇော်ဖက်ကနေ ဝင်ဝင်တုတ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုချပြီး
ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မူယာကို အမေ ဘယ်လောက် ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပစေ
ကျွန်တော် လုံးဝနားမထောင်ပါချေ။ အမေ့ကို အားနာ၍ အမေ့စကား
ကိုသာ ငဲ့လင့်နေရသည်။ စိတ်က အနှံ့အပြား ပို့လွှတ်ထားလိုက်သည်။

မကြိုက်။

ခင်လည်း ခင်နေသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်လေတော့ အမိုက်ခံ
၍ ပြောဖူးသည်။

“နင်ဟာ... ကိုခင်ဇော်ကြီး သနားပါတယ်၊ ဒီလောက် အေး
အေးနေတဲ့လူကို ဆူပူနီပ်စက်နေတာတော့ လွန်လွန်းတယ်”

“ဘာ... နင်ဘာသိလို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ငါ ဒီ
လောက် အုပ်ထားတာတောင် တော်ကာမကျချင်ဘူး၊ နင်တို့ယောက်ျား
တွေ လွယ်တယ်များ မှတ်လို့လား... ဟွန်း”

“ဟေ... ဒါဆို နင့်ယောက်ျား ဖွန်ကြောင်နေလို့လား!”

“ကြောင်ကြည်ပါလား... သေတောင်သွားဦးမယ်”

“လစာမအပ်လို့လား... ဒါမှမဟုတ် လျှော့ပြီးအပ်လို့လား!”

“ငါးပြားတစ်စေ့ လျော့တဲ့နေ့က အသက်ပါ ထွက်တဲ့နေ့ပဲ”

“ဒါဖြင့် နင် သူ့ကို ဘာသဘောမကျတာလဲ!”
 “ခြေမကနေ ဆံဖျားအထိ ဘာမှကို မကြိုက်တာ”
 “နင်ပဲ ကြိုက်လို့ ယူတာမဟုတ်လား”
 “အဲ့ဒီတုန်းက အပေါ်ယံလေး ကြည့်ရတာဟဲ့ အကောင်ရဲ့”
 “အတွင်းဖက်ပါ ကြည့်ခိုင်းတော့ရော နင်က ကြည့်မှာမို့လို့လား”

“မသာနော်... နင့်စကား ဘယ်ရောက်သွားလဲ!”
 “ဒီနားလေးတင် ပျောက်သွားလားလို့”
 “သေနာကျ”

အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက ကုလသမဂ္ဂ ကြားဝင်ဖြန့်ဖြေရင်တောင် သူတို့လင်မယား မအေးချမ်းနိုင်မှန်း သိကာ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါ။ စာအုပ်ဆိုင်တွင် အငယ်မ ဖြူပြာ ထိုင်တာများသဖြင့် ဖြူပြာနှင့်သာ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ပြီး မူယာကိုတော့ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်သာ ထားတော့သည်။

“ဆရာမ”
 “ရှင့်”

ဦးမင်းသိန်း ကွမ်းယာဆိုင်နားအရောက် ဦးမင်းသိန်း လှမ်းနှုတ် ဆက်သဖြင့် အမေ ပြန်ထူးသံကို ကြားရကာ ကျွန်တော်လည်း အတွေး ပြတ်သွားသည်။

“မိုးတိမ် ခုတလော ခြေရှုပ်နေတယ်နော် ဆရာမ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် မပြောဘူးဖြစ်နေမယ်”

“ဟုတ်လား... အမြင်မတော်ရင် ဆုံးမပါ ဦးမင်းသိန်းရယ်၊ ကျွန်မလည်း ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့မို့ သူလွတ်နေတာလေ”

“လွတ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ဆရာမ”

ကျွန်တော် အမေနောက်ကွယ်ကနေ ပြုံးပြ ပြတောတောင် မရဘဲ ဦးမင်းသိန်း ကျကျနနကြီးကို ချွန်နေတော့၍...

“ဦးမင်းသိန်းဗျာ... အမေ တကယ်ထင်နေပါဦးမယ်”

“ဟေ... တကယ့်ကိစ္စတွေ တကယ်မထင်လို့ ဘယ်လို ထင်ရ မှာတုန်းကွ”

“ကဲ... သား၊ အမေ အားလုံးကို အပ်ထားတာနော်၊ မင်း မဟုတ်မဟပ် လုပ်လို့ကတော့ နာပြီ၊ မင်း ဒီကပဲ လှည့်ပြန်တော့”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ် ဆရာမ၊ လမ်းထိပ်ထိ ခေါ် သွားရင် ဆရာမ ကားပေါ် တက်တာနဲ့ ဒီကောင် ရွှေမိုးဆိုင်ထဲ ရောက်ပြီ ပဲ၊ အဟဲဟဲ... ကျွန်တော်လည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ကြည့်ထားပေးပါ ဆိုတော့၊ ပလုတ်တုတ်... ဟာ... ဒီကောင်”

“ဦးမင်းသိန်း လျှောက်ချွန်နေတာ”

“သွားပြီနော် ဦးမင်းသိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ... စိတ်သာချ၊ ဒီကောင် လှုပ်လို့တောင် မရစေရဘူး”

အမေ ကျောခိုင်းပြီး ထွက်သွားမှ...

“ဦးမင်းသိန်း မြွေမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကြည့်... ညနေပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာရှာတော့မှာ”

ကျွန်တော် အမေကြားအောင်ကို တမင်အသံမြှင့်၍ ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဟတ်ဟတ်... သိတယ်၊ မနွေက သက်နိုင်ကို ခင်မြမူ ကိစ္စ မင်းကြပ်လွှတ်လိုက်လို့ သက်နိုင် ငါ့ဆိုင်မှာ ကွမ်းလာဝယ်ရင်း ပေါက်ကွဲနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ဖောက်သည် စိတ်ကျေနပ်သွား အောင် မင်းကို ငါပြန်ကြပ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်လို့ကွ... အဟိဟိ”

ဟိ”

“ဟာဗျာ . . . အဲဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် တစ်ခါ တည်း ပြောလိုက်တဲ့ဟာ၊ ပေါက်ကွဲစရာလား!”

“ကွဲတာပေါ့ . . . သူက မင်းကြပ်တာလည်း ခံရတယ်၊ ချက်ပွဲ လည်း ရှုံးတယ်၊ စာအုပ်ဆိုင်က ကောင်မလေးကိစ္စလည်း နောက်ဆုတ် ပေးရတယ်၊ မကွဲဘဲ နေမလား!”

ဦးမင်းသိန်းကို ပေါင်းရဲသင်းရတာ မလွယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ အရွယ်လောက် ရှိသော်လည်း ပျော်တတ်သောသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လို လူငယ်တွေနှင့်သာ ပျော်ကာမော်ကာ နေတတ်ပြီး မထင်လျှင် မထင်သလို ကြပ်လွှတ်သော ဒုက္ခကလည်း မသေးလှပေ။ တလောက သက်နိုင်၏ညီဝမ်းကွဲတော်သော နောင်နောင်တစ်ယောက် ဦးမင်းသိန်း အချွန်နှင့် ဒေါက်ထောက်ပေးတာ ခံလိုက်ရ၍ မိန်းမခိုးမည့်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ရလေသည်။ ပြောပြမည်။

ထိုနေ့မှာ နောင်နောင် မိန်းမခိုးမည်ဆိုသောသတင်းက ကျွန် တော်တို့ (၁၁)ရပ်ကွက်တွင်သာမက ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်း အရှေ့ဘက် ခြမ်း (၁၂)ရပ်ကွက် မျက်နှာစာတန်း တစ်တန်းလုံးပါ သိနေသည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ကိုင်ရမည့်ကိစ္စ ဤမျှ အကျယ်တဝင့် ဖြစ်သွား တာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်းထိပ်မှာ ရွှေမိုးကဖီး ရှိသည်။ ရွှေမိုးဘက်ခြမ်းတွင် ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် တွဲလျက် ရာသီကုန် သွားရည်စာ သီးနှံရောင်းသော ယာယီဗန်းခင်းနှင့် အမဲအူပြုတ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုနေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် ဆိုက်ကား ဂိတ်နှင့် ကုလားလေးကျော်မြင့် ကွမ်းဆိုင်၊ ထမင်းကြော်ဆိုင်နှင့် နို့ နေ ဝင်း၏ စံတော်ချိန် နာရီပြင်ဆိုင်လည်း ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မနက်မှာပင် ဦးနေဝင်း ဆိုင်ခင်းခင်းချင်း နောင်နောင်

သူ့နာရီကို ဓာတ်ခဲသွားထည့်ရင်း နာရီဂျီး(ချေး)ဆေးခိုင်းလိုက်သည်။ နာရီအပ်ရင်းနှင့် နောင်နောင်၏ ခပ်ကြားကြားစရိုက်အတိုင်း . . .

“သေချာလုပ်ပေးနော် ဦးပကျွတ်”

“အေးပါကွာ . . . စံတော်ချိန်နောင်းဆိုတာ ဗိုလ်မင်းခေါင် တနံတလျား ဘယ်သူ့မေးမေး အသိသာကြီးပါ၊ ဒါ . . . ဒါပေမယ့် ငါ နည်းနည်း ပကျွတ်လိုက်မှ ပိုသေချာမှာကွ . . . ဒီမှာကြည့်”

ကိုနောင်း စကားလမ်းခင်းရင်း ပဲကြီးရေစိမ် တွန့်သလို တွန့်နေ သော သူ့လက်တွေကို မပြသည်။ နတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါနေသဖြင့် နောင်နောင် သဘောပေါက်ကာ . . .

“အားလုံးဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ဓာတ်ခဲအကောင်းစားနဲ့ ဂျီးဆေးတာဆိုရင် ထောင့်ငါးရာပဲ ပေးကွာ”

“ဟား . . . မလှချည်လား ဘိုးတော်ရဲ့၊ တစ်ထောင်ပဲယူ . . . ရော”

“အာ . . . အေး . . . အေးပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းနာရီ လာရွှေးရင် အေးမြည့် လစ်မှ လာယူနော်”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဟာ . . . သူက ငါပြင်ပြီးသမျှနာရီအားလုံး သူ့လက်မှာ ယူ ပတ်ထားတာ၊ ပိုက်ဆံပေးမှ နာရီပေးလိုက်တယ်၊ အခု မင်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံက ငါ တစ်နေကုန် မောင်းဖို့ ဆီဖြည့်ရမှာဆိုတော့ . . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဦးပကျွတ်ကတော့ ရောဂါပဲ . . . ပြီးရော၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ရှယ်ပြင်ရမှာနော်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့က ကောင်မလေးကို သွားမမလို့ လုံးဝအချိန်လွဲလို့မရဘူး”

“ဟေ . . . ဒီလိုလား၊ စိတ်ချ . . . လုံးဝစိတ်ချ၊ ဒါနဲ့ မင်း တစ်ခါ

တည်း စောင့်ယူမလား!”

“ရရင် အဆင်ပြေတာပေါ့”

“အိုခေ. . . ငါ မွန်ကြီးဆိုင် ခဏပြေးကပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်း ဆိုင်ခဏကြည့်ထား၊ အေးမြည့် လာဖို့မေးရင် ထိုင်ခုံသွားယူတယ်လို့”

တကယ်လည်း နာရီပြင်ရင်း ထိုင်တဲ့ခုံကို အရက်ရောင်းသော မွန်ကြီးဆိုင်က ငှားသုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မွန်ကြီးကလည်း ငါးဆယ်ဖိုး အကြိမ်နှစ်ဆယ်ပြည့်အောင် လာလာပကျွတ်နေသော ဦးပကျွတ်(ဝါ) ဦးနေဝင်းအား ဖောက်သည်အမာခံဖြစ်၍ ငှားပေးသည်။

သို့နှင့် နောင်နောင် ဘေးက ဆိုင်မှာ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ အကြွေးမှာစားရင် စောင့်လေသည်။

“ဟဲ့. . . နောင်နောင် လက်ကျန်စာရင်းလည်း ရှင်းဦးနော်၊ ငါအရင်းမလည်တော့ဘူး..”

“အမလေး အစ်မရာ. . . ပါးပါးလေးပါ၊ မနက်ဖြန်ဆို နောင် နောင်တို့ ထမင်းကြော်ကျွေးမယ့် မဟေသီလေး ရသွားပြီ၊ အဲဒီအခါကျ မှ ဟဲ့နောင်နောင် အားပေးပါဦးနဲ့ ခေါ်နေရမှာ၊ ရောင်းလို့ရတုန်း ရောင်း ထား”

“အမလေး. . . ဦးပကျွတ်နဲ့ ပြောနေတာ ကြားပါတယ်နော်၊ ကြွားနေလိုက်တာ”

“ကြွားတာမဟုတ်ဘူး အစ်မရာ၊ ရင်ခုန်လွန်းလို့ပါ. . . ဟဲဟဲဟဲ”

နောင်နောင် ထမင်းကြော် စားပြီးချိန်အထိ ဦးနေဝင်း ပြန် ရောက်မလာဘဲ ဒေါ်အေးမြည့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနှင့် ကွတကွတ ရောက် လာကာ. . .

“ဟင်. . . မသာကြီး ဆိုင်ပစ်ထားပြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ!”

“ခုံသွားယူတယ် အဒေါ်ရဲ့”

နောင်နောင် လှမ်းအော်ပြောရင်း မောင်ကျော်မြင့်ဆိုင်ဖက် ကူးသွားကာ သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်း နှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ဆေးဝါ နွယ်ချို ဘူးနဲ့ လုပ်ပေးကွာ”

“ဟဲ့!. . . နောင်နောင်”

“ဗျာ. . . အဒေါ်”

“ဒင်း သွားတာ ကြာပြီလား!”

“အခုလေးတင် သွားတာ”

ဒေါ်အေးမြည့်အကြောင်း သိသဖြင့် နောင်နောင် ကာကာ ဖုံးဖုံးလေး ပြောပြီး ကျော်မြင့်ဆီမှ ကွမ်းတစ်ယာ တောင်း၍ ဝါးလိုက် သည်။ ဦးပကျွတ်က တစ်ခါတည်း စောင့်ယူလို့သာ ပြောနေတာ။ ဘွား တော်ကြီး ရောက်လာတော့ ပြဿနာဟု တွေးရင်း လေသံကို နှိမ့် လျက်. . .

“ငါတော့ မှားပြီထင်တယ် ကျော်မြင့်ရာ”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“ဒီည မိန်းမခိုးဖို့ကိစ္စ အချိန်တိကျမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နာရီလာပြင် ခိုင်းတာ ဦးနေဝင်း သွားကပ်ချင်လို့ ပိုက်ဆံကြိုတောင်းသွားတယ်၊ အခု ဆိုင်မှာ ဒေါ်အေးမြည့် ရောက်နေပြီ”

“ဟာ. . . အဲ့ဒါဆို သွားပြီ၊ အစ်ကို ဘယ်လောက်ပေးလိုက် လဲ”

“တစ်ထောင်”

“စိတ်မကောင်းဘူး အစ်ကို၊ တစ်ထောင်ဖိုး မကုန်မချင်း ထမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထလာလည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟာ. . . ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ ငါကျွံရှာမှာ. . . မင်းကြည့်

နေ”

ကျော်မြင့် ရယ်ရင်း ဆေးမွေးဘူးထဲ ကွမ်းတွေ စီရိုကာ ထည့်သည်။ တစ်ခွေပြီးတိုင်း အာမွေးတစ်ပေါက်နှစ်ပေါက် ရိုက်ပြီး ထုံးလေး ပက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဘူးကို သေချာ အဝတ်နှင့် သန့်စင်ပြီးမှ နောင်နောင်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ မနက်ဖြန်အတွက်ပါ ဝယ်တာလား၊ အစ်ကို ခါတိုင်း ဒီလောက်မစားပါဘူး”

“ည ကောင်မလေးကို သွားစောင့်ရင်း ဝါးဖို့ကွ”

“အဆင်ပြေပါစေ အစ်ကို”

“လောလောဆယ်တော့ နာရီပြဿနာ စတက်ပြီကွ... ခွမ်းမှ ပဲ”

ကျော်မြင့်ပြောသည့်အတိုင်း တစ်ထောင်ဖိုး မကုန်၍ ထမလှာ သည်ပဲလား။ နောင်နောင် ကွမ်းတစ်ယာညက်သည်အထိ ထိုင်စောင့်ရင်း စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလာကာ အသီးအနှံ ဘန်းထဲက တရုတ်ဆီးသီးတစ်လုံး နှိုက်စားသည်။

“ဟဲ့အကောင်... ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး”

“ဈေးကောက်ဗျ... ခင်ဗျားဘာသာ ပေါက်ပေါက်မပေါက် ပေါက်”

“သေချိုင်းဆိုး... ကာလ... မြွေပွေး”

နောင်နောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘေးဆိုင်က အမဲအူပြုတ်အိုးကို လှမ်းငေးလိုက်သေးသည်။ ခုမှ ပြုတ်ခါစဖြစ်၍ ဟင်းရည်ပင် မမြည်းတော့ဘဲ ရွှေမိုးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့... နောင်နောင်”

“ဗျာ... ဟာ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဟဲဟဲဟဲ”

“ခွေးကောင် လာစမ်း”

“ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ ဦးမင်းသိန်းရယ်”

ပြောရင်း ဝိုင်းမှာ ခုံတစ်လုံး ဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ ကွမ်းဘူးချစ်သွားသည်။ ဤတွင် အမှားဆိုတာ နောင်နောင် သိလိုက်သည်။

သို့သော်... နောက်ကျသွားချေပြီ။

“မင်းက ငါ့ကွမ်းကြွေးကျတော့ မဆပ်ဘဲ မင်းပထွေးဆီမှာ ဘူးလိုက် ဆွဲစားတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“အာ... ဒါတော့ နားလည်ပေးပါ အာစရိရယ်၊ ဒါလည်း အကြွေးပါပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီမနက် လက်ငင်းဆိုလို့ ဦးနေ ဝင်းကို နာရီပြင်ခ ပေးလိုက်တာပဲ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒါတောင် မဖြစ်လို့ကို ပေးလိုက်ရတာ၊ မမှန်မကန် ပြောမိရင် ကွမ်းနင်ပြီး သေရပါစေရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီည မိန်းမခိုးရမယ့်ကိစ္စ ရှိနေလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ကျန်နေအောင် ကျစ်နေရလို့ပါဗျာ၊ အာစရိဆီမှာ အကြွေးမဆပ်ဘဲ အကြွေး ထပ်ယူရရင် မျက်နှာပူလို့ပါဗျာ... တကယ်ပါ”

ဦးမင်းသိန်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ!”

“အာစရိ မသိပါဘူး၊ အလုပ်ထဲက လုပ်ဖော်ချစ်ဖက်လေးပါ... အဟီးဟီး၊ နေတာက (၃၅)ထဲမှာလေ၊ ရွှေဝါထွန်းလမ်းသွယ် (၁)လမ်း ထဲက လုံးဝအမှန်လေး”

“ဒါ... မင်း ငါ့ကို ကျော်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဗျာ... အာစရိ”

“ငါ့လက်အောက်က ကောင်တွေ ဘာလုပ်လုပ် ငါမသိရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ!”

“ဟာ... အာစရိရယ်၊ အခု သိပြီလေ... ဟဲဟဲဟဲ၊ အောင်
ကိုမြင့်ရေ... ပေါ့ဆိမ့်”

နောင်နောင် မျက်နှာချိုသွေးရင်း အာရုံလွဲသလိုမျိုး လက်ဖက်
ရည် လှမ်းမှာသည်။

“မရဘူးကွာ... ဒါ ငါမေးမှပြောတာ၊ အဲဒီတော့ မင်းကို ဒဏ်
ပေးတဲ့အနေနဲ့ နေ့ခင်းထမင်းမစားခင် ငါ့ဆီ လာခဲ့”

“နေ့ခင်း... အင်း... ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက ညမှပဲ၊
ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“ဝုန်း... ချလွမ်း... ခွမ်း... ကလွမ်း”

“ဟ... ဟ... ဘာတုန်းဟ”

ပစ်လဲ ကွဲပြဲသံကြီးကြောင့် အသံကြားရာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။

“ဟောဗျာ”

ဦးနေဝင်း၏စံတော်ချိန် နာရီဆိုင်ဗီရိုကြီး လမ်းမပေါ်မှာ
တုံးလုံးကြီး။ ထိုဗီရို၏တစ်ဖက်ဆီမှာ ဦးနေဝင်းနှင့် ဒေါ်အေးမြညိုတို့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဤသည်မှာပင် ဇာတ်
လမ်း စပါသည်။

“ကဲ... မင်းဘာလုပ်ချင်... ဘာလဲချင်လဲ!”

“နင့်ကို လုပ်ချင်တယ်... နင့်ကို...”

ဒေါ်အေးမြညို ပြန်အော်ရင်း ဦးနေဝင်းဘက် ကွေ့ကာပတ်
ကာ လျှောက်အသွား ဆိုက်ကားဆရာ ကိုရှည်ကြီး မနေသာတော့ဘဲ
လှမ်းဆွဲကာ တားသည်။

“မဆွဲနဲ့”

“ဪ... အောက်မှာ မှန်ကွဲတွေနဲ့ဗျ”

“ကောင်မ... ငါလုပ်ရင် နင်သေလိမ့်မယ်”

“လာ... လာ... လုပ်ကြည့်စမ်း မသာ၊ နင် မသာမပေါ်ရင်
ကြိုက်သလိုပြော၊ ဒီ... ခွေး မသောက်တဲ့အရည်ကိုပဲ ခွေးလို သောက်
ပြီး ခွေးလို ပြဿနာရှာတဲ့ မသာကြီး”

“ဟဲ့ကောင်မ... ငါသောက်မှ နင်အပင်းဆို့လို့ရမှာ နားလည်
လား!”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်ပါသော်ကော အေးမြညို၊ ဒီမှာ... ဆံချည်တစ်မျှင်ဟာ
လေအလျှင်မှာသာ လှုပ်ချင်လှုပ်မယ်၊ နာရီသမားလက်ထဲမှာ stop
ပဲ... သဘောပေါက်လား၊ ငါက သောက်မှ လက်ငြိမ်တာ နင်မသိဘူး
လား... ငတ်သွားချင်သလား!”

“အောင်မာ... အောင်မာ... မသာကြီးက အသံကောင်း
ဟစ်နေလိုက်တာ၊ အဲဒါဆိုလည်း လူသောက်၊သောက်ပါလား၊ အခု
ဆိုင်တောင် မဖွင့်ရသေးဘူး... ပုလင်းထောင်နေတာ၊ မူးသွားတော့
ကော နင်ဘာလုပ်မှာလဲ!”

“ဒါ ငါ့အလုပ်ပါ၊ ငါ့လစ်မစ် ငါသိတယ်၊ ဒီနာရီက ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်နာရီကွ... ရှင်းလား!”

နောင်နောင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့နာရီဖြစ်၍ ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ထရပ်မိသွားသည်။

“အဲဒါ ငါ့အလုပ်လား၊ နင်ပြင်လေ... ပြင်ပြီးရင် ငါ့ကို ပေး
လေ”

“ဟ... ပေးလို့မရဘူးကွာ၊ ဒါကို အထူးပြင်ရမှာမို့လို့ အထူး
သောက်ပြီး ပြင်ရမှာ”

“ဟဲ့... မသာ၊ အဲသလောက် သောက်ပြောကြီးရအောင်

ဘယ်သူ့နာရီမို့လို့လဲ!”

“ဟာ... ဒီမိန်းမ၊ နောင်နောင် နာရီကွ၊ ဒီည သူ မိန်းမခိုးရင် ပတ်သွားဖို့ သေချာမှာပြီး အပ်ထားတာ”

“ဘာ... အဲဒီအကောင် ပထမတစ်ခါ ပြင်ထားတဲ့ အကြွေး တောင် မပေးသေးဘူး၊ ပေးစမ်း အဲဒီနာရီ”

“မပေးဘူးကွာ”

“အေး... မပေးနဲ့၊ နင့်ယောက်ဖ နာရီမို့လို့ မပေးနဲ့၊ ရွှေချပြီး နင့်နှမပါ ထည့်ပေးလိုက်”

“ဟာ... ဒီကောင်မ”

ဦးနေဝင်း ဒေါသတကြီး ပြေးရိုက်ဖို့ ပြင်သော်လည်း မှန်ကွဲများ က မွန်နေသဖြင့် ခြေတစ်လှမ်းနှင့်တင် ရှုံ့မဲ့ကာ နေရာမှာ ထောင့်ထောင့် ဖြစ်ကာသွားသည်။ သို့သော် ဒေါသက အရက်ရှိန်နှင့် ထိန်ထိန်လင်းနေ သဖြင့် လက်ထဲက နောင်နောင်နာရီနှင့်ပင် ဒေါ်အေးမြညိုကို လှမ်း ပေါက်သည်။

“ကဲကွာ”

နောင်နောင် ဟာခနဲ မြည်တသည့်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ သော် နာရီက အရပ်ပုသော ဒေါ်အေးမြညိုကို ကျော်ကာ အရှည်ကြီး နဖူးသို့ ဝှပ်ခနဲ ပြေးမှန်လေတော့သည်။ အရှည်ကြီး ဒေါသထွက်သွား သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးမြညိုကို လွှတ်လိုက်တာ နာရီကို ပြန် ကောက်၍ ကားလမ်းမပေါ်မှာပင် ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ”

နောင်နောင် သူ့နဖူး သူပြန်ရိုက်ပြီး ခုံမှာ ပြန်ထိုင်သဖြင့် ဦးမင်းသိန်း တခါခါ ရယ်တော့၏။ လမ်းပေါ်မှာတော့ အရှည်ကြီး မဆွဲဘဲ လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်အေးမြညို သူ့ဆွဲခြင်းကို သွားကောက်ကာ

မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ ဆိုက်ကားဆရာ အုပ်စုက ဗီရိုကို ပြန်ထောင်ပေးလိုက်ကြသဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေသူများ လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားကာ ရွှေမိုးဆိုင်ထဲက သူတွေလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြသည်။

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား နောင်နောင်”

“ညစ်တာပေါ့ဗျာ... ပိုက်ဆံလည်းဆုံး နာရီလည်းဆုံး”

ဦးမင်းသိန်းက သူ့လက်ထဲမှာ ပတ်ထားသော ဆီဒီဇင် ကွပ်စ် နာရီအား ချွတ်ကာပေးလိုက်သည်။

“ယူလိုက်ကွာ... မင်းတို့အတွက် လက်ဖွဲ့တာ”

ညှိအက်နေသော နောင်နောင်မျက်နှာ ချက်ချင်းလင်းကာ ရှင်းသွားသည်။

“အာစရိ မနောက်ဘူးနော်”

“ဪ... နောင်နောင်ရာ၊ မင်းသိန်းဘယ်လိုလူလဲ!”

“ရှဲ့... ရှဲ့... ရှီးဖော်ရာ၊ တကယ်ပါ... လုံးဝကျေးဇူးတင် တယ်”

ပြောရင်း နောင်နောင် နာရီယူပတ်ပြီး သူ့လက် သူပြန်မကြည့် ၍ ပီတိဖြစ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် အစီစဉ်ပြောင်းမယ်”

“ဘာလဲ အာစရိ”

“အခု မွန်ကြီးဆိုင် ပြောင်းထိုင်မယ်၊ မင်းရဲ့ဗတ်ချ်လာနိုက် အတွက် ပရီလုပ်တဲ့အနေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောက်မယ်”

“ဟာ... ဆရာ၊ မူးသွားရင် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်ပြီဗျ”

“ဟေ့ကောင် သဲမနေနဲ့၊ အခုမှ ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးမယ်၊ မင်း ကိစ္စက ညမှကွ၊ မောင်မျိုးရေး... ရှင်းမယ်”

“လာပြီ ဦးမင်းသိန်း”

မျိုးဦး ပိုက်ဆံလာရှင်းရင်း နောင်နောင်ကို အလေးပြုလိုက်သည်။

“လေးစားတယ်ကွာ... ဦးနေဝင်း ပွဲကြမ်းမှပဲ မင်းအစီအစဉ် သိရတော့တယ်၊ အဟတ်ဟတ်... ငါလည်း ကြိုးစားနေပါတယ်ကွာ အဟတ်ဟတ်ဟတ်”

ထို့နောက် ဦးမင်းသိန်းကပဲ ပိုက်ဆံရှင်းကာ နောင်နောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ဦးနေဝင်းကတော့ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ပက်လက်လန်နေလေသည်။

“တွေ့မယ် အေးမြည့်၊ နေဝင်းစေတနာနဲ့ အနစ်နာခံမှုကို စော်ကားတဲ့... ဝေါ့... အေး... ခတ်”

“အဲဒါပဲကွ... သမုဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

“အာစရိကတော်ကလည် ရှက်ကွက်တာ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား!”

“ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် နပ်ဖို့လိုတယ်၊ ငါသောက်တယ်ဆိုတာ မိန်းမသိတယ်... မမြင်ဘူး၊ ငါ့ဆိုင်ဘေးက အမှိုက်မီးထည့်ရုံတဲ့ သံစည်ပိုင်းပြတ် သိတယ် မဟုတ်လား!”

“အင်း”

“အေး... အဲဒါ ငါ ပုလင်းဖွက်ထားတဲ့ ဘိပ်”

“ဟား... အာစရိတို့ကတော့ ပီရိတယ်ဗျာ၊ ပညာတွေ... ပညာတွေ”

ဤသို့ဖြင့် မွန်ကြီးဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ သောက်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး မန်းရမ်အကြီးတစ်လုံး စတင်ဖြုန်းကြသည်။ ဝက်ဆီဖတ် အချဉ်သုတ် အမြည်းနှင့် ခရီးက အတော်ရောက်သွားသည်။

သောက်ရင်းနှင့် ဦးမင်းသိန်းက ‘မယားနေစ ကြောင်သေမှ’ ဆိုသော စကားကို အကျယ်ဖွင့်ပြသည်။ စကားလည်းဆုံး တစ်လုံးလည်း ပြတ်သွားသဖြင့် ဝိတစ်တောင့် မှာကာ ပဲဝါလေးဟင်းချိုနှင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ပွဲမှာပြီး ခရီးဆက်လေသည်။ ဒီခရီးမှာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဖြတ်သန်းရသော အတွေ့အကြုံကို လုံလောက်အောင် ရှင်းပြသဖြင့် နှစ်နာရီခန့်ကြာကာ ဝိတစ်တောင့်လည်း ပြာသွားလေသည်။ နောင်နောင် ခေါင်းစိုက်သွားချေ၏။

“နောင်နောင်”

“ဗျာ”

“တော်ပြီလား!”

“တော်ဘီ... တော်... ဘီ”

“မင်းဆံပင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“ဘာဖစ်လို့လဲ... အေး... ဝွပ်”

“ဟေ့ကောင် မအန်နဲ့နော်”

“အာစိ... တပည့်ပါ... ထုံးစံလား... အေး... ဂစ်”

“ထတော့... ထတော့၊ ဟေ့... မွန်ကြီး ငါ့စာရင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်”

“ရပြီ ကိုမင်းသိန်း”

နောင်နောင် ဇက်ကျိုးနေပြီဖြစ်၍ ဦးမင်းသိန်း တွဲကာ ထူထသည်။

“မင်း ဒီဆံပင်တွေနဲ့ သွားမလို့လားကွာ၊ ရှုပါဖွင့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“အာစိ သဘော... ညှပ်မလား ညှပ်၊ ဖြတ်မလား ဖြတ်၊ အေး... ဂစ်”

“ကဲ... လာ... ကိုဝဏ္ဏဆိုင် သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ရှယ်ညပ်မယ်”

“အိုခေ... ဂွတ်တယ်... ဂစ်... အေ့”

ဦးဝဏ္ဏ ဆံသခုံပေါ် ရောက်တော့ နောင်နောင် လုံးဝမှောက် သွား၏။

“ကဲ... ဦးဝဏ္ဏ ဒီကောင် ကတုံးတုံးချင်လို့တဲ့ဗျာ၊ မူးမူးနဲ့ ဂျီကျနေလို့ ဆိုင်ရောက်အောင် ခေါ်လာပေးတာ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရတယ်... ဆံသခုံပေါ် ရောက်လာလို့ကတော့ ဝဏ္ဏ ကတ်ကြေးအောက်မှာ ပြားပြားမှောက်ပြီးသားပဲ”

“အိုခေ... ပြီးရင် ဟိုဘက်က ခေါင်းလျှော်တဲ့ခုတင်မှာ ဆွဲတင်ထားလိုက်ဗျာ၊ ကတုံးရိတ်ခရော အိပ်ခပါ တစ်ထောင်ယူလိုက်”

“အိုး... ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ချသာသွား”

နောက်ဆုံးတော့ နောင်နောင် ကတုံးဖြစ်သွားသည်။ ညနေ သုံးနာရီကျော်မှ အမူးပြေကာ နိုးလာပြီး...

“ဟာ... ဦးဝဏ္ဏ ကျုပ်ဆံပင်တွေ... ကျုပ်ဆံပင်တွေ ကော”

“ဟေ... မင်းပဲ မူးမူးနဲ့ ကတုံးတုံးချင်တယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် တုံးပေးလိုက်တာပေါ့ကွ”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ၊ ဦးမင်းသိန်းရော... ဦးမင်းသိန်း”

“သိမလားကွ... မင်းပထွေးကို ငါက လိုက်ကြည့်နေရမှာလား!”

နောင်နောင် သူ့ကတုံးသူ့ မှန်ထဲ ကြည့်ပြီး အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်

ပေါက်လာကာ ဦးမင်းသိန်းကွမ်းဆိုင်သို့ ပြေးလေသည်။

“ဦးမင်းသိန်း”

“ဟာ... နောင်နောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“ဗျာ”

“မင်းဆံပင်သွားညပ်မယ်ဆိုပြီး ကတုံးတုံးလာတယ်၊ ဟာ... မင်း ငကြောင်ပဲကွ၊ ဒီပုံနဲ့ မိန်းမခိုးသွားဦးမှာ၊ ကျွတ်... ရူးလှချည်လားကွာ”

“ကျ... ကျွန်တော် ကတုံးတုံးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“ဟေ... ငါဘယ်သိမလဲကွ၊ မင်း မူးပြီးလျှောက်ပြောနေတာ

အိုဘားမားတွေ မွန်ရိုးတွေ စုံနေတာပဲ”

“သေပါပြီဗျာ... ကျွန်တော်သွားပြီ၊ လုံးဝသွားပြီဗျာ”

နောင်နောင် ဦးသံပါကြီးနှင့် ဆိုင်ဘေးက ပုဆိုးပိုင်း အုပ်ထားသော စည်ပိုင်းပြတ်ပေါ် ထိုင်အချ စည်ပိုင်းထဲ ဖင်ကွဲကျသွားသဖြင့်...

“ဟ... ဟ... ဟေ့ကောင် အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ

မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ ခွေးမသား... သွား... သွား... မင်းသွားတော့”

ဦးမင်းသိန်း နောင်နောင်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး စည်ပိုင်းထဲ ဝှံ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပုဆိုးနှင့် အသာပြန်အုပ်ကာ ကွမ်းရွက် ထုံးသုတ်၍

ခင်းနေလေသည်။

“အာစရိ... ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ကလေးက ကတုံးကို အသေမုန်းတာ၊ ဒီပုံနဲ့ သွားရင် လုံးဝပဲဗျာ...

သေပြီ”

ဦးမင်းသိန်း စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့်...

“နေဦး... မင်း ဒီနေ့မှ မခိုးရင် သူများနောက် ပါသွားပြီ

လား!"

"အဲသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လစ်တုန်းလေး လိမ့်ကြမှာ"

"ဒါဆိုလည်း နောက်ထပ်အခွင့်အရေးတစ်ခု ထပ်စောင့်ကွာ၊ ဒီည မသွားဖြစ်ရင်တောင် ကတုံးကိစ္စ အကြောင်းပြချက် ကောင်းမှ မင်းခံသာမယ်"

"ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ လုပ်ပါဗျာ... အားကိုးပါတယ်"

"ဒီလိုလုပ် ငါ့အသိတုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြမယ် ဆရာတော်ကို ငါလျှောက်ပေးမယ်၊ မင်းပဉ္စင်းတက်လိုက်ကွာ၊ နောက်တစ်နေ့ ကျမှ သူ့ဆီ ကြွသွား၊ အဖိုး အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ပဉ္စင်းဝတ်နဲ့ မြင်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ မလွဲမရှောင်သာပဲ ဝတ်ရတယ်လို့ ပြော"

နောင်နောင် လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။ မိန်းမခိုးမည့် ထိုနေ့ည ရဟန်းဘဝနှင့် ကျောင်းမှာ ကျိန်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ကြွသွားရရှာလေသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ဦးနေဝင်းတို့လင်မယား ရန်ပွဲကြောင့် နောင်နောင် မိန်းမခိုးမှာကို အားလုံးသိပြီး မခိုးဖြစ်ဘဲ ရဟန်းတက်လိုက်ရသည့်ကိစ္စအား ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ခြင်းပင်။

သို့သော် ဦးမင်းသိန်းလက်ချက်ဆိုတာ ဝန်မခံလည်း သိသာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သိကြသည်။ နောင်နောင်လည်း ကတုံးကို ပွတ်ကြည့်မိတိုင်း ဆုံးရှုံးလွတ်ထွက်သွားရသည့် ဘဝတဏှာအကြောင်းအား ရဟန်းဝတ်နှင့်မို့ ခဏသာ အကောင်းမြင်ပြီး လူထွက်သောအခါ အပူရတက်ကြီးစွာဖြင့် ဦးမင်းသိန်းကို နာရီပြန်ပေးပြီး ဆူရခက် ဆဲရခက်နှင့် အသည်းတစ်ဝက်ကွဲတာသာ အဖတ်တင်လေတော့၏။

ဦးမင်းသိန်းကား ဤသို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုတွေ အတော်ကို သတိထားနေရသည်။ ယခုလည်း အမေ့ကို ချန်တွန်းလိုက်သဖြင့် ညနေ အမေပြန်လာလျှင် ကျွန်တော် ထုချေလွှာ

တင်ဖို့ ပြင်ရပေဦးမည်။

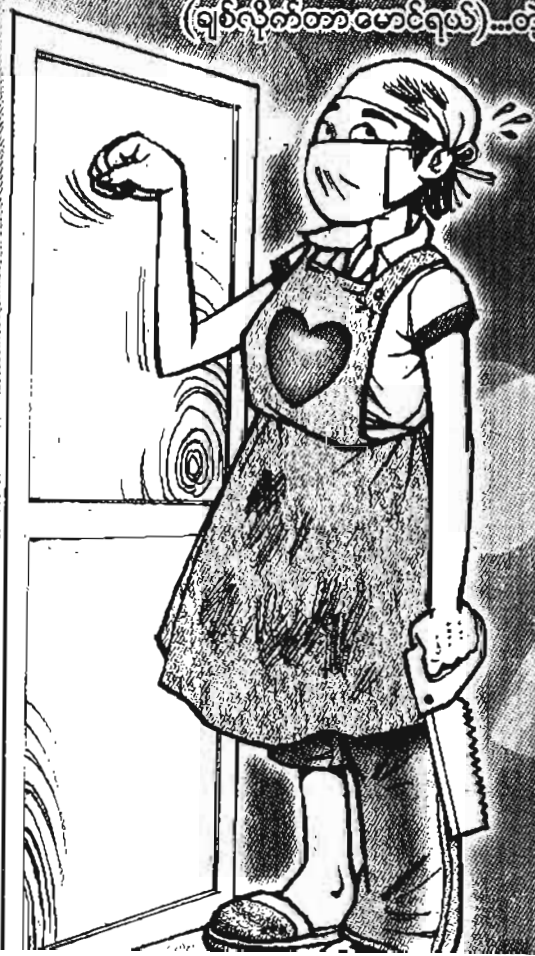
"ဟေ့... မိုးတိမ် ပြန်တော့မှာလား!"

"ပြန်မယ်ဗျာ... လူဆိုး"

"အဟတ်ဟတ်ဟတ်... မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ မိုးပေါ် ထောင်ဖောက်လိုက်တာပါကွ... ဟားဟားဟား"

ချစ်ခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး
အမုန်းနဲ့ ဂလန်ချထားတဲ့
နှလုံးအိမ် တံခါးကို ရော့သွားတယ်။
“ဒေါက်...ဒေါက်...”
“ဘယ်သူလဲ”
“ရင်ခွဲရုံ ဝန်ထမ်းပါ ခင်ဗျာ”
အဲဒီတော့မှ လန့်ချပ်ပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့်တယ်။
ကျွန်တော်လည်း အသင့်ပါလာတဲ့ အချစ်နဲ့
ပစ်ဝင်လိုက်ပါတယ်။
ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ...
(ချစ်လိုက်တာ မောင်ရယ်) ...တဲ့...။

အခန်း(သုံး)

“ဗို... တိမ်ရေ... မိုးတိမ်”

“ကလင်... ကလင်”

ကျွန်တော် ထမင်းစားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီဝိုင်း
မှာ ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်၍ ခေါ်သံကြားမှ လန့်နိုးကာ ထွက်ကြည့်
သည်။

“ဪ... ကိုမျိုး၊ လာလေဗျာ အပေါ်တက်”

မျိုးဦး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဆက်တီခုံမှာ ခြေပစ်ပြီး ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း လေပူမှုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အအေး
ခန်းထဲက ဖျော်ရည်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ယူကာ စားပွဲမှာ ချပေးပြီး

ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ရေလား... ကျေးဇူးပဲကွာ တစ်ခွက်လောက်”

“ဖျော်ရည် ကိုမျိုး... သောက်လိုက်၊ ချိုချင်အေးချပြီး လိုချင်တဲ့အတွေးတွေ ရလာမယ်”

“အတွေးတော့ မလိုချင်ပါဘူးကွာ၊ ဟိုကလေးမပဲ လိုချင်တယ်၊ ဟဲဟဲဟဲ”

ကျွန်တော် အအေးငဲ့ပေးပြီး...

“နေပါဦးဗျ... ခင်ဗျား တစ်ချိန်လုံး အေးဆေးတည်ငြိမ်လာပြီး ဒီနှစ်ထဲ ရောက်မှ ဘာရောဂါထတာလဲ!”

“မင်းမသိပါဘူးကွာ”

“ဪ... မသိလို့ မေးတာပေါ့”

မျိုးဦး ဖျော်ရည်ကို သောက်ချပြီးမှ ဖန်ခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ ပြန်ချကာ ဂေ့ခနဲ လေချဉ်တက်လိုက်သည်။

“ငါ မိန်းမယူမှကို ဖြစ်တော့မယ်ကွာ”

အမြဲတမ်း စကားကို အရယ်နှင့် ပြောတတ်သော ကိုမျိုးဦး၏ စကားထဲ အရယ်တစ်စက်တောင် မပါ၍ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲကွာ”

“ဗျာ... ကိုရှည်ကြီးက ဘာပြဿနာလုပ်လို့လဲ!”

“ဟာ... အဲဒီအရှည်ကြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝ ငါ့အကြောင်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကို ပြောတာ”

“ဪ... အင်း... ပြောပါဦး”

“ငါ အညာကနေ ရန်ကုန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုက်လာတော့ ခုနစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟာ... တော်တော်ငယ်တာပဲ”

“အေး... အရွယ်ငယ်ပေမယ့် အသိက ရင့်တယ်ကွာ၊ အညာမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ပင်ပန်းနေရတဲ့ ငါ့မိဘနဲ့ ငါ့ညီမတွေကို ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေရမယ်ဆိုတဲ့ အသိပဲကွာ၊ အဲသလိုနဲ့... ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲထိုးအလုပ်ကို စပြီးလုပ်၊ အသက်ကလေး ရတော့ မုန့်ပညာသင်၊ အဖျော်ပညာသင်၊ ငါ့သူဌေးကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကြိုးစားရိုးသားတဲ့ငါ့ကို ချစ်ပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်၊ ငါ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ သူဌေးရဲ့ဆိုင်ခွဲကို တာဝန်ယူပေးရတဲ့သူ ဖြစ်လာတယ်၊ လေးနှစ်လောက် ဆိုင်တာဝန်ခံနဲ့ နေပြီးတဲ့နောက် သူဌေးက အဲဒီဆိုင်ကို အရင်းတွက်ပြီး ငါ့ကို ပေးလိုက်တယ်၊ အရင်းကြေရင် ငါ ပိုင်ပြီ၊ နောက်လေးနှစ်ကြာတော့ အရင်းကြေပြီး ငါက ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးဆိုတာ အတက်အကျ ရှိတယ်ကွာ၊ လက်ရှိနေရာက အရင်းတစ်ရင်းပဲ ရှိတာ၊ အဲဒါ ပြုတ်ရင် ငုတ်တုတ်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ရွှေဂုံတိုင်လိုနေရာမျိုးဖြစ်တဲ့ အဲဒီနေရာကို ဈေးကောင်းနဲ့ ရောင်း၊ ဒီမှာ ဈေးပေါပေါနဲ့ ဝယ်ပြီး ပိုတဲ့ငွေကို အရင်းအနှီး လုပ်လိုက်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငါ့ကြီးပွားလာတယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ အညာက မိဘတွေ ညီညီမမတွေ ခေါ်ပြီး ဒီမှာပဲထား၊ သူတို့ဘဝအတွက် မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်၊ မဲကြီးဆိုရင်လည်း ဘတ်စ်ကားသုံးစီး ထောင်ထားတဲ့အံ့နာဖြစ်ပြီး မိန်းမယူ ကလေးတွေမွေးနဲ့ အိုခေ၊ အငယ်မလည်း ဝပ်ရှောဆရာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ၊ ငါက ဝပ်ရှောထောင်ပေးတော့ အိုခေ၊ ငါ့အစ်မလည်း တိုင်းရင်းသမားတော် လူပျိုကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ ဆေးခန်းတွေဘာတွေ ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်... အိုခေပဲ၊ ပထမပိုင်းတော့ မိဘတွေ အနားရှိတော့ သူတို့တွေ အနားမှာ မရှိလည်း မသိသာဘူးကွာ၊ မနှစ်က မိဘတွေ အညာမှာပဲ အေးအေးပြန်နေချင်တယ်ဆိုလို့ ပြန်သွား

တော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဟိုတလောက ငါဖျားနာလို့ ညီကိုမောင်နှမတွေ အကြောင်းကြားတော့ ဘယ်သူမှ မလာနိုင်ကြဘူး၊ အဲဒီမှာ ငါနားလည်လိုက်တယ်ကွာ၊ မျိုးဦး မိန်းယူမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့”

“ဪ... ဒီလိုလား!”

“ဟုတ်တယ် မိုးတိမ်၊ အချစ်ကို အပြစ်မဆိုချင်ပေမယ့် အချစ်ကြောင့် ငါ့ကို မှတ်ထားတဲ့အမျိုးတွေကိုတော့ စိတ်နာတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း ချစ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“အဲ့ဒါများဗျာ... အညာသားသူဌေးသား ဗိုက်ပူတာနဲ့ ဖင်ရှုတာကလွဲလို့ သန့်သန့်ခန့်ခန့်ကြီးပါ၊ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်တူတာ ရှာပါလား!”

“ဟေ့အေးကွာ... ငါ ဖြူပြာလေးကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျတယ်”

“စဉ်းစားနော် ကိုမျိုး၊ သူ့အစ်မ မူယာဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းမျဉ်းခံ လင်စနစ် ကျင့်သုံးတာဗျ၊ သူ့ညီမလည်း ဒီလိုပဲလားလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးသူခဆိုတာ ဒီမိုကရေစီ ကျကျ နေနိုင်မှ ပျော်စရာကောင်းတာ... သဘောပေါက်ရဲ့လား!”

“အင်း... တစ်ခုမှ နားမလည်တာ”

“ဟမ်!...”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ ကုတ်ဖဲ့ပစ်ပြီး ငဲ့ထားသောအအေးကို မအေးတော့မှန်း သိလျက်နှင့် မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“လင်နိုင်တဲ့မိန်းမဆိုတာရော သိလား!”

“သိတယ်”

“အဲ့ဒါကို ပြောတာ”

“ဒါပေမယ့် သူ့ညီမ ဖြူပြာက လင်နိုင်မနိုင် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ

လဲကွ၊ အိမ်ထောင်မှ မကျသေးတာ”

“ခက်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါချစ်လို့ပါ မိုးတိမ်ရာ... ကူညီပါနော်”

တကယ်ကို သနားစရာ အရိုးခဲကြီးပီပီ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လာတော့လည်း ကျွန်တော်ဖက်က တစ်ထစ်လျှော့ရသည်။

“ကဲ့ဗျာ... ဒီလိုလုပ်၊ အခု စာတစ်စောင် ရေးလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီဆိုင်ကို သွားကြမယ်၊ ကိုမျိုး ငှားထားတဲ့စာအုပ်ရော ရှိလား!”

“ရှိပြီလားကွာ... အဟတ်ဟတ်ဟတ်... စက်ဘီးခြင်းထဲမှာ ပြန်အပ်ဖို့ ယူလာတာ”

“အိုခေ... အဲဒီစာအုပ်ကြားထဲ စာညှပ်ပြီး အပ်လိုက်”

“ဖြစ်ပါ့မလား!”

“ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်... နောက်တစ်နေ့ကျမှ ကျွန်တော် သွားပြီး အဲဒီစာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှော်ပေးမယ်”

“အဟေးဟေးဟေး... ဒါဆိုရင် လုပ်ကွာ၊ ဟီးဟီး... ရင်တောင် ခုန်လာပြီ”

ကျွန်တော် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ကာ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ စာရယ်လို့တော့ မဟုတ်။ ဝိနည်းလွတ်ကလေး ဖြစ်အောင် ကဗျာလိုလို ဘာလိုလိုလေး ရေးလိုက်သည်။

အမှတ်တံဆိပ်တွေ

အတုနဲ့မေ့

အိမ်သာတတ်တဲ့နေ့

တွေ့မြင်ငါများ

ရင်ဓာတ္ထာ

ဘူးသီးကြီးဝဓာအဟေး

စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်
 လက်ခံရိုက်ငါ့ကွယ်
 ချစ်တယ်ကြိုက်တယ် ဝမ်းကိုပဲ
 ထမင်းကြမ်းလိုဆွဲ
 ငြောက်...

ရပ်ပြည့်ရပ်ခဲဆဲ...

ထို့နောက် စာရွက်ခေါက်အား ကော်ကပ်ကာ ပိတ်ပြီး ယူလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာရေးထည့်လဲ... ငါပေးဖတ်ပါဦးကွ”

“ဟာ!... ကော်ကပ်လိုက်ပြီဗျ”

“ဟင်!... ဘာရေးထားမှန်း မသိဘဲနဲ့”

“ဪ... မိုးတိမ်ပါ ကိုမျိုးရာ၊ ကျောင်းမှာ ရည်းစားစာနဲ့ လုပ်စားပြီး အမေပေးသမျှမုန့်ဖိုးကို စုလာတဲ့ကောင်ပါ... ယုံလိုက်”

“အဟဲဟဲဟဲ... အေး... အေးပါကွာ၊ ကဲ... သွားကြရအောင်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်တံခါးပိတ်၊ ခြံတံခါးပါ သော့ခတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်အိမ်ကျော် ဦးဘခင်လမ်းထောင့်အိမ်က ဦးဇင်းကြီး သူတို့အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် ခုံတန်းလျားမှာ ထွက်ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မြင်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လဲကွ မောင်မိုး”

“ဒီနားတင်ပဲ... ဒီနေ့ ကားမထွက်ဘူးလား!”

“အကြီးကောင် ထွက်တယ်လေ၊ ငါ့ကို ယာဉ်မောင်းစည်းကမ်းနဲ့ မညီညွတ်လို့ဆိုပြီး တစ်ပတ်ဖိုင်းချထားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်လေး

ဘာလေး တိုက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးလား!”

“ဟာ... ရပါတယ် ဦးဇင်းရ၊ တော့(ဖ်)လိုက်က စောင့်လေ၊ လာခဲ့မယ်”

“အိုခေ”

ဦးဇင်းဆိုသည်မှာ သင်္ကန်းဝတ်သော ဦးပွင့်ကို ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူနာမည် ဦးစံမောင်ကို ဦးဇင်းဟု နာမည်ပြောင်နှင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခေါ်စရာအကြောင်းကလည်း ရှိသည်။ ဦးစံမောင်က ဦးပိုင်လိမိတက်မှ ကကအငှားယာဉ်ကို မောင်းနေသူဖြစ်သည်။ သူ့အမျိုးသမီး ဒေါ်ချောက ကျွန်တော့်အမေလို အထက်တန်းပြဆရာမဖြစ်၍ ဒီရပ်ကွက်မှာ မြေကွက်ရကာ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် သားနှစ်ယောက် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် မိသားစုခြောက်ယောက် နေထိုင်ကြသော အိမ်ထောင်စုဖြစ်ကာ ပျော်စရာပင်။ သို့သော်... ဦးဇင်းက သားတွေနှင့် အပြိုင်သောက်သူဖြစ်ရကား ဇနီးသည်နှင့် မကြာခဏ အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြသည်။ မူးပြီးမောင်းသဖြင့် ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှင်းရသည်။

ပြဿနာ အမျိုးအမည် များလာလျှင်တော့ သားနှစ်ယောက်က ဖအေကို ချော့မော့ခေါ်ပြီး ကျောင်းပို့ကာ ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းသည်။ ဦးဇင်းကလည်း ဦးဇင်းဝတ်တုန်းခဏပင်။ လူထွက်လာသည်နှင့် ပြဿနာကို အစဆွဲထုတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ် သုံးလေးခါလောက် ချွတ်လိုက် ဝတ်လိုက်ဖြစ်ကာ ဦးစံမောင်အမည်ပျောက်ပြီး ဦးဇင်းဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဒီနှစ်ထဲတော့ သားအကြီးကောင် သော်မင်းက ဗျူဟာပြောင်းလိုက်သည်။ သူ့အဖေ ပြဿနာရှာလျှင် ကားမမောင်းခိုင်းဘဲ အိမ်မှာ တစ်ပတ်ထားကာ ရိက္ခာဖြတ်ပစ်သည်။ ရိက္ခာဆိုတာ အရက်ကို ဆိုလို

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားမောင်းရတော့ မသောက်ရ။ အဲသလိုမသောက်ရလည်း မသောက်ဘဲ နေနိုင်သောသူပေတည်း။

“အဲဒီဦးဇင်းတော့ ငါလန့်တယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမျိုး”

“ဟာ... တစ်ခါ ငါ့ဆရာဆီ သွားကန်တော့ပြီးအပြန် သူ့ကားတွေ့လို့... ဪ... ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားချင်း အားပေးမယ်ဆိုပြီး တားစီးမိတာ ညနေလေးနာရီလောက်က ငါးထပ်ကြီးဘုရားရှေ့ကနေ စီးတာ ဒီကို ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ ပြန်ရောက်တယ်”

“ဟင်... ကားပျက်နေလို့လား!”

“ဘယ်ကလာကွာ... သူ့အရမ်းမူးလာရင် ကားကို ရပ်သွားအောင် မလုပ်တတ်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အမူးပြေအောင် လျှောက်မောင်းနေတာ၊ မီးပွိုင့်တွေ ဖြတ်လိုဖြစ်၊ လမ်းပြောင်းပြန်တွေ ဝင်လိုဝင်နဲ့ ငါ့မှာ ဘုရားတပြီး ခုန်ချဖို့ ဆယ့်နှစ်ခါတိတိ ကြိုးစားပြီးမှ ပြန်ရောက်လာတာကွ... ကံကောင်းလို့”

ကျွန်တော် ရယ်တော့သည်။

စာအုပ်အငှားဆိုင်ကို ရောက်တော့ သစ္စာဖောက် လောက်ကောင် ရောက်နေပါသည်။ တစ်ခြားသူမဟုတ်၊ သက်နိုင်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ ကွမ်းချိုးစွဲနေသောသွားများဖြင့် ရယ်ပြပြီး...

“ငါ စာအုပ်လာငှားတာနော် မိုးတိမ်”

ဆိုင်ထဲမှာ ဖြူပြာအပြင် အမျိုးသမီးအင်္ကျီတစ်ထည် ကြယ်သီးထိုင်တပ်နေသော သူ့အစ်မ မူယာပါ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် သက်နိုင်ကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စာအုပ်ဝင်ရွေးနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သက်နိုင် ကျွန်တော့်ကို ထိုးစစ်ဆင်တော့သည်။

“ဪ... မိုးတိမ်”

“ဘာလဲ!”

“စောစောက သင်းရနံ့တို့ မင်းကို လာရှာကြတယ်၊ စံပယ်ဖြူနဲ့ မေမိုးလွင်လည်း ပါတယ်ကွ”

သူပြောသောနာမည်တွေက ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းမများဖြစ်ကာ မေ့ရှာမတူ အတန်းတူသော သက်နိုင်နှင့်လည်း သိ၍...

“ဘာကိစ္စလဲ!”

“ဟ... အဲဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါထင်တာတော့ မင်းက သူတို့သုံးယောက်နဲ့ တစ်နှစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျောင်းပြီးတော့လည်း နောက်တစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့...”

အရပ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် သက်နိုင် ကျွန်တော့်ကို ဖဲချေပြီ။ သို့သော်... ဤမျှ အောက်တန်းကျသော ကလိမ်ချုံကျမှုမျိုးနှင့် ဖဲခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းဖုသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိ။ ဖြူပြာတို့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် မှောက်လျက်လဲရုံမကလို့ နဖူးပဲပြီပြီ ဒူးပဲကွဲကွဲ ပြဿနာမရှိ။ သူသိသော ဖြူပြာကိစ္စက သူနှင့်ကျွန်တော် ပြိုင်ဘက်။ တကယ့်ပြိုင်ဘက်အစစ်က မျိုးဦးဆိုတာ သူ မသိတာ သနားစရာဟု တွက်ကာ လျော့ရဲရဲ ပြီးလိုက်ပြီး...

“ကြည့်ရတာ ငါ ထည်လဲတွဲနေလို့ မနာလိုဖြစ်ပြီး ဇာဂနာနဲ့ လာထိုးတာ နေမှာပါကွာ... ရှော်ထားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တုံ့ပြန်လိုက်၍ သက်နိုင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထိချက်ပေးနိုင်သည်ဟု ယူဆကာ စာအုပ်ယူ၍ ပြန်သွားလေသည်။

သက်နိုင် ပြန်သွားမှ မူယာက မဲတဲ့တဲ့နှင့်...

“အဲဒါပဲ ဖြူပြာ၊ ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ

ကောင်းတယ်ဆိုတာ နားထောင်ထား၊ ညည်းကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းတာ အတွေ့အကြုံရအောင်လို့၊ ညည်းက ဆွဲရပြီးပြီဆိုပေမယ့် အဝေးသင်နဲ့ အနီးကပ်ဆယ်ရက်ပဲ အတွေ့အကြုံရှိတာ၊ အဲဒီဟာတွေက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပွေးချင်သလိုပွေးတဲ့ အရင့်စားကြီးတွေနော်... သတိထား”

ဒါတော့ ကျွန်တော် မခံချင်ဖြစ်သွားပြီ... .

“နင် ဒါတော့ ဗလင်းကြီး ခွပ်တာပဲ”

“ခွပ်ရမယ်ဟေ့... . ကြက်မဆိုတာ နင်တို့ကြက်ဖတွေလို အတက်မရှိတော့ ကြိုကန်ထား... . အဲ... . ကြိုခွပ်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျမှာ”

“မူယာ”

“ဘာလဲ!”

“နင်တို့ညီအစ်မ ငါပုဆိုးစ ဆွဲပြီး ဒရွတ်တိုက် လိုက်ပါမယ် ဆိုရင်တောင် ငါက နှာနုတက်နင်းပြီးတော့ကို ထားခဲ့မှာ... . ရှင်းလား!”

“ဘာ”

မူယာ အသားကုန်ထိ အော်သဖြင့် မျိုးဦးလန့်ပြီး ဆိုင်အပြင် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်၊ စာအုပ်လည်း အရွေးမပျက်ဘဲ... .

“ဘာလဲ... . နင်က စိတ်ဆိုးတာလား!”

“စိတ်ဆိုးတာပေါ့... . နင့်စကားက လင်ရှိမယားတောင် မချန်တာ”

“ငါ့စကားက အရှင်းကြီးပဲဟာ၊ အပျိုရောအအိုရော စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောနေတာ၊ သဘောမပေါက်ဘူးလား၊ ထပ်ပြောရမလား!”

“ပြောလေ... . နင့်အမေနဲ့ကို တိုင်လိုက်မယ်”

“လာမတိုင်နဲ့... . အမေက သူ့သားကို လာတောင်းတယ်

ထင်နေဦးမယ်”

“အံ့မာ... . အံ့မာ... . မသာကောင်ကများ”

အခြေအနေကို ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့် မင်းသားကို ပွဲထုတ်သည်။

“ကိုမျိုး... . ခင်ဗျား စာအုပ်အုပ်မှာဆို အပ်လေ”

မျိုးဦး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဗိုက်ကလေး ကုတ်ကာ ဝင်လာပြီး... .

“ငါကြောက်တယ်ကွ၊ ထွက်ပြေးရပြီမှတ်တာ... . အဟဲဟဲဟဲ”

“ပြေးစရာလား... . ကျွန်တော့်အသား လာထိလို့ကတော့ ကယ်ပါဗျို့၊ မူယာတို့ညီအစ်မ မတရားသဖြင့် အဓမ္မ... .”

“ဘုတ်!... .”

“အား!... .”

မူယာ နောက်ကနေ ဝတ္ထုစာအုပ်နှင့် လှမ်းပေါက်၍ ကျွန်တော် ကျောကော့သွားပြီး စကားမဆုံး။

“လူယုတ်မာ နင့်ပါးစပ်ပိတ်တော့နော်... . ဒါပဲ”

“ဟ... . ဒါ ယုတ်မာတာလား၊ ငါ အဲသလို မအော်ရင် နင် တကယ်လုပ်မှာလေ”

“ကြည့်... .”

“ရိုက်မှာထုမှာကို ပြောနေတာ၊ ငါလည်း အသားနဲ့ပဲ နာမှာပေါ့၊ ကိုခင်ဇော်လို အသားထုံကြီးကတော့ နင်နှိပ်စက်သမျှ ခံမှာပဲ၊ ငါတော့ မခံဘူး”

“ကဲ... . တော်ပါတော့၊ နားတွေလည်း ညည်းလှပြီ၊ ဦးမျိုး အပ်မှာမဟုတ်လား... . ပေး”

ဖြူပြာ စကားသံ ဖြတ်ဝင်လာပြီး မျိုးဦးလက်ထဲမှ စာအုပ်တောင်းသဖြင့် မျိုးဦး ကတုန်ကယင်နှင့် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သွားပြို

၆၂ နတ်ရွာမိုး

မူယာရှေ့မှာ မိသွားရင်တော့။ ကျွန်တော့်အတွေး မဆုံးပါချေ။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဖြူပြာ၊ စာအုပ်ကြားထဲက ဘာလဲ”

မျိုးဦးမျက်နှာ ဖြူဆုတ်သွားပြီး ထွက်ပြေးတော့မလို ဖြစ်နေ၍

“ကိုမျိုး . . . ကျွန်တော် စောစောက အုတ်ခုံနားက ကောက်လာတဲ့ စာရွက်ခေါက်ကလေးရော”

“အာ! . . . အဲ့ . . . အဲ့ဒါ . . . စာအုပ်ကြားထဲမှာ”

ဒီတော့မှ မသင်္ကာမျက်လုံးတွေနဲ့ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြည့်ဖို့ လုပ်နေသော မူယာလက်ထဲမှ ကျွန်တော် ဆတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့မသာ . . . ပေးစမ်း”

“ဟာ . . . နင် နေရာတကာ စပ်စုတာပဲ၊ ဒါ ဘာမို့လို့လဲ!”

“ဘာလဲ!”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ လမ်းက တွေ့လို့ ကောက်လာတာ၊ ဘယ်ကောင် ကျခဲ့တဲ့စာလည်း မသိဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ ဖတ်မယ်ဆိုပြီး ယူလာတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မိုးတိမ်၊ နင်နော် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့ . . . ဒါပဲ၊ နင်လည်း ငါ့အကြောင်းသိတယ်”

“ဟာ . . . ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ရောဟာ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖတ်ကြည့်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် ဖြူပြာရှေ့ ပစ်ချလိုက်သဖြင့် ဖြူပြာ လက်မြန်ခြေမြန်နှင့် ကောက်ကာဖွင့်တော့သည်။

“အမလေးနော် . . . ကော်တွေနဲ့တောင် ကပ်ထားတယ်”

ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားသလို ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ရွေးထားသော စာအုပ်ကို စာရင်းမှတ်ရန် ချပေးထားလိုက်သည်။ ဖြူပြာ ဖတ်တော့၏။

“အစ်မရေ . . . ကဗျာဟဲ့၊ ဘာတဲ့ . . . အမှတ်တမဲ့တွေ . . .

အကုန်မေး၊ အိမ်သာတက်တဲ့နေ့တဲ့၊ ဘာကြီးလဲ၊ တွေ့မြင်ပါများ ရင်မှာ ထွား ဘူးသီးကြီးပမာအလားတဲ့၊ ဟင် . . . ဘာတွေလဲ၊ စကားတစ်ခွန်း လောက် ပြောချင်တယ် လက်ခံလိုက်ပါကွယ်၊ အမယ် . . . အဟင်းဟင်း၊ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ် မင်းကိုပဲ ထမင်းကြမ်းလိုဆွဲ၊ ဪရင်ပြည့်ရင်ခံ ဆဲတဲ့ . . . အဟိဟိဟိ”

ဖြူပြာ သဘောကျနေသော်လည်း မူယာ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် စာပြောင်ချိုးလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားပုံဖော်နေပုံရသည်။

“ဟဲ့ . . . အဲ့ဒါ နတ်ရွာမိုးထဲက ကဗျာ ငါမှတ်မိတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက ထွက်တဲ့စာအုပ်မှာ ပါတယ်၊ ဒီနားမှာ ငါ့တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတာ၊ ဘယ်သူငှားသလဲ ကြည့်စမ်း”

သို့နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး ရှာကြမည်အပြု . .

“ကဲ . . . နင်တို့ စပ်စုစိန်အလုပ် နောက်မှလုပ်၊ ငါ့စာအုပ် မှတ်ပေးဦး”

“မှတ်ပေးလိုက် . . . မှတ်ပေးလိုက်၊ ဒင်းမျက်နှာမြင်ရတာ မီးလို ပူတယ်”

“ရတယ် . . . ငါ့မှာ ရေလိုအေးတဲ့မျက်နှာလေး ရှိတယ်”

မူယာ အော်ထုတ်ဖို့ နှုတ်ခမ်းထော်လိုက်စဉ် ကျွန်တော် မျိုးဦး မျက်နှာကြီး ဆွဲလှည့်ပြလိုက်သဖြင့် မူယာနှုတ်ခမ်း တန်းခနဲ ငြိမ်ကာ သွားလေတော့၏။

ဟိုကြော့ငြာထဲက
ကမ္ဘာပထမဦးဆုံး
အသင့်ဖော်သုံးလက်ဖက်ရည်ထုပ်လို
နီဆီပါ တွဲထားသလိုမျိုး
ကိုယ်လည်း
ဒီလောကထဲပထမဦးဆုံးအရုပ်အဖြစ်နဲ့
အသည်းနှလုံးပါညှပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရင်...
ဘယ်နှယ်လဲ...။

(အင်း...ရင်ဘတ်အကွဲပြီးကျန်ခဲ့မှာဆိုတော့)

အခန်း(၈၀း)

“ကြာ

လိုက်တာကွာ... ငါ မင်းတို့ မလာတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“စာအုပ်ရွေးနေတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်၊ ထိုင်လေကိုမျိုး”

ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်ပြီးတာတောင် အနားမှာ ကြောင်တောင်ကြီးရပ်နေသော မျိုးဦးကို လက်ဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းမှ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ မျိုးဦးလက်တွေ အေးစက်နေလေသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘာဖြစ်လာတာလဲ!”

“ငါ... ငါကြောက်နေတယ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားဗျာ၊ လုပ်... လက်ဖက်ရည်မှာ၊ ခင်ဗျား တပည့် အောင်ကိုမြင့်လက်ရာနဲ့ ဘယ်သူသာသလဲလို့”

ဒီတော့မှ မျိုးဦး သက်ပြင်းမောကြီး ချပြီး ကျဆိမ့်နှစ်ခွက် လှမ်းမှာလိုက်သည်။ ဦးဇင်းကတော့ လက်ဖက်ရည် ကုန်သည့်အပြင် ဆေးလိပ်(၂)ပွဲပင် ကုန်လုပြီ။ ထိုအခိုက် ဦးဇင်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ မရှိသေး လုပ်လာသလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“နေပါ ဦးဇင်းရာ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ... မင်းတို့ မြင့်မြတ်စာအုပ်ဆိုင် ဝင်သွား တဲ့မျက်နှာနဲ့ အခု ပြန်ထွက်လာတဲ့မျက်နှာက လွဲနေတယ်ကွ”

ကျွန်တော် အတည်ပေါက်နှင့် ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ပြင်လိုက်သော် လည်း အရည်ပျော်လှလှဖြစ်နေသည့် ကိုမျိုးဦးမျက်နှာက လိမ်လို့မရ။ ဒါကို ဦးဇင်းကလည်း နပ်သည်။

“မောင်မျိုး... မင်း အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေးကို သွားလုံး တာ မဟုတ်လား!”

“ဟာ... ဦးဇင်းကလည်း”

“ငါသိတယ်... ဒီမှာ”

ဦးဇင်း ပါးစပ်ဟ၍ သွားချောင်ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“အံ့ခွနေပြီ သဘောပေါက်လား၊ ငါမေးတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊

မင်းတို့မှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိလဲ၊ ဒီမှာ အမျိုးမှန် အဖိုးတန် ဖိုးစံကွ...

မှတ်ထား... ဖွန်ခွင်ဝင်တယ်ဆိုတာ အချိုးမှန်မှ၊ တော်ပါပြီ ကွာ... ဆက်ပြောရင် နားရှက်တယ် လုပ်နေဦးမယ်၊ ငါက ကားသမား ပါ၊ ဒီအထာတွေ ညက်တယ်... ရှင်းလား!”

ဦးဇင်း တော်ကီကြောင့် မျိုးဦးမျက်နှာ သွေးရောင်လျှံလာပြီး ခေါင်းညိတ်လေတော့သည်။ ပြီးမှ...

“အဟဲဟဲဟဲ... ဦးဇင်းက တကယ်နပ်တယ်... အဟဲဟဲ ဟဲ”

“သိတယ်... ငါသိပါတယ် သေချာနားထောင်၊ လမ်းတစ်ခု ကို ဝင်ဖို့လမ်းမှာ အတားအဆီးတစ်ခု ရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒီအတားအဆီး က အပ်ချည်မျှင်လေးဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“ဟာ... ဖြတ်ပြီးဝင်မှာပေါ့၊ လွယ်တာပဲဟာ”

“အိုဇေ... သွပ်နန်းကြိုးလေး တန်းထားရင်ကောကွာ”

“ငုံ့ဝင်မယ်... ဒါမှမဟုတ် ကျော်မယ်ဗျာ”

“မှန်တယ်... ဝါးလုံးဆိုရင်ကော”

“ကျော်မယ်၊ ငုံ့မယ်”

“မရဘူးကွ... ချိုးပစ်ရတယ်”

“ဗျာ!...”

ဦးဇင်းနှင့်မျိုးဦး လေပေးဖြောင့်နေခိုက် လက်ဖက်ရည် လာချ ပေး၍ ယူမြည်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းထိပ်မှာ လာဖွင့်သည့်ဆိုင် ဖြစ် သော်လည်း တစ်ခါမှ မသောက်ဖြစ်သေး၊ သောက်ကြည့်တော့လည်း အောင်ကိုမြင့်လက်ရာပဲ လျှာစွဲနေလို့လားတော့ မသိ။ ကျဆိမ့်ပေမယ့် သိပ်မတိုးချင်၍ ပြန်ချထားကာ ဟိုနှစ်ယောက်ဆီ နားစွင့်ကြည့်လိုက် သည်။

“အပ်ချည်တွေ သွပ်နန်းကြိုးတွေက အပျော့သဘော ဆောင် တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြတ်၊ ကျော်၊ ငုံ့ ကြိုက်တာလုပ် ဖြစ်တယ်၊ ဝါးလုံးက အမာသဘောကွာ၊ ဒါကြောင့် ချိုးပစ်မှ သေချာတာ”

“ကျွန်တော် မရှင်းဘူး”

“ရှင်းပြမယ်... ဒီကောင်မလေးက ပြဿနာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့အစ်မက ပြဿနာ၊ ဝါးလုံးနဲ့ တားသလိုပဲ မာတယ်၊ လုံခြုံတယ်ပေါ့ ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ငဲ့ရင်မှားမယ်၊ ကျော်ရင်ကားမယ်... ချိုးပစ်မှ”

“ဘယ်လိုချိုးရမလဲ၊ သူ့အစ်မကို ရိုက်ချိုးရမှာလား!”

“ရိုးပါ မောင်မျိုးရာ၊ မင်းကို ရိုက်သတ်မှာပေါ့ကွ... ခွမ်းမှ၊ ဒီနားလား”

မျိုးဦး ခေါင်းတိုး၍ ကပ်ပေးသဖြင့် ဦးဇင်း လက်ကလေး ကာ၊ ကာ နားနားကပ်၍ပြောလိုက်သည်။ မျိုးဦး မျက်လုံးကြီး ပြူးလာလေ တော့၏။ ထို့နောက် ကတုန်ကယင်နှင့်...

“ဒါ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ဦးဇင်း၊ ဟူး... ဟူး... မရလည်း နေပစေတော့”

“အေးလေ... ဒါက မင်းသဘောပါ၊ ဒီခေတ်မှာ သူများနည်းတူ ခုံးပုံမလွှတ်နိုင်လို့ကတော့ ငုတ်တုတ်ပဲ”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ဟန့်ရတော့သည်။

“ဦးဇင်း...”

“ဘာလဲကွ!”

“မဟုတ်တာ လျှောက်ပြီးမြောက်မပေးနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိုသော်ကြီးနဲ့ ပြန်တိုင်မှာနော်”

“ဟာ... ပဟေကောင်၊ အဲသလိုတော့ မနောက်နဲ့ကွာ၊ အခုတောင် တစ်ပတ်ဖိုင်းချထားတာ၊ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ဘာသာ ဆက်ဆွေးနွေးကြတော့၊ ငါလစ်ပြီ”

ဦးဇင်း ခုံမှ ထရင်း ဆေးလိပ်လက်ကျန်တစ်လိပ်ကိုပါ နှိုက်ယူ၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဦးဇင်း ထွက်သွားမှ မျိုးဦးက...

“ဟာ... ဒီဘိုးတော် မလွယ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... သူက ပျော်တတ်တဲ့လူပါ၊ သက်သက်ခင်ဗျားကို ကြပ်သွားတာ၊ အခု ဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲ!”

“လစ်ရင် ဖက်နမ်းပစ်တဲ့”

“ရပါ့မလားဗျ... ပါးရိုက်ခံရမှာပေါ့!”

“ငါလည်း သိပါတယ်ကွာ... ဘယ်လုပ်ရဲမှာလဲ၊ အဲဒါထက် အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ!”

“ရတယ်... အေးဆေးနေ၊ ကိုယ့်ဘာသာပုံမှန် ငှားစရာရှိတာ သွားငှား၊ အပ်စရာရှိတာ သွားအပ်၊ ကျွန်တော်ဆက်တွန်းမယ်”

“အေးပါ မိုးတိမ်ရာ... အားကိုးပါတယ်၊ ခုနက ငါတော့ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်ပြီ ထင်နေတာ”

“ရောက်တော့လည်း လူကြီးစုံရာရှေ့ တရားဝင် နားဖောက်ပြီး သားပေါ့ဗျာ”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ညီ မဲကြီးလို ဖြစ်ရင် သွားပြီ”

“မဲကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဲကြီး အခုယူထားတာ သူ့ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သူ့ကောင်မလေးရဲ့အဒေါ်အပျိုကြီး”

“ဟင်...”

“ဒီလို မိုးတိမ်ရာ သူ့ကောင်မလေးကို သူ့ကြိုက်လို့ စာပေးတယ်”

“အင်း”

“ကောင်မလေးက ယူသွားပြီး သူ့အဒေါ်ကို သွားပြတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ကောင်မလေးက မဲကြီးကို မကြိုက်ဘူးလေကွာ၊ ဘယ်ကြိုက်မလဲ... ဟိုကောင်မလေးက ဖြူဖြူချောချော၊ ငါ့ညီမဲကြီးက မည်းမည်း

ဝဝကြီး၊ ကောင်မလေးအဒေါ်အပျိုကြီးက ညိုညိုတုတ်တုတ်ဆိုတော့ သူ့တူမနဲ့ အဆင်မပြေဘူး၊ ငါနဲ့မှ ပါဝါတူတာဆိုပြီး ယရကရုံးမှာ စာပြပြီး တိုင်ပါလေရောကွာ”

“တိုင်တော့. . .”

“တိုင်တော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသာစိန်က နှစ်ဖက်ခေါ်ပြီး မေးတာ ပေါ့ကွ၊ မဲကြီး ဒါ မင်းစာလားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ မင်းကြိုက်လို့ ပေးတာလားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ ငါပေးစားရှင် ယူမလားဆိုတော့ ယူမယ်ပေါ့”

“ကိုင်း. . . ဒါဆို လက်ထပ်စာချုပ်ဝယ် ငါတို့ သက်သေထား ပြီး နှစ်ဖက်မိဘရှေ့ လက်မှတ်ထိုး ဆိုတော့ မဲကြီးလည်း တက်တက် ကြွကြွပဲ ထိုးလိုက်တယ်၊ ဟိုဘက်က ထိုးတာက မဲကြီးကြိုက်တဲ့ ကောင်မ လေး မဟုတ်ဘဲ သူ့အဒေါ်ညိုတုတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟင်. . . ကိုမဲကြီး မငြင်းဘူးလား!”

“ငြင်းတာပေါ့ကွာ. . . ဒါပေမယ့် လူကြီးမေးတာ ဖြေထားတာ က အကုန် Yes ဆိုတော့ အခု No လို့ မရတော့ဘူးလေကွာ၊ ဒါနဲ့ပဲ ယူလိုက်ရတယ်၊ ငါလည်း ငါ့ညီအတွက် မခံချင်လို့ အဲ့ဒီညိုတုတ်ကို မေးမိတယ်၊ ခင်ဗျားမရှက်ဘူးလားဆိုတော့ သူက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ရည်းစားစာမှာ နာမည်မပါတော့ အဖြူအမည်း ခွဲလို့မရဘူးတဲ့၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သူ့တူမအတွက် ကားအုံနာ ကိုမဲကြီးကို အနစ်နာခံပြီး ပေါင်းရမှာ တဲ့. . . ကဲ. . .”

“ဟောဗျာ”

“အဲဒါကြောင့် ရုံးရောက်မှ အနစ်နာခံမယ့်လူ ပေါ်လာရင် ငါသွားပြီ”

“အင်း. . . ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလည်း ရှိတာကိုး၊ ကဲ. . . သောက်

အခန်း(ငါး)

ခါတစ်လေတော့လည်း အမေ့ရဲ့စည်းကမ်းကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သည်။ သက်နိုင်တို့ညီအစ်ကိုတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိမ်ငယ်ချင်သလိုလို အားမရနိုင်သလိုလို ခံစားနေရသည်။

မနက်အိပ်ရာထချင်တဲ့အချိန်ထ၊ နီးလျှင် အိမ်မှာပဲနေနေ အပြင်ပဲထွက်ထွက် ဘယ်သူ့မှ ခွင့်တောင်းနေစရာမလို၊ ဘာအတားအဆီးမှကို မရှိ၊ ဗိုက်ဆာလျှင် ပြန်စား၊ စားပြီး အိပ်မလား အိပ်၊ မအိပ်ချင်လို့ ထွက်သွားသလား ထွက်၊ ညပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ လေတိုက်လို့ သူ့ဘာသာ လှုပ်သွားလျှင်တောင် ဘာကြောင့် လှုပ်တာလဲ၊ မလှုပ်စေနဲ့

ဟု အချုပ်ခံနေရသော အမေစည်းကမ်းအောက်မှာပဲ ပြားပြားမှောက်ကာ လူဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း သူ့စည်းကမ်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘောင်ကြပ်ကာထားသည်။ သူ့သားကိုလည်း လူစင်စစ်က ကောက်ညှင်းထုပ် ဖြစ်သွားမလား ထင်ရအောင် ညှစ်ထားသည်။ မလှုပ်နဲ့။

ကြာလာတော့ ကျွန်တော်စိတ်တွေ အောင့်မျိုးထားရ၍လား မသိ၊ ပူဖောင်းတစ်လုံးလို တင်းလာကာ ပေါက်ထွက်ချင်မိသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲ ထင်ရာလုပ်ချင်လာသည်။ ဟစ်ခါတစ်ရံတော့ ကျွန်တော်လုပ်မိသည်။

အမေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာ၊ စစ်တုရင် ကစားတာ လုံးဝမကြိုက်၊ လုံးဝမလုပ်ရဟု စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားပြီးသား။ သို့သော် ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော်နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ သတ်မှတ်ပေးထားသော အချိန်ဇယားထဲမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေး ညှပ်ထည့်ပြီး ခိုးကာဝှက်ကာ လုပ်မိသည်။ ယခုအထိ လုပ်နေဆဲ။

ဟစ်ရက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက စစ်တုရင်ဝါသနာအိုး ဦးလေး ဦးတင်စိန်နှင့် ကစားဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မဟုတ်၊ ဦးတင်စိန်၏အိမ်မှာပဲဖြစ်သည်။ ဦးတင်စိန်ဝါသနာကိုလည်း ကြည့်။ သူ့အိမ်မှာ စစ်တုရင် ကစားဖို့ အခန်းသီးသန့်လုပ်ထားသည်။ ပေတစ်ဆီသော ကျွန်းပြားကြီးတွေနှင့် ချက်ခုံလုပ်ထားပြီး ကစားရုပ်များကို သစ်နက်သားနှင့် အမည်းရုပ်၊ ကုက္ကိုသားနှင့် အဖြူရုပ်အဖြစ် ပန်းပုဆရာလက်အပ်ကာ ထွင်းထုထား၍ အရုပ်လည်းကြီး၊ အလေးချိန်လည်း ရှိကာ ကစားရသည်မှာ အားရပါးရ ရှိလှသည်။

ထို့ပြင် သူ့အိမ်မှာ လာရောက်ကစားသောသူအား လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ တိုက်ပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် ထမင်းပါ ကျွေး၍

လိုလေသေးမရှိ အဆင်ပြေပါသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းအုပ်ကြီး ပင်စင်စား(စာရေးဆရာ စိန်ပန်းနီ) ဦးစိန်လှ၊ ပန်းချီဆရာဦးအေးသွင်ပါ ရောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးလေးယောက်ဖြစ်ကာ ခုံနှစ်ခုံ ဆိုင်ပြီး ပတ်လည်ကစားကြသည်။ ကစားတဲ့သူတွေကလည်း ကောင်း၊ ပွဲကလည်း ကောင်း၊ အိမ်ကွင်းအဖြစ် လက်ခံကျင်းပပေးသော ဦးတင်စိန်ကလည်း ကောင်းနှင့် မနက်(၉)နာရီမှ စသောကစားပွဲများက ည(၇)နာရီခွဲမှ အဆုံးသတ်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ (၈)နာရီ။ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မကပ်၊ အမေပြန်လာတော့လည်း မတွေ့၊ တွေ့တော့လည်း သတ်မှတ်ချိန်ကို တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အမေ ဘာမှ မပြောဘဲ ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး နွှာတော့သည်။

မသာ. . . သေနာကျ. . . နင် ဘယ်အလေလိုက်နေသလဲလို့ တော့ မပြောပါ။ တစ်ခွန်းတော့ ပြောပါသည်။ ငါ ဒီလောက်လုပ်တာတောင် နင့်အဖေအမျိုးက မပျောက်ဘူး ဟူသတည်း။ အချက်ကြီး (၈)ချက်ခန့် ရိုက်ပြီး အချက်လေး(၅)ချက်ခန့် ရိုက်ကာ အမေ မောသွားသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံလည်း ရပါသည်။ အမေ ကြိမ်လုံးပစ်ချ၍ ငိုကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသော်လည်း အမေစည်းကမ်းက တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် လျှော့ကာ အမေ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမငိုရအောင် ကြိုးစားပေးရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတော့ မသိမသာလေး လျှော့ပေါ့ပေးသလိုတော့ ရှိသည်။ မနေ့ညက (၇)နာရီခွဲမှ အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်။

အမေ ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စာကြည့်ခန်းထဲ အသာခြေဖော့၍ဝင်ခဲ့သည်။ ဘုရားခန်းက ထွက်လာတော့ အမေအိပ်တော့မယ်နော်ဟု ပြောကာ အိပ်ရာဝင်သွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်အမေ သိပ်မဆိုးလှဘူးပေါ့။

ဒီနေ့တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ငါးနာရီကျော်မှပဲ အမေနှင့်အတူ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်တော့မည် ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်အလုပ်များအား အေးအေးလူလူပင် လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ခြံထဲက အပင်တွေ ရွှေလောင်းနေခိုက်...

“ဒါ... ဆရာမ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ရဲ့အိမ်လားရှင်”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရေပန်းခရားပုံး ချပြီး ခြံတံခါးဆီ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... မေယု”

“ဟယ်... မိုးတိမ်”

“နင် ဘယ်ကိုလာတာလဲ!”

“ဆရာမ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်တို့အိမ် လိုက်ရှာတာ”

“ဟ... အဲဒါ ငါ့အမေ လာ... လာ... အထဲဝင်၊ အမေ ပြန်လာတော့မယ်”

ကျွန်တော် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး မေယုမော်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

မေယုမော်က ကျွန်တော်နှင့် ကိုးတန်းဆယ်တန်း တစ်တန်းတည်း တစ်ခန်းတည်း အတူနေလာခဲ့၍ ခင်မင်နေကြသူများဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ မေယုမော်က ပညာရေးကောလိပ် တက်ကာ ကျွန်တော်နှင့် ကွဲကွာသွားခဲ့သည်။

“ရော... ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်လည်းစား”

“ဟယ်... အားနာစရာကြီး၊ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ... အဟင်းဟင်း”

“ဒါဆို နင် မပြောင်းလဲဘူးပဲကိုး”

“ပြောင်းလဲစရာလား... ဒါ ငါ့စတိုင်လ်ပဲဟာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာမက နင့်အမေဆိုတာ တကယ်ပဲနော် ကောင်စုတ်”

“ဒီနေရာမှာ ငါကတော့ ပြောင်းလဲတယ်ဟာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက လို ချွန်တာ ကြပ်တာ သိပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ လုံးဝ အခန့်အတည်ပဲ နေတော့တာ”

“ပြီးရော... ငါလည်း ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီ”

“တုတ်လား... ဘယ်နားမှာလဲ!”

“ဧရာဝတီလမ်းထဲမှာလေ ဗိုလ်ရွှေချိုင်းလမ်းဖက်ကနေ ဝင်လာ လိုက်ရင် ဒုဌာဝတီလမ်းထောင့်က ပျဉ်ထောင်အိမ်”

“ဝယ်လိုက်တာလား”

“အေးလေ... (၉)ရပ်ကွက်က အိမ်ကို ရောင်းပြီး အမေနဲ့ငါ က ဒီမှာ ပြန်ဝယ်ပြီး နေတာ၊ ကျန်တာတော့ အိမ်ထောင်ကွဲ အစ်ကို အစ်မတွေ ခွဲပေးလိုက်တယ်၊ ကောင်းပါတယ်ဟာ... ဒီမှာ အရမ်း အေးချမ်းတာပဲ၊ ကျောင်းနဲ့အိမ်နဲ့လည်း နီးတော့ အဆင်ပြေတယ်”

“ဘယ်ကျောင်းလဲ!”

“နင်တို့ ဒီနောက်က မူလတန်းကျောင်းလေ၊ ဆရာမလည်း ဒီကျောင်းကို ကျောင်းအုပ်အဖြစ်နဲ့ ရောက်တော့မှာ... အော်ဒါထွက်ထားပြီ”

“ဟာ... ငါ့အမေက ဒီကိုရောက်လာမယ်”

“အေးလေ”

“သေပြီ”

ကျွန်တော် နဖူးရိုက်ပြီး မြည်တမ်းသဖြင့် မေယုမော် လန့်သွားပြီး...

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ... ဒါနဲ့ ငါ့အမေနဲ့နင်နဲ့ သိလို့လား!”

“သိတာပေါ့... ငါတို့ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းရဲတော့ ဆရာမက ငါတို့အဖွဲ့စုမျိုးလေ၊ သင်ကြားမှုအပိုင်းမှာ ကျောင်းသားစိတ်ဝင်စားမှု ရအောင် အက်ရှင်ဝင်တာကအစ သင်ပေးတာ၊ ငါ့အရမ်းသဘောကျတာ”

“အင်း... ငဆော်ကြီးအကြောင်း မသိသေးလို့ပါဟာ”

“ဘာ... ဘာ... ဆော်ကြီး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ငါ့အမေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်တော့ သတိထားပေါ့ဟာ... အရမ်းတိကျတယ်နော်၊ နောက်မှ မပြောမရှိနဲ့”

“အမလေး... သိသားပဲ၊ အဲဒါလည်း ငါ့အကြိုက်ပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆရာမဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ရဲ့ကိုယ်ပွား ဖြစ်ရမယ်လို့တောင် ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“အေး... ပွား... ပွား... နောက်မှ အဘားအဘားလို့တော့ မအော်နဲ့”

“သားရေ”

“ဗျာ... အမေ... လာပြီ”

ကျွန်တော် မေယုကို အမေလာပြီဟု လက်ဟန်နှင့် ပြပြီး အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာခဲ့စဉ် လှေခါးထစ်အဆုံးမှာပင် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ တန့်ကာသွားသည်။ အမေပြန်လာသည်မှာ ခါတိုင်းလို အမေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ အမေ့လိုပင် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်

တိုက်ပုံနှင့် အမေ့အရွယ် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ လိုက်ပါလာလေသည်။

“ဟဲ့!.. သား.. အမေတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်သတိဝင်ပြီး တံခါးပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်မသားလေ... မိုးတိမ်တဲ့၊ သင်္ချာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတယ်”

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပြီး အမေ့ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူရင်း...

“အပေါ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ အမေ့ကို စောင့်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ သား!”

“မေယုမော်ပါ”

အမေ ချက်ချင်းမသိနိုင်သလို မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“လာ... ဆရာ... အိမ်ပေါ် တက်ပါဦး၊ သားရေ... ဆရာ

အတွက် ကော်ဖီလုပ်ပေး”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆရာဆရာမတွေ စုံသွားသည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ သမီး မေယုမော်”

“ဟုတ်... တီချယ်”

ကျွန်တော် ကော်ဖီဖျော်လာပြီး အမေ့ဧည့်သည်ဆရာအတွက် ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အမေ့အတွက် အအေးခန်းမီရိုထဲက သံပုရာရည်တစ်ခွက် ယူကာ အမေ့ရှေ့ ချပေးရင်း...

“အမေတို့ စကားပြောကြပါဦး၊ သား အပင်တွေ ရေလောင်းနေတာ ရေစိုကြီးမို့လို့ အလုပ်လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး... သား... သွား... သွား”

ထို့နောက် ကျွန်တော် ခြံထဲ ဆင်းလာပြီး စောစောက ချထားခဲ့

သော ရေပန်းခရားပုံးနှင့် အလုပ်ပြန်စပါသည်။ သို့သော် အတွေးက အိမ်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်။ ခုဆို အမေအသက် လေးဆယ်ကျော်သွားပြီ၊ ဒီအချိန်အထိ အမေအနီးနားမှာ တစ်မိန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

မဟုတ်မှလွဲရော... အမေ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားနေပြီလား။ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ အမေလို မယ်တိကျနား ကပ်ရဲဖို့ဆိုတာ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပါ။ ဒါဖြင့်...။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ထင်ကြေးနှင့် ရင်လေးလိုက် ရင်ပေါ့လိုက် ဖြစ်ရင်း အပင် ရေလောင်းသည်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားတော့ မေယု အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပါသည်။

“မိုးတိမ်... ငါပြန်တော့မယ်”

“ဪ... အေး”

“နင် လာလည်ဦးလေဟာ”

“အေး... လာမယ်လေ၊ နင့်အမေရော ကြိုက်ပါ့မလား!”

“ရတယ်... ငါကြိုပြောထားမှာပေါ့”

“အေး... အေး... ဟဲ့... မေယု နေဦး”

မေယုမော် ခြံတံခါးဝနား ရောက်သွားမှ ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်၍ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ စောစောတ လျှောက်သွားတာရော ပြန်လှည့်ကြည့်တာပါ အတော်လှပါသည်။ မေယုမော် လှလာသည်ဟု တွေးထင်မိလိုက်ကာမှ စောစောက ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် မေးလိုက်ချင်သောစကားက အတည်မေးရတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ မေးပါသည်။

“ဘာလဲ... ပြောလေ”

“နင် ရည်းစားရနေပြီလား!”

“ဟာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ... မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး”

“ဟုတ်လား... ငါလည်း မရှိသေးဘူး”

မေယုမော်နာ ရဲခနဲဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီးမှ အကြည့်လွှဲပစ်သည်။

“အဲ့ဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“အေးလေ... မဆိုင်ပါဘူး၊ နင်လည်း မရှိဘူး ပြောလို့ ငါလည်း မရှိဘူးလို့ ကြားလိုက်တာ... ဟဲ့ဟဲ့”

“ငါသွားတော့မယ်”

“အေး...”

အေးဆိုပြီး ငေးကျန်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှက်ရကောင်းမွန်းမသိတော့ချင်။ နင် ဒီကာလမှာ ကာယအလှသင်တန်း သွားတက်လား၊ ဆရာမသင်တန်း တက်တာလားဟာ၊ ငါ့မျက်လုံးထဲ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ အေးလေ... အသွေးအရောင်စုံလာတော့လည်း နှပ်ချေးစား ဖုတ်လူး ဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ၊ ကျောင်းတုန်းက ငါ့ကိုတောင် ချားဆွန်ဂျွန်နဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး ကောင်မလေးတွေ လိုက်လို့ ပတ်ပြေးခဲ့ရသေးတာ... အဟတ်... ဟတ်။

“သား”

“ဗျာ...”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမေနှင့် ဟိုဆရာ။

“ဆရာဦးကျော်စိုးတဲ့... အမေတို့ကျောင်းကပဲ၊ ပြန်တော့မှာ မို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ နောင်လည်း လာလည်ပါခင်ဗျား”

“ကျေးဇူးပဲ သား၊ ကဲ... ဆရာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်”

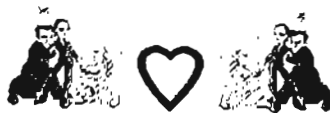
“ဆရာမ.. ပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အမေတို့ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေ၍ ကျွန်တော် အမေ့ မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အမြဲတမ်း တည်ကြည်သော အမေ့မျက်နှာ အမေ့မျက်ဝန်းများထဲ ဘာတစ်ခုမျှ ရှာဖွေလို့ မရသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရက် အမေက...

“စိတ်ချ ငါ့သား၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အမေ နောက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး... ဟုတ်ပြီလား!”

ပြောပြီး အမေလှည့်ထွက်သွား၍ ကျွန်တော့်မှာ အာလောက် လောက်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရလေတော့၏။

အခန်း(ခြောက်)

ကျွန်

တော် အိမ်က ထွက်လာတော့ ဆောင်းညနေက အအေးထည် မှောင်မှောင်ကြီးကို စောစီးစွာ လွှမ်းခြုံထားပစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာ အနွေးထည် အရောင်းအဝယ် မကောင်းတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း မဝယ်ဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် မဝတ်ဖြစ်ပါချေ။ တော်ရုံအေးတာလောက်တော့ လက်ကလေး ပိုက်ပြီးလျှောက်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်နောက် ပစ်ချိတ်ပြီး လျှောက်လျှင် အဆင်ပြေပါသည်။ အိမ်မှာ အနွေးထည်၊ ဘွဲ့ ရှိသော်လည်း ထိုအနွေးထည်က ထူးဆန်းစွာ အအေးပိုလာသောရက်တွေအတွက် ညအိပ်ဝတ်ရုံလောက်သာ သုံးဖြစ်သည်။

အမေကတော့ ဝတ်သည်။ အမေ့ကို အနွေးထည်နှင့် မတွေ့ရသည့်ကာလမှာ နွေရာသီတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး မိုးနှင့်ဆောင်းကတော့ အမေ့

လက်ဖြစ် သိုးမွေးအနွေးထည်ကို အမေ့ကိုယ်မှာ ရောင်စုံမြင်ရသည်။ အားလုံး ထူထူထဲထဲတွေချည်းပဲတော့ မဟုတ်။ အပါးထည်အတွက် တစ်ချောင်းထိုးအပ်နှင့် ထိုးပြီး အထူထည်အတွက် နှစ်ချောင်းထိုးအပ် နှင့် ထိုးထားသောကြောင့် အမေ့မှာ အနွေးထည် ရောင်စုံရှိသလို အထူ အပါးလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နှစ်ချောင်းထိုးအပ်နှင့်ပင် ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာထိုးမေးတာ များပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော် မဝတ်ဖြစ် ပါ။

ဤသည်ကိုပင် အဖေသွေး အဖေစရိုက်ဟု ပြောပြန်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဆူတာလား သတိရနေတာလား၊ မသေချာသော အမေ့အဆိုအဆုံးမများ၌ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး အဖေ အကြောင်း အတော်များများ ပါလာတတ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သည် မသိလျှင် အမေဆုံးမတာကို မမှတ်မသုန် နာခံနေသည့် အလား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နားထောင်နေတတ်သည်။

အဖေဆိုတာ ကြားဖူးသော်လည်း ကျွန်တော်မှ မမြင်ဖူးဘဲကိုး၊ သက်နိုင်တို့လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် အမေနှင့် နေကြသည်။

သို့သော် သက်နိုင်တို့အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေ သဖြင့် သုံးနှစ်တစ်ခါ လေးနှစ်တစ်ခါတော့ ပြန်လာပါသည်။ အဖေပြန် ရောက်သည့်ရက်မျိုးမှာ သက်နိုင်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ပျော်ကြသည်။ အဖေဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် မော်ကြကြွားကြ သည်။

ကျွန်တော်လည်း အဖေပြန်လာသည့်ရက်မျိုး တစ်ခါလောက် ကြိုချင်ပြီး တစ်ခါလောက်တော့ ပျော်ကြည့်ချင်လှသည်။ အမေ့ကို အဖေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲဟု မမေးရဲပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့

ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေဆီက ကြားဖူးနားဝနှင့် အဖေ့ကို သတိရပြီး အမေ့ကို မေးဖူးသည်။

မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ခါလောက် မေးဖူးပြီး နှစ်ခါစလုံး နှုတ်ခမ်းကို အပ်နှင့် အထိုးခံရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မှတ်သွားပြီး မမေးရဲတော့ ချေ။ ဒါပေမယ့် အမေ ကျွန်တော့်အပြုအမူပေါ် မကျေနပ်လို့ ဆုံးမတဲ့ အခါ အဖေအကြောင်း ပါလာလျှင်တော့ ကျွန်တော် အငမ်းမရ နား ထောင်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တင့်ငုံ လျှောက်ရင်းက စုံစီနဟ တွေးလာပြီး မြင့်မြတ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ် ချက်လှည့်ကြည့်မိသွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့၌ ဖြူပြာ ထွက်ရပ်နေပြီး သူ့ကို ခေါင်းကလေး ညိတ်ဆတ်ပြီး လှမ်းခေါ်သဖြင့် တစ်ချက် ကြောင်အ၊ သွားပြီးမှ ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

သူမကို ကျော်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ မူယာတို့ အရိပ် အယောင် မတွေ့ရ။

“ဟိုသားအမိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြလဲ!”

“ကိုကြီးကို လမ်းထိပ်ထွက်ကြိုတယ်လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကို လှမ်းခေါ်တာ”

“ဟေ့ . . . ကိစ္စရှိလို့လား!”

“အင်း . . .”

အင်းဆိုပြီး ရှက်စနိုးလေး ဖြစ်သွားသော ဖြူပြာအမူအရာ ကြောင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ကာ ပြီးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . နေ့ခင်းက ကိစ္စလား!”

ဖြူပြာ မဖြေဘဲ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ လက်သည်းအချင်းချင်း ကလော်ကလပ် လုပ်နေ၍ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်တက်လိုက်သည်။

“နင့်အစ်မ ရှိနေလို့ ငါလည်း ရောကြိတ်လိုက်ရတာ၊ အမှန်တော့...”

“ငါသိသားပဲ... အခု ငါ အဲဒီကဗျာစာရွက်လေး သိမ်းထားတာပဲ... အဟင်း... ဟင်း”

“တကယ်လား!”

“ဟဲ့...”

ထိုအသံက လမ်းမပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မူယာတို့မိသားစု။ ကိုခင်ဇော်က အငယ်ဆုံးကလေးကို ချီထားပြီး သူ့အမူအကျင့်အတိုင်း ပြုံးစစလေး တွေ့မြင်နေရပေမယ့် မူယာမျက်နှာက အခြေအနေမကောင်း။ ဘီလူးဗိုက်နာနေသည့်မျက်နှာနှင့် ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ... ဒါ ဘာအထာလဲ!”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် နည်းနည်းမူလင်တက်သွားသည်။ လူမြင်တိုင်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နိုင်လွန်း၍ နာအောင် ပြောလည်း မနာနိုင်ဘဲ ပိုကာ ဆိုးလာသောကြောင့် ကျွန်တော် ဒဲ့ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“လစ်ပြီဆိုပြီး နင့်ညီမကို လာခိုးတာ၊ အခု မလစ်လို့ ထားခဲ့တော့မယ်”

“ဘာ... မသာကောင်... ဟဲ့... ဟဲ့”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တချိုးတည်း လစ်ပြေးလာ၍ မူယာ နောက်ကနေ တဟဲ့ဟဲ့ လုပ်ကာ လမ်းမပေါ် ရောက်လာသည်။ ဒါကို သူ့ယောက်ျား ပြန်လိုက်ခေါ်သလား မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဖြစ်သော်လည်း အသံတွေ ကြားနေရတော့သည်။

“အဲဒါဆို နင့်နှမနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလား!”

“... နင်ဟာ... နင့်အသံကြီးနဲ့”

“ငါ့အသံ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲ သေနာကောင်ရဲ့ ဟဲ့... ”

ဖြူဖြူ... နင်လာစမ်း”

အသံတွေ ဝေးကာ ကျန်ခဲ့မှ ကျွန်တော်လည်း အပြေးလျှောက်တာကို လျှော့ပြီး အနွေးလျှောက်ကလေးနှင့် ဦးမင်းသိန်းဆိုင်ရှေ့ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့... မိုးတိမ်”

“ဗျာ...”

“လာဦးကွ”

အကြပ်ကြီးသင်တန်း တက်ထားသော ဦးမင်းသိန်းဆီ သွားသာ သွားရသည်။ ရင်ကတော့ တထိတ်ထိတ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနောက်ကောက်ကျသွားပြီ မိုးတိမ်”

“မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲ အသစ်ကလေး ရောက်နေတာ မသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အေး... သက်နိုင်က ဒီညနေ လိုက်တောင် ပြောပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်လား... ရသွားတော့လည်း နားမထားတာပေါ့”

ကျွန်တော် ခပ်အေးအေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောပြီး ပြန်လှည့်အထွက် ညနေက မေယုမော် လာသွားတာကို သတိရပြီး...

“ဟာ... ဦးမင်းသိန်း”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီကောင်တွေ ပြောတဲ့ အသစ်ဆိုတာ ကျောင်းဆရာမလား!”

“အဲဒါတော့ ငါဘယ်သိမလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ပြောနေတာတော့ ရောဝတီနဲ့ ဒုဌာဝတီလမ်းထောင့်အိမ်လို့ ပြောသံကြားတာပဲ”

“ဟင်... ဒီကောင်”

“အဟက်ဟက်ဟက်... ဘာလဲ... ငါ နောက်ထပ်စိန်ခေါ်ပွဲ လာကြည့်ရဦးမှာလား!”

“ဒီတစ်ခါတော့ ချက်ပွဲမဟုတ်ဘူး ဦးမင်းသိန်း... လက်ပွဲပဲ၊ တောက်...”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘုမသိဘမသိ မွန်ထူလာပြီး ရွှေမိုးဆိုင် ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ဆက်ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ ဒါတော့ ဒီကောင်လွန်သွားပြီ။ သက်နိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရည်းစားမို့လိုပေါက် ထားတာကို ဖက်ရှင်လုပ်ပြီး အိုက်တင်ထုတ်နေတဲ့ကောင်။

ကျွန်တော့်ဒေါသထဲ လင်းခနဲ ပေါ်လာသော မေယုမော်၏ အလှပုံရိပ်ကြောင့် ရင်ထဲ နွေးခနဲ ခံစားရကာ ဒေါသအိုးကို မီးထိုးသလို ပူ၍ ပိုကာ နာကျင်ခံပြင်းသွားမိသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ သက်နိုင်နှင့်နောင်နောင်တို့ ဦးဆောင်နေသော စတင်ပိုင်း ဆိုင်အတွင်း ဖက်ထောင့်မှာ အရှိန်ရနေဆဲ။

“ကိုသက်... ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်လေးဆိုတော့ အတည် လား!”

“ဘယ်ကွာ... အခုမှ ရှစ်ယောက်မြောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ငါ့ရဲ့ ပရောဂျက်အရ ဆယ်ယောက်ပြည့်မှ အဲ့ဒီဆယ်ယောက်ထဲမှာ အ ကောင်းဆုံးတစ်ယောက် ပြန်ရွေးမှာ”

“မိုက်တယ်ဗျာ... ကိုသက်တို့က ရှုပါလည်း မတက်ဘဲ သွက် သလား မမေးနဲ့”

“အေးဆေးပါကွာ... ရှုပါဆိုတာ ချူချာသွားရင် စုတ်ပြတ် သွားတဲ့အမျိုးပါ။ အဓိကက တော်ကီပဲ... ရှင်းလား၊ တော်ကီကောင်း ရင် အော်စီတောင် လက်ညှိုးထိုးပြီး ရောင်းစားလို့ရတယ်”

ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေတုန်း ကိုမျိုးဦး နောက်ကနေ ပခုံးဖက် ခေါ်သွားကာ သူ့ကောင်တာဘေးက ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“သူများကိစ္စ ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလို့က် မိုးတိမ်၊ ငါတို့ ကိစ္စ လေးပဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“သူများကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စဗျာ၊ ဒီကောင် အရမ်းကို ကျူးကျော်လွန်းနေပြီ”

ထိုအခါ မျိုးဦး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်...

“အခုကိစ္စက မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလား!”

ကျွန်တော် အင်းဟု ပြောလိုက်ရမှာလည်း ခက်နေသည်။ မေယုမော်နှင့်က ဒီညနေမှ ရင်ကို လာထိသောအလှတရားလေး။ ကျွန်တော့်ကိစ္စဟု အရေးတကြီး စကားဦးသန်းချလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သေးမှန်း သတိထားမိကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ရသည်။

“မင်းကိစ္စ ဟုတ်လား!”

“ဟိုဗျာ... ကျွန်တော့်အမေရဲ့တပည့် ဆရာမလေးကို ဒီ ကောင် ကြံစည်နေတာ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်၊ ဒီကျောင်းက ဆရာမလေး ဆိုတော့ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါပေမယ့်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါကြားရသလောက်တော့ ဒီကောင် ခုမှ စရုံပဲ ရှိသေးတာ”

ကျွန်တော်လည်း ဒေါသနည်းနည်းပြေချင်သွားပါသည်။ အင်း လေ... လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်လုပ်ဗျာ”

“ရတယ်... ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးမယ်”

မျိုးဦးထွက်သွားမှ ကျွန်တော် ပင့်သက်ချကာ စဉ်းစားသည်။ ဒီလောက်ကလေး ကြားရုံနဲ့ ဒီလောက်ဖြစ်သွားရသလား ဟူသော

အတွေးကြောင့် ဘာသာအံ့ဩယူရသည်။ ဘုရားရေး . . မေယုမော်ကို ချစ်သွားပြီလား။

မျိုးဦး လက်ဖက်ရည် ဖျော်ယူလာပြီး ချပေးသည်။

“ငါ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ မိုးတိမ်!”

“ခင်ဗျားအတွက် ကောင်းပါတယ်၊ အခု လာရင်းနဲ့တောင် ဝင်တီးခေါက်ကြည့်သေးတယ်”

“အိုခေလား!”

“ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ၊ နောက်ထပ် နှစ်ခါလောက် ကြိုးစားရင် အဆင်ပြေပြီ”

“ဟား . . ဝမ်းသာလိုက်တာ မိုး . . .”

“ဝုန်း . . ချလွမ်း . . ခွမ်”

“ဟ . . ဘာလဲဟ!”

လမ်းမဘက်က ကွဲရှလဲကျသံများကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စံတော်ချိန်ဇနီးမောင်နှံတို့ အပြန်အလှန်ဆော်သံ နှက်သံများဖြစ်သည်။

“နေဝင်းသောက်တာ မင်းအတွက် သောက်နေတာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး မသားကြီး၊ သောက် . . သေအောင်သောက်”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မသောက်ဘူးကွ . . ရှင်းလား၊ အနစ်နာခံပြီး သောက်လည်း တန်ဖိုးနားမလည်တဲ့ကောင်မ”

“တော်စမ်းပါ နေဝင်းရယ်၊ နင့်ဘာသာ အရည်မျိုတာနဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“ဟတ် . . ဟား . . ဟား . . တွေ့မယ် . . တွေ့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး နေဝင်း မသောက်တော့ရင် မင်းဘာဖြစ်သွားမလဲ စောင့်ကြည့်

လိုက်”

“အိုး . . ဒီကလည်း အဲသလိုနေမျိုးကို စောင့်နေတာပါတော်၊ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

မျိုးဦးမျက်နှာ ပြန်လှည့်လာပြီး . . .

“ငါစိတ်အညစ်ဆုံးက အဲဒါပဲ မိုးတိမ်၊ ချစ်လို့ပါဆိုပြီး အတူနေကြတော့မှ ဒီလိုပြဿနာမျိုးနဲ့ အချစ်ကို အိုးမည်းသုတ်ရမှာ အရမ်းမုန်းပဲ”

မျိုးဦး ဥပမာ ပေးတာကို ကျွန်တော်တောင် သဘောကျသွားသည်။

“စကားလုံးတွေ သစ်လှချည်လား ကိုမျိုး၊ ခင်ဗျားလည်း မခေဘဲကိုး”

“အလိုလို တွေးမိတာပါ၊ ငါ့အလှည့်မှာ အဲသလို မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားမယ်ကွာ၊ ဦးနေဝင်းလည်း နည်းနည်းလွန်တယ်၊ ကိုယ့်သားမယားက မကြိုက်မှန်း သိနေတာပဲ . . ရှောင်ပါတော့လား”

“ရှောင်လို့မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ . . ဦးနေဝင်း ဘာလို့သောက်လဲ သိလား!”

မျိုးဦးမဖြေဘဲ ကြောင်ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

“ဦးနေဝင်း သောက်တာ ဒေါ်အေးမြညိုကို ချစ်လို့”

“ဟေ . . .”

“ခက်တာပဲ ကိုမျိုး၊ အချစ်ကို အိုးမည်းမသုတ်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိုးမည်းက အချစ်ကို လာလာသုတ်တာ ခက်တယ်”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို”

“အမှန်တော့ သဒ္ဒါလွန်လို့ ကျွန်ဖြစ်ကုန်ကြတာ”

နတ်ရွာဦး

“ပိုရှုပ်သွားပြီကွာ... ငါလိုက်မမိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကို လက်စသတ် မော့လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ဖို့ ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် ရှင်းပြမှာပါ။ ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

အခန်း(ခုနစ်)

၈ ကယ်ဆို အမေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသင့်သည်။ (သားရေ... အမေတော့ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းလာပြီ)လို့ အပျင်းပြေပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘောလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အသိတော့ ပေးသင့်သည်။ ယခုမူ အမေ မပြောပါ။ ခါတိုင်းလို ထမင်းချိုင့်၊ ရေနွေး၊ ဓါတ်ဗူး၊ ကော်ဖီဘူး ထည့်သိုပြီး ဆွဲသော ဆွဲခြင်းမယူဘဲ ကျောင်းသွားဖို့ ထွက်သဖြင့် “အမေ... ဆွဲခြင်း” ဟု ကျွန်တော် အလန့်တကြား သတိပေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် အမေက အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေပါသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး အမေ အိမ်မှာ ထမင်းပြန်စားမယ်လေ၊ ကျောင်းက ဒီမှာပဲဟာ”

ထိုအခါမှပင် အမေ ကျွန်တော်တို့အိမ်နားက အမက(၈)ကို ပြောင်းလာပြီဆိုတာ သိရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့် အသိ မပေးချင်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို အံ့သြသွားစေချင်တာလား။ မဖြစ်နိုင် ပါ။ သားအမိနှစ်ယောက်ကြား လျှို့ဝှက်သိမ်းကွယ်ထားစရာ ဘာ အကြောင်းမှ မရှိဘဲ ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းက ကျွန်တော့်ကို အလွန် ပင် ဝမ်းနည်းစေခဲ့သည်။

အမေ ဒီကျောင်းကို မပြောင်းရွှေ့ခင်ကတည်းက မေယုမော် ပြော၍ ကျွန်တော်သိထားသော်လည်း အမေကိုယ်တိုင် ပြောပြတာ လေးတော့ နားထောင်ချင်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်မေးမှပဲ ပြော တော့သည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

ထိုအတွေးနှင့် အမေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကြာရှည်စွာ သိမ်း ဆည်းမထားချင်သဖြင့် အမေ စာသင်ခဲ့သော အထက(၂)သို့ ကျွန် တော် လိုက်သွားပြီး မသိမသာလေး စုံစမ်းကြည့်မိသည်။

ကံဆိုးတာလား ကံကောင်းတာလားတော့ မသိ၊ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်မှာ အိမ်တစ်ခါ လာလည်ဖူးသော အမေ့မိတ်ဆွေ ဆရာ ဦးကျော်စိုးနှင့် တည့်တည့်သွားတိုးသည်။

“ဟေ့... ကောင်လေး... မင်း ဆရာမဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ရဲ့သား မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မိုးတိမ်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ... မှတ်မိပြီ၊ ဆရာမ လွှတ်လိုက်တာလား!”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ဘာသာ လာခဲ့တာပါ”

ထို့နောက် ဆရာဦးကျော်စိုးက စာကြည့်တိုက်သို့ ခေါ်လာပြီး စားပွဲအလွတ်တစ်ခုမှာ ဧည့်ခံပါသည်။

“ဆရာက စာကြည့်တိုက်မှူးပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အိမ်မှာလို

တော့ ဧည့်ခံစရာ အဆင်သင့် မရှိဘူး၊ သား ဘာသောက်မလဲ... မှာပေးမယ်”

“ဟာ... ကျေးဇူးပဲ ဆရာ... မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် သိချင်တာလေး မေးခွင့်ရရင် ရပါပြီ”

“ဟုတ်လား... ကဲ... ဘာမေးမလဲ!”

“အမေ ကျောင်းပြောင်းတဲ့ကိစ္စပါ၊ ရိုးရိုးပဲလား ဒါမှမဟုတ် တခြားအဆင်မပြေမှု တစ်ခုခုကြောင့်လားဆိုတာလေးပါ”

ဦးကျော်စိုးမျက်နှာပေါ် အရိပ်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုမျိုး ခံစားရ သဖြင့် ကျွန်တော် ရင်တွေ လေးလာသည်။ ခဏကြာမှ ဦးကျော်စိုး က...

“မင်းအမေ သိရင် ဆရာကို စိတ်ခုမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်ထားပေးပါလို့လည်း မမှာခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာပြောပါမယ်၊ သူ မသိရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဖခင်အချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် သက်သက်ပါ၊ ဒီလိုကွာ... ကျောင်းကို မင်းအဖေဦးသော်ဇင် မကြာ ခဏဆိုသလို လာတယ်၊ လာရင်းကိစ္စကတော့ မင်းတို့သားအမိ ဘယ်မှာ နေလဲ သိချင်တာရယ်၊ အဓိကက မင်းကို တွေ့ချင်တာရယ်ပေါ့ ကွာ၊

ဒါပေမယ့် မထင်ရလောက်အောင် စိတ်ပြတ်ပြီး မာန်ကြီးတဲ့ မင်းအမေက ဒီကိစ္စကို လုံးဝငြင်းလွှတ်တယ်၊ ဦးသော်ဇင်ကလည်း ဇွဲ ကောင်းတယ်၊ နောက်ဆုံး ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်က လမ်းစထပ်ဖြတ်ဖို့ ကျောင်း ပြောင်းတင်လိုက်တယ်၊

သူကတော့ကိစ္စ ထင်သလို ခွင့်မပြုတော့ ထွက်စာတင်ဖို့အထိ စီစဉ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးက အရည်အသွေး ပြည့်မီတဲ့

ဆရာတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရမှာကို ငဲ့ပြီး ခုလို ကျောင်းပြောင်းသွားတဲ့ကိစ္စ စိစဉ်ပေးလိုက်ရတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေ မင်းတို့အိမ်ကို လာ တွေ့မှာပါ”

“ဗျာ!..”

“ဆရာအထင်ပြောရရင် ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ခု ဆရာဝန်ခံချင်တာက မင်းအဖေ သိချင်တဲ့လိပ်စာကို ဆရာပဲ ပေးလိုက်တာ၊

ငါတို့ကျောင်းမှာ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင် လေးနှစ်တိတိ နေသွားတာ သူ့လိပ်စာကို ဆရာဆရာမတွေ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့လိပ်စာကလည်း အရင်အိမ်အဟောင်းက လိပ်စာဆိုတော့ ဦးသော် ဇင် စုံစမ်းနိုင်ဖို့ အတော့်ကို အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်၊

ဆရာဆီမှာ သူ အကူအညီလာတောင်းတော့ ဆရာလည်း ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်၊ ဒါကလည်း ဆရာခံစားချက်နဲ့ တိုက် ဆိုင်လွန်းလို့ပါ မောင်မိုးတိမ်၊ ဆရာလည်း မင်းအဖေလိုပါပဲ၊ ဇနီးနဲ့သမီး ရှိပေမယ့် (၁၀)နှစ်တာကာလအတွင်း ကိုယ့်သမီးလေးကို တစ်ကြိမ် တောင် ပြန်တွေ့ခွင့်မရတဲ့အဖေဖြစ်နေလို့ မင်းအဖေရဲ့ဆန္ဒကို ကိုယ် ချင်းစားပြီး ဖြည့်လိုက်တာပါ။

မင်းတို့အိမ်ကို ဆရာလိုက်လာတဲ့ကိစ္စကလည်း မင်းအဖေကို ကူညီနိုင်ဖို့ စုံစမ်းပေးတဲ့သဘောပါပဲ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ ဆရာ.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ... နောင်လည်း အခက်အခဲရှိရင် လာခဲ့ပါ၊ ဟုတ် ပြီလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျောင်းဝင်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း ထဲ အဖေ့ကို တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အပျော်စိတ်ကလေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပါဝင်လာ၍လား မဆိုနိုင်။ ကျောင်းလမ်းမှတ်တိုင်သို့ ဆိုက်ကားလောက် မြန်သောခြေလှမ်းများနှင့် ရောက်လာလေတော့သည်။

ကျောင်း

သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ အမေ မသွားနိုင်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသောအမေ့ကို သတိထားမိပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ မြည်သွားသည်။

ဟိုတစ်နေ့က သွားစုံစမ်းသည့်ကိစ္စ သိသွားတာများလား။ ဖြစ်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဆရာဦးကျော်စိုးကိုယ်တိုင်က မသိအောင်နေဖို့ မှာထားပြီးသား။ သို့ဖြင့် . . ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လေးနေသောစိတ်ကို ဖော့ပစ်သည်။

ထိုနေ့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ကတည်းက အိမ်အတွင်းအပြင် နှင့် ခြံဝင်းထဲ ပေါက်ရောက်နေသောအပင်များ၊ အလှစိုက်ပန်းအိုးများ ကအစ သပ်ရပ်နေအောင် ကျွန်တော် ပြုပြင်လုပ်ကိုင်နေမိသည်။ ရေညှိစိမ်းများ တက်နေသော ပန်းအိုးကိုယ်ထည်များအား ခါးနှင့် ခြစ်ချ၍ အနီရောင် ဖောက်ထားသော ထုံးသုတ်ဆေးများဖြင့် သုတ်ခြယ်ကာ ထားသည်။

ခြံထဲက တချို့အပင်တွေ ကိုင်းတွေ အိအိကိုင်းကိုင်း ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ဖြစ်နေတာမျိုး ခုတ်ချင်ပြီး ကြည့်ရှုကောင်းအောင် လုပ်ထားသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး လမ်းပန်းမှ ခြံအဝင်ဝဘေး ဘယ်ညာ မြက်ပင်တွေကအစ မရှိစေရ။ လူသွားလမ်း နယ်နိမိတ်ကိုလည်း အုတ်ခဲများ စောင်းထောင်မှီကာ ထုံးဖြူရောင် သုတ်ထားလိုက်သေးသည်။

အိမ်ထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်နေ၍ အထွေအထူး မရှင်းလင်းရသော်လည်း ပျဉ်းကတိုး လျှာထိုးကြမ်းခင်းများ၊ ဖယောင်းပုဆိုးကြောင့် ဖုန်များဖြင့် မှိုင်းကာနေလေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘဲ ဒီမနက် ဖယောင်းပုဆိုးများ ခေါက်သိမ်းပြီး ကြမ်းပြင်ကို ရေဆေးကာ အုန်းဆံခွံနှင့် ပွတ်တိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်နေသမျှ အမေ အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ လှည့်ကာဆင်းသွားသည်။

“အမေ သွားတော့မလား!”

“အေး . . . သား”

“သားလိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဒီနားလေးတင်ပါကွယ် . . ရတယ် . . မင်းလုပ်စရာ ရှိတာသာ ဆက်လုပ်”

အမေ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီကောင် ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေပါလိမ့်ဟု အံ့ဩထူးဆန်းချင်လျှင်ဆန်းနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီတစ်ပတ်ထဲ အဖေရောက်လာမည်ဆိုသောအသိနှင့် ထူးဆန်းသောပီတိကလေး ခံစားပျော်ရွှင်ကာ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် မကျေနပ်နိုင် မမောနိုင်အောင် ရှိနေလေတော့သည်။

“မိုးတိမ်ရေ . . .”

“ကလင် . . လင် . . လင်”

ခေါ်သံနှင့် စက်ဘီးဘဲလ်သံကြောင့် မျိုးဦးဆိုတာကို သိပြီး ကျွန်တော်ထကြည့်တော့ မျိုးဦး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေနှင့် လက်ဖက်ရည် ပါဆယ်ထုပ်လေး ဆွဲကာ ခြံထဲ ဝင်လာလေသည်။ ကျွန်တော် အပေါ် မှာ ဖယောင်းပုဆိုးတွေ လှန်ထားပြီး ဆက်တီခုံတွေပါ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ၍ အောက်ဆင်းလာကာ . . .

“လာဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ခြံထောင့်က ခုံတန်းမှာပဲ ထိုင်ကြမယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ ဆိုင်လည်း မလာ၊ လူလည်း မတွေ့နဲ့ ဖျားနေပြီထင်လို့၊ ရော့ . . . ကျဆိမ့် . . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ကျေးဇူးပဲ . . . ကျွန်တော်လည်း သောက်ချင်နေတာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် တစ်ခေါက်ပြန်တက်ပြီး မျိုးဦး အတွက် အအေးဖျော်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဖန်ခွက် အလွတ်တစ်လုံး ဆွဲကာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရော့ . . . ခင်ဗျားက အအေးသောက်၊ ကျွန်တော်က အပူသောက်မယ်”

“အဟတ်ဟတ် . . . ဆောင်းမနက်ခင်းကြီး ငါ့ကို အအေးတိုက်တယ်လား!”

“ခင်ဗျားက ရင်ပူနေတဲ့လူလေ”

“ဟတ်ဟတ် . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် ခြံထောင့်ခုံတန်းလျားမှာ တစ်ယောက်တစ်ခွက် ကိုင်ပြီး ထိုင်ကြသည်။

“ဘာလို့ မထွက်တာလဲ!”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ . . . အိမ်အလုပ်တွေ မပြီးသေးလို့”

“ဆရာမကြီး ခိုင်းထားတာလား!”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်တာပါ၊ ဒါနဲ့ အကြောင်းထူးတာ ရှိလို့လား!”

“ရှိတယ် . . . တစ်ထူးမဟုတ်ဘူး နှစ်ထူးမို့လို့ မနေနိုင်တော့ဘဲ လိုက်လာရတာ”

“ဟုတ်လား . . . ဘာတွေထူးတာလဲ!”

“အဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ငါ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဆိုင်ကို နေ့တိုင်းသွားတယ်၊ ပုံမှန်လေးပေါ့ကွာ၊ ဒီမနက် ငါ ဆိုင်ကို ဝင်သွားတော့ ကောင်မလေး ငါ့ကို ပြုံးပြီးပြောတယ်၊ ပြန်တော့မှာလားတဲ့ . . .

ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ငါလည်း မပြန်သေးဘူး၊ မိုးတိမ်ဆီ သွားဦးမှာလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ငါ စာအုပ်ရွေးနေတုန်း သူ အိမ်ထဲ ခဏဝင်သွားတယ်၊ သူပြန်ထွက်လာတော့ ငါလည်း ရွေးပြီးသားစာအုပ်တွေ စာရင်းမှတ်ဖို့ ချပေးလိုက်တယ် . . .

သူ . . . သူလေ . . . ရှက်နေတာ သိလား၊ မျက်နှာလေးကို ရဲနေတာပဲ၊ သူ ဘာလို့ အဲ့သလောက် ရှက်နေလဲ သိလား”

“ခင်ဗျားဘာသွားလုပ်လိုက်လို့လဲ!”

“ဟာ . . . ဘာမှမလုပ်မိပါဘူးကွာ . . . ဘုရားစူး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းမိုးတိမ်”

မျိုးဦးက ဘေးမှာ ချထားသောမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ယူကာ ကျွန်တော့်ဖက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလဲ”

“အထဲမှာ လှန်ကြည့်လိုက်၊ ကောင်မလေး ဘာလို့ ရှက်သလဲဆိုတာ . . . အဟတ်ဟတ်ဟတ်”

ကျွန်တော် စာအုပ်ဖွင့်လှန်ကြည့်တော့ ခပ်သေးသေး ခေါက်

ထားသောစာရွက်ခေါက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယူကာ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နွေဆိုတာ..

ရွှေရောင်တွေ တစ်ခင်းကြီးနဲ့..

နေရဲ့ အလင်းပဲ မဟုတ်လား..

မိုးလည်း ဒီလိုပါပဲ

တအံ့တခဲ ရွာရွှေပြီး..

မှိုင်းညိုအေးမြနေမှ..

မိုးရာသီရဲ့ အရာပေါ့..

ဆောင်းကတော့ နှင်းရဲ..

မြူနီလေးတွေ ချဲ့ကြမ်းလို့..

ဪ.. တို့ဇာတော့..

ရှောင်ထားရှောင်၊ ဖော်ကွာဝေး..

အချစ်တူလေး မပိုတစ်နဲ့...

မထီတရီ နေနိုင်လွန်းသူရယ်ကြောင့်..

ဖယ်ခွာကာ ငေးလိပ်နေရတယ်..

အတွေးထိုင်ထိုင်နဲ့ပေါ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ. . . ဒါ ရင်ထဲက လာတဲ့ကဗျာဗျ၊ ကျွန်တော့်လို ကူးချတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မိုးတိမ်ရာ၊ အဟတ်ဟတ်ဟတ်. . . အဲ့ဒါလေး ညှပ်ထည့်ပေးလိုက်လို့ ကောင်မလေး ဘယ်လောက်တောင် ရှက်နေတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား!”

“ယုံတယ်. . . ယုံတယ်. . . ဒီမှာ ဟေ့လူ”

“အင်း. . .”

“ခင်ဗျားဖွင့်ပြောတော့ဗျာ”

“ဟာ! . .”

မျိုးဦး ထခုန်မတတ် တုန်ခါသွားသည်။

“ဒီကဗျာ ဖတ်ကြည့်လေဗျာ၊ သူ့မှာ ခင်ဗျားဖွင့်မပြောလို့ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရလဲဆိုတာ”

“သိတယ်. . . သိတယ်. . . အခု ငါဘာဖြစ်နေလဲ သိလား!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြောက်ပြီး ချေးပါချင်သလို သေးပေါက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ. . . ထွက်ကျရင်ကျစေဗျာ၊ ပြောမှာသာ ပြောတော့၊ ဒီမှာ. . . ခင်ဗျားအိုက်တင်ခံနေတုန်း တခြားတစ်ယောက် ဖြတ်ဝင်သွားရင် ကျွန်တော်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“အေး. . . အေးပါကွာ. . . ငါကြိုးစားပါ့မယ်၊ နေဦး. . . နောက်ထပ် ထူးတာတစ်ခု ပြောပြမယ်”

“အင်း. . . ပြော”

“မင်းပြောတဲ့ဆရာမလေးက မေယုမော်နော်”

“အင်းလေ”

မျိုးဦးထံမှ စကားသံ ချက်ချင်းထွက်ပေါ်မလာ၍ ကျွန်တော် မရိုးမရွ ဖြစ်လာပြီး. . .

“ပြောလေဗျာ. . . မေယုမော် ဘာဖြစ်လဲ!”

“သက်နိုင် မေယုမော်ကို စာလိုက်ပေးတာ သုံးစောင်ရှိသွားပြီ၊ သုံးစောင်လုံး ဟိုက လက်ခံတယ်တဲ့ကွ”

“ဘာ! . . .”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်ကာ လွှတ်အော်မိပြီးမှ ဘာသာ

၁၀၄ နတ်ရွာစိုး

ပြန်ထိန်းရင်း ဘေးဘီဝဲယာ ကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ဒီကိစ္စ သေချာလား ကိုမျိုး”

“ဪ... ဒီကောင်တွေဝိုင်းက ထွက်လာတဲ့အသံပဲကွာ၊
ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြားတာ”

ကျွန်တော် အဝေးဆီ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ လှမ်းကြည့်မိသွား
သည်။ ပြာနန်းနန်းဖြစ်နေသော စိတ်ကူးအတွေးထဲမှာတော့...

“ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ ဆိုင်မှာ အောင်ကိုမြင့်တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့တာ”

“အင်း... ညနေတော့ ကျွန်တော်ထွက်လာမယ်လေ”

“ဪ... ကိုမျိုး”

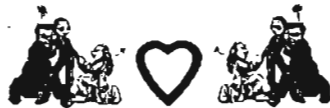
“အင်း... ပြော”

“ခင်ဗျားကိစ္စက မြန်လေကောင်းလေပဲနော်”

“အေးပါကွာ... အဟဲဟဲဟဲ... မင်းကိစ္စလည်း မြန်မှကောင်း
မယ် ထင်တယ်”

“အင်... အဲ... အဟင်းဟင်း”

ခုံတန်းလျားမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထည်း ကျန်ခဲ့၍ ရင်ထဲ
မှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။ သည့်နောက်တော့ အတွေးများ
ရှုပ်ထွေးဝေဝါးပြီး တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာတော့သည်။

အချစ်မှာ
ဂျာနယ်လို
အချစ်ပိုလေး ပါရင် သိပ်ကောင်းမယ်ကွယ်၊
ဘယ်လိုပဲ မုန်းမုန်း
အချစ်ပိုလေး သုံးပြီး
မဆုံးရှုံးရအောင်ပေါ့၊
ခုတော့ ကွက်တိနဲ့
အောက်ရှိလေး ချိုးနေရတဲ့အဖြစ်...
ဝိုး...
အချစ်...အချစ်...!

အခန်း(၅၅)

နဲ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း အမေ ပြန်ရောက်ချိန်ကို စောင့်ရင်း အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ကျောင်းနှင့်အိမ်က လှမ်း အော်လျှင်တောင် ကြားရသောနေရာဖြစ်၍ လေးနာစိုငါးမိနစ်ဆိုလျှင် ပြန်ရောက်လာချေပြီ။

“သား.. အပြင်ထွက်မလို့လား!”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သား ထမင်းလည်း ချက်ထားပြီးပြီ၊ ဩော် အမေအတွက် သံပုရာရည်”

“နေ.. နေ.. အမေ မေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်..”

ရင်တော့ နည်းနည်းတုန်မိသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို ကြိုးစားနေပြလိုက်သည်။

“သားနဲ့မေယုမော်က ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ!”

“ဗျာ!..”

“အမေမေးခွန်းက အဲသလောက် တုန်လှုပ်စရာရှိလို့လား!”

“မ.. မရှိပါဘူး အမေ၊ ဟို.. ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. အမေ မသိလို့ မေးတာပါ”

မေးရုံနှင့်တင် ပြီးလို့လား၊ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေတဲ့ အမေမျက်လုံးအကြည့်တွေကရောလို့ ကျွန်တော်ပြန်မမေးမိပါ။ ဒါပေမယ့် အမေမေးနေတာကိုတော့ ဖြေရပေမည်။

“သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ခုချိန်အထိ ဘာမှမဖြစ်ကြသေးပါဘူး အမေ”

“ကောင်းပြီ.. နောင်ကော ဘာဖြစ်လာမလဲ!”

“ဗျာ!..”

အမေမျက်လုံးအကြည့်တွေရေ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး သေးကျုံ့မသွားခင် အမေအကြည့်များ ဖယ်ခွာသွား၍ တော်သေးသည်။ အမေ အကြည့်လွှဲပြီး ပင့်သက်ချမှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက်..

“အမေ မှာထားမယ်၊ မင်းရဲ့ဘဝအဖော်ဟာ မေယုမော် မဖြစ်ရဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် ခေါင်းညိတ်မိပြီးမှ အကြီးအကျယ် နောင်တရသွားသည်။

ကျွန်တော် မေယုမော်ကို ချစ်တယ် အမေ။

ပြောပြီး အိမ်လှေခါးထစ်အတိုင်း တည်ငြိမ်စွာ တက်သွားသော အမေကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နင့်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ မေယုမော်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ချက်တွေများ ရှိလို့လဲ။

ကျွန်တော်သိသလောက် မေယုမော်က အမေ့စိတ်၊ အမေ့စည်းကမ်းနှင့် အမေ့တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုကို အားကျနေသော မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ အမေ့လိုပဲ ဆရာမတစ်ယောက်၊ သူကိုယ်တိုင် အမေ့ကိုယ်ပွားဖြစ်ရမယ်လို့တောင် ကြွေးကြော်နေတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလည်း တင့်တယ်လှပသူပါ အမေ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အမေသားကတောင်မှပဲ..

ကျွန်တော့်အတွေးနှင့် တင့်တ့် လျှောက်ရင်း ဦးဘခင်လမ်းမှ ဒုဌာဝတီလမ်းဖက် ချိုးကွေ့ကာ လျှောက်နေမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့!.. မိုးတိမ်”

“ဟင်!.. မေယု”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ.. ငါတို့အိမ်လား!”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါမည်အပြု ဗိုလ်ရွှေဗျိုင်းလမ်းဖက်မှ ချိုးကွေ့ဆင်းလာသော နောင်နောင်နှင့်သက်နိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

“ဟုတ်တယ်.. ငါ နင်တို့အိမ် လာလည်တာ၊ နင် အခု ဘယ်လဲ!”

“အမေအတွက် ဆန်ပြုတ်သွားဝယ်မလို့၊ အမေ အခုတလော ညနေတိုင်း ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်တယ်လေ၊ ဗိုလ်ရွှေဗျိုင်းထိပ်က ဘဲသား ဆန်ပြုတ်ကို ခံတွင်းတွေ့နေလေရဲ့”

“လာလေ.. ငါနဲ့ လမ်းလျှောက်စကားပြောရင်း သွားဝယ်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့်မေယုတို့ အတူတွဲလျှောက်လာ၍ သက်နိုင်တို့ လမ်းဘေးဆင်းကာ ကျောခိုင်း၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်သွားသည်။ ညှိပုပ်သွားသော သက်နိုင်၏မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ကျွန်တော်မြင်ပြီး ပျော်သွား

၁၁၁ နတ်ရွာမိုး

သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်ကာမှ...

“နင် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို သိလား!”

“မသိပါဘူး... ငါ့ကို စာလိုက်ပေးနေတာတော့ သုံးစောင် ရှိသွားပြီ”

“နင် ဘာလို့ လက်ခံတာလဲ!”

“ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လေ... ငါငြင်းဆန်လွှတ်ရင် ဒီထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ငါအရှက်ရအောင် မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဓိကက ငါ့စိတ်ဆန္ဒပါ”

ကျွန်တော်ပင့်သက်ချစ်တာကို သူမ သတိထားမိကာ ပြုံးလိုက် သည်။ ထို့နောက် အလွန်လှပသော မျက်လုံးအကြည့်တွေနှင့်...

“ဘာလဲ... နင့်သူငယ်ချင်း ပါသွားမှာ စိုးရိမ်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား!”

ကျွန်တော် မငြင်းတော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမယ့် မကောင်းဘူးဟာ၊ အဲဒါကြောင့်...”

“ငါကရော အဲသလောက် လွယ်တဲ့မိန်းကလေးလား မိုးတိမ် ရယ်၊ ငါ့စိတ်ကူးပုံစံနဲ့ အံ့မဝင်တဲ့ယောက်ျားဆို ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်နေပါ စေ... လုံးဝပဲ၊

ငါပြောပြီးပြီပဲ... ငါက ဆရာမဒေါ်ဖြူဖြူလွင် ကိုယ်ပွားပါဆို၊ ငါသိပ်အားကျတယ်၊ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ သိက္ခာကြီးတယ်၊ ကျောင်း ဆရာမ ဆိုတဲ့ဂုဏ်နဲ့ အင်မတန် လိုက်ဖက်တဲ့ အနေအထိုင်အမူအကျင့် မဟုတ်လား!”

“အေး... အဲဒါဆို နင်လည်း ကျောင်းမှာ ဘုတ်အုပ်ကြီးဘွဲ့ကို ရမှာပဲ”

၁၁၁ ရှေ့ချစ်

“အခုတောင် ခေါ်နေကြပြီလေ၊ ဆရာမကြီးကို ဘုတ်အုပ်ကြီး တဲ့၊ ငါ့ကို ဘုတ်အုပ်လေးတဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲခေါ်ခေါ် ငါကတော့ ဆရာမလိုပဲ နေမယ်”

“အေးဟာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သက်နိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်တယ်”

“သေချာလို့လား!”

“သေချာလွန်းလို့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးတောင် ပုပ်တော့မယ်”

“ဒီဒီဒီ...”

သူမ ရယ်သဖြင့် ကျွန်တော် လန့်ကာကြည့်မိသည်။ သို့သော် အရှက်သည်းစွာ ဖူးကွယ်ထားသောရယ်သံဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရ ခဲ့...

“မေယု”

“ဘာလဲ”

“ငါ... ချစ်တယ်ဟာ”

“ဟယ်... နင်...”

“နင့်ရဲ့စိတ်ကူးပုံစံဟာ ငါမဖြစ်နိုင်ဘူးလား!”

သူမ မဖြေပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြေပါသည်။

“နင်ကြိုးစားကြည့်လေ... ငါ့ရဲ့စိတ်ကူးပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ပေါ့”

“တကယ်လား”

“အင်း...”

ကျွန်

တော် အပျော်တဝက်နှင့် အပြေးတက်လာသောခြေလှမ်းများ ရွှေမိုးကဖီးရှေ့မှာပင် ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပိတ်ကာရပ် နေသော သက်နိုင်က မျက်နှာချင်း ထိလုနီးပါး တိုးကပ်လာပြီး...

“မင်းသိပ်လွန်သွားပြီ မိုးတိမ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းအတွက် ဆယ်ယောက်မပြည့်မှာစိုးလို့လား!”

“အဲ့ဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့ တစ်ဘဝစာ အဖော်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

“မလွယ်ဘူး သက်နိုင်၊ ငါပိုင်ဆိုင်သမျှအချစ်တွေ သူ့ဆီ ပုံပေးထားခဲ့ပြီ”

“ဒါ... မင်းရှူးတာပဲကွ၊ ဖြူပြာကို ပုံပေးလိုက်တာပဲလား!”

“အဲ့ဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊

ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့လေ”

“မင်း...”

သက်နိုင် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် အကျီစ ဆောင့်ဆွဲစဉ်မှာပင် မျိုးဦး ရောက်လာပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ကာ...

“သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ... ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လာ... ငါ လက်ဖက်ရည် တိုက်မယ်... အေးဆေးဆေးဆွေးနွေးကြ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမျိုး၊ ကျွန်တော် ဒီကောင်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော သက်နိုင်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက ခဏသာ။ လမ်းတစ်ဖက် ကြံရည်ဆိုင်မှ ဝုန်းခနဲ ဆွဲလှန်ပစ်သော စားပွဲနှင့်ဖန်ခွက်ကွဲသံတွေကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသွားသည်။

“ဟာ... ဟိုညီအစ်မ”

“ဟုတ်တယ်... အဲ့ဒါ မင်းကို ခေါ်ပြမလို့ဟာ သက်နိုင် ရှုပ်နေတာနဲ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းမအစပ်သို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ပွဲက အတော်ကြမ်းနေလေပြီ။

“မသားကောင်... နင် လူစကားမပြောတတ်ဘူးလား!”

“ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့လဲ အစ်မရယ်၊ အစ်မတို့ ဇီးကြံမှာတာ မဟုတ်ဘူးလား!”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲ့ဒါကို... နင်...”

“အို... အစ်မ တော်ပါတော့၊ လာ... လာ... ပြန်ကြရအောင်၊ ဟဲ့... ကလေးတွေ လာ... ပြန်မယ်”

“တောက်... (....)မသားနော်... ဟင်း”

ဖြူပြာက ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့် သူ့အစ်မ မူယာကို ဆွဲရင်း မူယာကလေးတွေပါ အပါခေါ်ကာ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါမှ မျိုးဦးက...

“ဒီလောက်နဲ့ ပြီးတာ ဒီကောင်တွေ ကံကောင်းတာပဲ၊ ငါ့အသည်းလေး ထိလို့ကတော့လား!”

“ဟာ... ခင်ဗျား အရမ်းကြီး ဒေါသထွက်မနေနဲ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မေးကြည့်ဦး”

ကျွန်တော်သတိပေးသဖြင့် မျိုးဦး မနေသာဘဲ ဘေးက ကွမ်းယာဆိုင်ကို ဝင်မေးသည်။

“ဟေ့... ဘယ်ကနေ စဖြစ်ကြတာလဲ!”

“ဒီလို မျိုးဦးရေ ဟိုညီအစ်မက ဇီးကြီးလေးခွက် မှာထားတယ်၊ ကြံရည်ကလည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတော့ သူတို့ မှာထားတာ ကြာနေတယ်၊ အဲ့ဒါကို စားပွဲထိုးနေတဲ့ကောင်လေးက ကြံရည်ကြိတ်နေတဲ့ သူ့လူကို လှမ်းအော်ပြောနေရာကနေ စဖြစ်တာ”

“ဘယ်လိုအော်ပြောလို့လဲ!”

“ဟိုအစ်မတွေ ဇီးတောင်းနေတယ် အစ်ကိုရေ... တဲ့... အဟိဟိဟိ”

“ဟာ... အဲ့ဒါတော့...”

“အဲ့ဒါတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီလိုပဲ အော်နေကျဟာ၊ ဇက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ မှာရင် ဘယ်ညာတွဲလုံးဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အေး... အခု ဇီးတောင်းနေတယ်ဆိုတာ လွန်တာပေါ့ကွာ”

“သူတို့လည်း ဇီးပဲ တွင်တွင်တောင်းနေတာလေ”

“ဇီးက... ဇီး... ဟာကွာ... တော်တော့ မပြောနဲ့တော့”

မျိုးဦး ခေါင်းတွေကုတ်၊ နှာခေါင်းတွေ ပွတ်ပြီး ဆိုင်ဖက် ခြေဦး

ပြန်လှည့်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြိတ်ပြီးရယ်ကာ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

သဘောမကျလည်း လောကမှာ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်စွာ မှားယွင်းမှုတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ အများသဘောကတော့ လိုရာဆွဲမတွေး၊ ပုံကြီးမချဲ့လျှင်၊ ပြဿနာမရှိဟု ထင်မိသည်။ အများသဘောကတော့ ခက်လှ၏။ လောလောဆယ် မျိုးဦးသဘောပင်လျှင် အလွဲမြင်လေသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

မျိုးဦး... သူ့ကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်ရှာသည်။

ဒီနေ့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အမေ တစ်နေကုန် အိမ်မှာ ရှိနေပြီး ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့တာ ခြေချုပ်မိသောနေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် ပိတ်ရက်တွေမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်အလုပ် အတူတူလုပ်ရင်း စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်ရသောနေ့များ ဖြစ်သော်လည်း အခုတလော အမေနှင့်ကျွန်တော် စကားအပြောအဆို နည်းနေကာ အလုပ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ် ခြံထဲ ဆင်းထိုင်နေသကဲ့သို့ အမေလည်း ကျောင်းက ပါလာသောအလုပ်တွေ နှင့် အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတတ်လေသည်။

ကျွန်တော် ခြံထောင့်က ခုံမှာ စာဖတ်နေတုန်း ကာတစ်စီး ဝင်လာသံ ကြားရပြီး ဦးဇင်းတို့အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးနားမှာ ရပ်သွားသည်။ ကိုသော်ကြီးကား ပြန်ဝင်လာပြီဟု စိတ်က သိလိုက်သော်လည်း ထိုအသိမှားနေကြောင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသံက သတိပေးခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ. . . ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးလည်း ကျောင်းအုပ်

ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမေးတဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်က ဟိုဖက်အစွန်က အိမ်ပါ”

“ဟုတ်လား. . . ကျေးဇူးပါဗျာ”

အမေ့နာမည် မေးသံကြောင့် ကျွန်တော် ထကြည့်မိစဉ် ဦးဇင်း

က. . .

“မောင်မိုးရေ. . . ဒီမှာ ဧည့်သည်”

ဦးဇင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်၍ အသိပေးပြီး ဧည့်သည်

ဖက် ပြန်လှည့်ကာ. . .

“အဲဒါ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ရဲ့သားလေ၊ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ ရှိမှာ

ပါ”

ကားက ကျွန်တော်တို့ခြံရှေ့အထိ ဘီးလိုမ့်လာပြီး ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကားထဲမှ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ခန့်ညားမှုမျိုးနှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး အိမ်ဖက်ကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဆရာဦးကျော်စိုးကလည်း ပြောထားသဖြင့် ဒါ အဖေပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ကာ ခြံတံခါးဝဆီ ပြေးသွားသည်။

အသက်အရွယ်က အမေနှင့် သက်တူရွယ်တူဟု ခန့်မှန်းရပြီး အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ဥပမိရုပ်ကြောင့် မြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်ခင်သွားမိသည်။

ခုနစ်နာရီ ကိုးနာရီ တိတိဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲက မိဘနှင့် သားသမီးပြန်ဆုံရသော ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ သတိရမိသည်။ ဒီလို အဖေနှင့်သား မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဝေးကွာပြီး ပြန်ဆုံချိန်မှာ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသည်။ ဇာတ်လမ်းသဘောအရ သားက လိုက်ရှာ

ပြီး ဆုံရတာမျိုးမှာ အဖေက သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ ခက်ခဲတာလို သရုပ်ဆောင်ကောင်းကောင်းနှင့် ငြင်းပြသည်။ သားကလည်း မိဘမေတ္တာ လွမ်းမက်ငတ်မွတ်မှုနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။ မိဘနှင့် သားသမီး မေတ္တာပြကွက်ဖြစ်၍ မင်းသမီး မင်းသား ခေါ်နိုင်ရင် ခေါ်နိုင်သလောက် လူမျိုးဘာသာမရွေး မျက်ရည်လေး ဝိုင်းရမည့် ဇာတ်ကွက် ဖြစ်လေသည်။ ယခု အဖေက လိုက်ရှာပြီး တွေ့ဆုံတဲ့အတွက် သားဖြစ်သူက ဖခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးရမည့်ဇာတ်ကွက်မျိုး။ ကိုးရီးယားကား ရာဇဝင်တွင်မည့် သူရဲကောင်းထဲမှာတော့ ဂျူနဲ့ သူ့သားယူရီတို့ ပြန်ဆုံတဲ့ဇာတ်ကွက်ဆို သားဖြစ်တဲ့ယူရီမှာ ယူကျုံးမရ ခံစားမှုတွေကြောင့် အံ့တွေဘာတွေတောင် ကြိုတ်လို့၊ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ဖခင်ရဲ့ရက်စက်မှု ရင်ထုမနာ ရင်ဖွင့်လို့ပေါ့။

ကျွန်တော်ကလည်း ကိုးရီးယားလည်းမဟုတ်၊ တရုတ်လည်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလည်း မဟုတ်သဖြင့် ခြံတံခါး ဖွင့်ထွက်ကာ ဒဲ့ပင် မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးက ဦးသော်ဇင်လား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လူခန့်ညားကြီး လန့်ကာ တွန့်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေးက ဦးသော်ဇင်ပါ”

“ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော့်အဖေပေါ့”

“မင်း... မင်းက ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ရဲ့သားနော်”

“မဟုတ်ဘူး... ဦးသော်ဇင် ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်တို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား မိုးတိမ်ပါ”

“သား... မိုးတိမ်”

“အဖေ”

ကျွန်တော် ပြေးဖက်ပစ်သဖြင့် အဖေလည်း လွမ်းမက်စွာ ကျစ်လစ်စွာ ပြန်ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ပွင့်လင်းရိုးသားသော မြန်မာလူမျိုးသားအဖ ပြန်လည်တွေ့ဆုံမှုက ရိုးရှင်းစွာပင် ဇာတ်နာသွားခဲ့သည်။ အဖေအသက်ရှူသံတွေ အရမ်းမြန်နေပြီး အဖေရင်တွေ တုန်ခါနေမှုက အဖေ သူ့သားကို တွေ့လို့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ လှိုက်ခါနေမလဲ ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထို့အတူပင်။

အဖေက ပွေ့ဖက်ထားရင် လက်တွေ ဖြေလျှော့ကာ ကျောပြင်ကို ဖွဖပုတ်လျက် အသိပေးသည်။

“မင်းအမေ လှမ်းခေါ်နေပြီ သား၊ အဖေတို့ အိမ်ပေါ် တက်ရအောင်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အဖေခါးကို ဖက်ကာ အိမ်ဖက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျသောမျက်ရည်ကို လက်ခွံနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး အိမ်အဝင်မှ ရပ်ကြည့်နေသော အမေကို ပြီးပြသည်။ လှေခါးထစ်နား ရောက်မှ အမေက...

“မင်းတက်မလာနဲ့ မိုးတိမ်”

“ဗျာ...”

“ကိုသော်ဇင်... သားကို ထားခဲ့ပြီး ရှင်တစ်ယောက်တည်း တက်လာခဲ့ပါ”

အဖေ ကျွန်တော့်ကို ပခုံးပုတ် နှစ်သိမ်းပြီး နားလည်မှု ယူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်သဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်ထိုင်ခဲ့သော ခြံထောင့်ခုံတန်းလျားဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အင်းလေ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက် နီးပါး ဝေးကွာခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်ဆုံရတဲ့အချိန်မှာ ငိုတာလည်းရိုး

ဆိုတာလည်း ရှိမပေါ့။ သားလူပျို ရွှေထားပြီး ပြောဆို ငိုရတာ ဘယ် လွတ်လပ်ပါမလဲ။ ပြီးတော့ အမေက အရှက်သိက္ခာက ခပ်ကြီးကြီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားနားလည်ပါတယ်။ အဖေ ပြန်လာတာ ခဏလေး မဟုတ်ဘဲ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်း လိုက်မလဲ။ ဟိုကောင် သက်နိုင်တို့ ညီအစ်ကိုလိုပဲ “ငါ့အဖေ ပြန်လာပြီ ကွ” ဟု အာလုပ်သံကြီးနဲ့ ပြောပြနိုင်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ ကျွန် တော် အတော့်ကို ဟုတ်နေသော်လည်း အိမ်ပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ကြသည်တော့ မသိ။

ကျွန်တော်နားစွင့်ကြည့်သလောက်လည်း မသဲမကွ ပြောဆိုကြ သံလောက်ပဲ ရှိ၍ အခြေအနေကောင်းနိုင်သည်ဟုပဲ တွေးထင်ထား လိုက်သည်။ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်တော့ ကြာသွားမည် ထင်ပါ သည်။ အဖေ အိမ်ပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်ဆင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ပြေးသွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမေ အိမ်အဝင်ဝမှာ ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော့် ထံ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်စွာ ဖမ်းပွေ့ယူထားခိုက် အမေ အိမ်တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

“အမေ . . . အမေ”

“သား . . .”

“အဖေ . . . အမေဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒါ . . . ဒါက”

အဖေ ပင့်သက်ရှိုက်ချကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆုပ်ညှစ် လျက် . . .

“မင်းကို အဖေ ခဏခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ မင်းအမေ စိတ်ဆိုး သွားတယ် သား”

“ဟာ . . . အမေစိတ်ဆိုးရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ် မလဲ၊ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ချင်ရင် အမေစိတ်ပြေအောင် ပြောမှ ပေါ့။ ခဏလေး . . . ကျွန်တော်ပြောမယ်”

ကျွန်တော် အိတ်ကို ပစ်ချပြီး လှေခါးထစ်ပေါ် ပြေးအ တက် . .

“မင်းအဖေနဲ့ လိုက်သွားပါ မိုးတိမ်၊ မင်းမလိုက်ချင်ရင်လည်း ငါ့အိမ်ပေါ် မင်းပြန်တက်ခွင့် မရှိဘူး . . . ဟုတ်ပြီလား!”

အမေအသံကို အထဲကနေ ကြားနေရသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆို့နင့်လာပြီး အိမ်ဘေးဘက်မှ ပတ်ပြေးကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ တက် ရန် ကြိုးစားသည်။ နောက်ဖေးတံခါး ပိတ်ဆို့ထားလေသည်။ အိမ် ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံးပါ ပိတ်ထား၍ ကျွန်တော် ဒူးထောက်ကျကာ ငိုမိတော့မလို ဖြစ်နေခိုက် အဖေရောက်လာပြီး . . .

“သားအမေရဲ့စိတ်ကို သားအသိဆုံးပါ။ စိတ်လျှော့ပြီး အဖေနဲ့ ခဏလေးပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ အမေ စိတ်ပြေလောက်တဲ့အချိန်ကျမှ ပြန်ချော့ လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ခုချိန်မှာ အိမ် မီးလောင်ရင်တောင် မင်းအမေ တံခါးမဖွင့်တော့ဘူး သား၊ လာ . . . အဖေပြောတာ လက်ခံ ပါ”

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ
ဆက်ထုံးတွေ ရှိတဲ့နေ့တဲ့
ကြိုးတစ်ချောင်းလိပ်ပဲ
ဟိုနေရာမှ...ဒီနေရာမှနဲ့
သူ့ဘာသာ ပြေပြေလျော့လျော့
ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်တာ ဘဝပါပဲ
အဲဒါကို သိဖို့လိုတယ်၊
(ငါ့မှာလည်း ဆက်ထုံးတွေနဲ့ အဖုအထပ်တွေ
ရှိတယ်ဆိုတာကိုလေ)

အခန်း(ကိုး)

၈ ဘဝကား နားမထောင် သားတစ်ကောင်နဲ့ တို့လိုတွဲလောင်း
ဆိုသော အရပ်စကား ကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မိဘစကား
နားထောင်လိုက်၍ ကားတောင် စီးနိုင်သော သူဌေးသားလေး ဖြစ်သွား
သည်။ အဖေအိမ်က အမေအိမ်ထက် အဆများစွာ ကြီးမားကာ ဆိတ်
ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု၏ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်
ထားသည်။

အိမ်၏ ဧည့်ခန်းနံရံတွင် အဖေနှင့်အမေ မင်္ဂလာဦး ဇနီးမောင်နှံ
ခါတ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့၍ ရွှေဘောင်ကွပ်ကာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ကျွန်တော်
ကလေးဘဝက ကိုယ်တုံးလုံးလေးနှင့် ကော်ဇောပေါ် မှောက်ကာ ခေါင်း
ထောင် လည်ထောင်လေး ရိုက်ယူထားသော ခါတ်ပုံကိုလည်း အဖေတို့

ခါတ်ပုံနည်းတူ တခန့်တည်းကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“မင်းအဖေက တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီခါတ်ပုံပဲ ထိုင်ကြည့်နေတာ မောင်မိုးတိမ်ရဲ့၊ အဘစိတ်ထင် သူ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ ပဲလို့ ထင်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့အချိန်အထိ မင်းတို့သားအမိ နှစ်ယောက်ကိုပဲ တမ်းတမ်းတတ မျှော်လင့်နေရှာတာကတော့ ဩချစရာ စိတ်ခါတ်ပဲဟေ့”

အဖေအိမ်ဖော်လို့ ပြောရမလား၊ လူယုံလို့ပဲ ပြောရမလား တောင် မသိတဲ့ အဘဦးတိုးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်အနံ့ လိုက်လံပြသပြီး ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဘဦးတိုးက အဖေနှင့် အတူနေခဲ့သည်မှာ အနှစ်အစိတ်နှိပ်ဟု ပြောပါသည်။ ဒါဆို ကျွန်တော့်တစ်သက်မှ မကဘဲ ပေါ့။

“မင်းအဖေအဖေ အိမ်ထောင်ကျတော့ အဘက စားဖိုဖျားပေါ့ ကွ. . ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဟဲ့၊ အခုလည်း အဘပဲ ချက်ကျွေးနေရတာ၊ မဖြူက အတော့်ကို စည်းကမ်းကြီးပြီး စည်းစနစ်ကျတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ အဘတောင် သူ့ကို နမူနာ ယူရတယ်၊ မင်းအဖေနဲ့ ကွဲရတာလည်း စည်းကမ်းကြောင့်ပဲ၊ မင်းအဖေက လူပျော်ဆိုတော့ သူနဲ့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တာတော့ အသေချစ်တယ်၊ တော်ရုံယောက်ျားဆို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ အစားထိုးပြီပေါ့ကွာ”

“အဘပြောသလိုဆို အမေလည်း အဖေကို ချစ်တာပေါ့၊ ဒီကနေ့အထိ အမေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား!”

ကျွန်တော်ရောက်သည့်နေ့မှာပင် အဖေကုမ္ပဏီနယ်ရုံးခွဲ အရေးကြီးကိစ္စ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အဘဦးတိုးနှင့် ထားခဲ့ကာ အဖေ မန္တလေး တက်သွားသည်။

(၃)ရက်ကြာသွားပါသည်။ ထိုသုံးရက်အတွင်း အဘနှင့် ကျွန်

တော် အိမ်အကြောင်း၊ အဖေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအကြောင်း အတော်စုံစေ့စွာ ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။

ထိုသို့ပြောကြသည့်အထဲတွင် အဘရော လူပျိုကြီးလားဟု ကျွန်တော်မေးမိ၍ အဘထံမှ မှတ်သားဖွယ်ရာစကားများ ကြားသိလိုက်ရသည်။

“အဘက အိမ်ထောင်သည်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေလိုပဲ တစ်ခုလပ်ကြီးပေါ့ကွာ၊ ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဟဲ့၊ သားသမီးတော့ မရှိဘူးကွ၊ အဘတို့လည်း မင်းအဖေလင်မယားလို ချစ်လို့ လက်ထပ်ကြပြီး အသေအလဲ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါပဲ”

“အဲ့သလောက် ချစ်ကြတာ ဘာလို့များ ကွဲကြပြီကြတာလဲ အဘရယ်”

“ဟေး. . ဟေး. . ဟေး ငယ်တုန်းကတော့ မသိဘူးကွ၊ အသက်ကြီးလို့ အသိရင့်လာတဲ့အခါကျတော့မှ သိလာတာတော့ ချစ်တာ သိပ်များသွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာပဲ. . ဟ”

“ဗျာ. . ဘယ်လို အဘ၊ အချစ်များတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား!”

“မကောင်းဘူးကွ. . ဆားနဲ့အချိုမှုန့် ဘယ်ဟာက ပိုအရသာထူးမယ်ထင်လဲ”

“အင်း. . . မပြောတတ်ဘူး အဘ၊ သူ့နေရာနဲ့သူလို့ ထင်တာပဲ”

“ဒါပေါ့ကွာ. . . သူ့နေရာနဲ့သူဆိုတာတောင် တော်ရုံသင့်ရုံမှ ကွ၊ ပိုကောင်းလို့ ပိုထည့်ရင် ပျက်တာပဲ၊ သိပ်ချစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်လူကို လေတိုးတာတောင် ခံချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီမှာ ပြဿနာ စတာပဲ၊ နောက်ဆုံး စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တာတို့

ဘာတို့ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်ပဲကွ၊ တကယ်က အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးပြီး ကွဲပြဲကုန်တာ”

“ဒုက္ခပဲနော်... ချစ်လို့ အတူနေပြီး ကွဲကြပြီကြတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ... မင်းလည်း တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ၊ မကွဲ ချင်ရင် ဒီလိုချစ်ကွ”

“ဘယ်လိုလဲ အဘ”

“အကုန်မချစ်နဲ့... လျှော့ချစ်”

“လျှော့ချစ်”

“အေး... လျှော့ချစ်”

အဖေ မန္တလေးက ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော် အိမ်ခဏ ပြန်မည်ဆိုသောစိတ်ကူးများ အဖေပြန်ရောက်ချိန်မှာ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။

“သား... အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရမယ်”

ကျွန်တော် ထိုအစီအစဉ်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူလိုက် သည်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်လုပ်ရန် အစီအစဉ်ဆွဲကာ ကိုယ် နှင့် လျော်ညီမည့်အလုပ်များ ရွေးချယ်ကာ လျှောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ခုမှ အဆင်မပြေ၍ စိတ်ပျက်ပြီး အိမ်မှာ ထိုင်နေချိန် အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ပျော်သွား သည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေပြီဆိုတာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် အမေ သိလျှင် ဝမ်းသာပေတော့မည်။ ပြီးတော့ မေယုမော်။

သူမစိတ်ကူးပုံစံထဲက လူဆိုတာ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ အလေ နတ်တော ကျနေတဲ့ကောင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်။ အနည်းဆုံး ရုပ်ရည်သင့်တင့်ရမည်၊ အလုပ်အကိုင် ရှိရမည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား

ကောင်းမွန်သူဖြစ်ရမည်။ မိဘမျိုးရိုးဂုဏ် မညှိုးနွမ်းသူ ဖြစ်ရမည်။ ကြားသည်ဟု မထင်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဒီထက် အစစ သာလွန်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်အတွက် အဖေနှင့်အတူ ရုံးတက်ကာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရသော လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးနှင့် ကိုက်ညီအောင် သင်ယူရတော့မည်။

သို့ဖြင့် လေးလခန့် ကြာသွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အလုပ် ဝတ္တရားများအား ကောင်းမွန်စွာ ကိုင်တွယ်လာနိုင်ကာ ထိုကာလအတွင်း ကျွန်တော့်အတွက် ပေးထားသောမတ်တူးကိုလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရဖို့ အခွင့်အရေး ပေါ်လာပါသည်။ တခြားမဟုတ်၊ မေယုမော် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို လိုက်လာ၍ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ဧည့်သည်”

လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ...

“မေယု”

“မိုးတိမ်”

“လာလေ... မေယု... ထိုင်၊ ဪ... မသိရေ... ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီလေး လုပ်ပေးပါ”

ပြီးမှ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေကို ခဏဘေးပုံပြီး...

“နင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ငါ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်”

“သိတာပေါ့... နင်နဲ့ငါ့အဖေနှစ်ယောက် သိတာပဲဟာ၊ အဖေဆီက လိပ်စာရတာလေ”

“ဘယ်... ဘယ်လို... နင့်အဖေနဲ့ငါနဲ့ သိတယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... အထက(၂)က ဆရာဦးကျော်စိုးလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား!”

“ဟင်... အဲ့ဒါ နင့်အဖေလား!”

“အင်းပေါ့... အခု အဖေလည်း ငါတို့သားအမိနဲ့ အတူတူ ပြန်နေနေပြီ”

“ဟုတ်လား... ဒီလိုမှန်း သိရင် အဲ့ဒီနေ့က ငါ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပါတယ်ဟာ”

“ဟဲ့... ငါတို့သားအဖ နင်တို့အိမ်မှာ ဆုံတာ မှတ်မိလား!”

“အင်း... အေးဟ”

“အံ့ဩစရာပဲနော် မိုးတိမ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်ပြီး မမှတ်မိကြတာ၊ ဘယ်လောက်ကြေကွဲစရာလဲနော်၊ နင့်အဖေကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလား!”

“ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာလဲ၊ ငါက ပိုဆိုးတာပေါ့၊ မွေးကင်းစကတည်းက ကွဲနေတဲ့ဟာ”

မေယုမော် ပင့်သက်ကလေး ချပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်မှ...

“အမှန်တော့ ငါ့အဖေက ငါ့အမေရဲ့ဒုတိယအိမ်ထောင်ပါ၊ ပထမအိမ်ထောင်က သားသမီးသုံးယောက် ရပြီး ဆုံးသွားတယ်လေ”

“ဪ... ဒါကြောင့် နင်တို့အမေက အရမ်းအိုတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်... အဖေထက် အမေက (၁၀)နှစ်ကြီးတယ်၊ အဲ့ဒါထက် ငါလာတဲ့ကိစ္စက နင့်ကို အိမ်ခဏပြန်လိုက်စေချင်လို့”

“အင်း...”

“ဆရာမ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး မိုးတိမ်၊ အရမ်းလည်း”

ပိန်ချုံးသွားတယ်၊ နေထိုင်မကောင်းရင် ဆေးခွင့်ယူပါလို့ ပြောတာ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘဲ ဖျားဖျားနာနာနဲ့ ရုံးလာထိုင်နေလို့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ၊ နေတာလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ကာလမှာ ညရေးညတာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“အေးဟာ... ဒီလိုဆို ငါချက်ချင်းပြန်မှဖြစ်တော့မယ်”

ထိုအခိုက် ရုံးဝန်ထမ်းအကူအမျိုးသမီးလေး ကော်ဖီဘန်း လာပို့ပေးသဖြင့်...

“ကဲ... မေယု ဒီမှာပဲ ကော်ဖီသောက်ရင်း ခဏလေးစောင့်၊ ငါ အပေါ်တက်ပြီး အဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နင်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“အင်း... သွားလေ”

သို့နှင့် အပေါ်ထပ်ရှိ အဖေရုံးခန်းသို့ ဝင်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“အင်းလေ... သား အဲ့ဒီကနေ ရုံးတက်ရင် ရတာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်... အိမ်ကိုအရင်ဝင်၊ လိုအပ်တဲ့ သားပစ္စည်းတွေ ယူသွား၊ ကားပါယူသွား၊ ဩော်... ဒီမှာ သားအတွက် ဖုန်း၊ ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက် ထည့်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ထို့နောက် မေယုမော်ကို ခေါ်ကာ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မှာ လိုအပ်တာတို့ ဝင်ယူရင်း ဧည့်ခန်းထဲက ကျွန်တော့်အဖေအမေ ဓါတ်ပုံနှင့် ကျွန်တော့်ကလေးဘဝက ဓါတ်ပုံကို ပြ၍ သူမ ကျွန်တော့် ဓါတ်ပုံကြောင့် ရယ်လေသည်။

“ရှက်စရာကြီး... ဒီ... ဒီ... ဒီ”

“ငါသိတယ်... အဲ့ဒါကြောင့် ငါမှောက်နေတာ”

“အဘတိုး... ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်”

“အေး... အေး... အမေ့ကို ဂရုစိုက်”

“ဟုတ်”

အပြန်ကို ပါရမီလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာရင်း သူမနှင့် စကားပြောဖြစ်ပါသည်။

“သက်နိုင် စာလိုက်ပေးသေးလား!”

“မပေးတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် နင့်ကိစ္စတော့ ပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာကိစ္စလဲ!”

“နင်နဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က ကောင်မလေးကိစ္စလေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ပြာသွားသဖြင့် မီးနီကိုပင် ဖြတ်မောင်းမိသွားသည်။ ကိစ္စမရှိ... နောက်မှ ရှင်းမည်၊ လောလောဆယ် နီးရာခါးနှင့် နှလုံးသားဆန္ဒက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ခုတ်ပိုင်းပစ်တော့မည်။

“အဲ့... အဲ့ဒါ မဟုတ်ဘူး မေယု”

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ သူပြောလို့ ငါတောင် စာအုပ်ဆိုင်ကို သွားကြည့်သေးတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းလေးဘာလေး ငှားရင်းနဲ့ပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး ချစ်စရာလေးပါပဲ၊ ဒါကြောင့် နင်မျက်စိကျတာနေမှာပေါ့”

“ဟာ... ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ မဟုတ်ရပါဘူး မေယုရာ”

“ဆုံးအောင် နားထောင်ဦး၊ တကယ်ဘုရားစူးနေမယ်၊ ငါလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တီးခေါက်မိတယ်ဟာ၊ မိုးတိမ်ကို သိလားဆိုတော့ သိတယ်တဲ့၊ သူ မလာတာ အတော်ကြာပြီလို့ တမ်းတမ်းတတ်လေး ပြန်ပြောတယ်လေ၊ သူကလည်း ငါ့ကို ပြန်မေးတယ်ဟဲ့၊ သိလို့လား... တဲ့”

“နင်. . နင်ဘာပြောလိုက်လဲ!”

“ဘာပြောရမလဲ. . . သိတယ်ပဲပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ သူက ကျွန်မကို ဆက်သွယ်ပေးလို့ ရမလားတဲ့၊ ရရင် ကူညီပါလို့ အရေးတကြီးကို ပြောနေတာ၊ ဒါနဲ့ ငါမေးကြည့်တော့ သူ့အစ်မက သူ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးမလို့ စီစဉ်နေပြီလို့ မိုးတိမ်ကို ဆက်ဆက်ပြောပေးပါတဲ့”

(ဟား. . သေပြီ. . သေပြီ)

ရှင်းမရအောင် ရှုပ်သွားတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပူထူနေသောမျက်နှာနှင့် စတီယာရင်ကို ထုရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားကို လမ်းဘေးဖက် ချကာ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း မှားပြန်ပြီ။ အနီအဖြူ တုံးထားသော ယာဉ်မရပ်ရနေရာ၊ ထားကွာ. . . နောက်မှ ရှင်းမယ်။

“နင့်ရဲ့သတင်းအမှားတွေ နားထောင်မိပြီး ငါ ယာဉ်လမ်းစည်းကမ်းတွေ မှားပြီးလုပ်မိကုန်ပြီ မေယုရာ”

“မဆိုင်လိုက်တာဟယ်”

“ဆိုင်တယ်. . . နင့်ကို ငါချစ်တာ အမည်းတစ်စက်မှ မပါတဲ့ အဖြူသက်သက်ပဲ၊ အခု ငါ့ရဲ့အဖြူထဲမှာ အမည်းစက်တွေ ဝင်ကုန်ပြီ၊ အဲဒါ ငါ့ကြောင့်လို့ နင်ထင်ရင် ငါကွဲပြီ”

“သေချာတာတော့ ကောင်မလေးက နင့်အပေါ်မှာ အရေးအမှူး ဖြစ်နေပုံပဲ”

ကျွန်တော် ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သွက်ချာပါဒ လည်ချင်နေသောစိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းယူပြီး. . .

ထိုပြဿနာတစ်ခုလုံး မျိုးဦးနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ မျိုးဦးအတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အကယ်၍ ဖြူပြာ

ဖက်က ကျွန်တော့်အပေါ် တိမ်းညွတ်လျှင်လည်း ဖြူပြာကိစ္စသာ ဖြစ်ကြောင်း အသံတွေ တအောင်းအောင်းနှင့် မြည်လာအောင် ရှင်းဖြစ်တော့သည်။

ကားလည်း ဘေလီတံတားကို လွန်ကာ ဒဂုံမြောက်ပိုင်းထဲ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း မောသွားကာ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမက. . .

“အင်းလေ. . . ငါ့စိတ်ကူးပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ နင်ပြောထားသားပဲ. . . ကြိုးစားပေါ့”

“ငါ့အထင်တော့ နင်လိုချင်တဲ့ပုံစံ ဝင်ပြီထင်တယ် မေယု၊ အခု နင်ကြည့်လေ. . . နင်နဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့မိုးတိမ်နဲ့ အခုမိုးတိမ် ဘယ်လောက် ကွာသွားသလဲ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးကာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နင်ပြောပြနိုင်မလား မေယု”

“ဘာကိုလဲ!”

“နင့်ရဲ့စိတ်ကူးပုံစံလေ”

“ပြောဖို့မလိုပါဘူး. . . ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ချစ်သူအကြိုက်က ဘာလဲဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ သိနေတာပဲဟာ၊ နင်မသိသေးရင် နင် ငါ့ကို မချစ်လို့ပေါ့. . . အဟင်း”

“ရူးတာပဲဟာ”

ကျွန်တော် မပြောတော့ပါ၊ သူမတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အထိ ဘာမှကို မပြောတော့ဘဲ သူမ ကားထဲက ထွက်သွားသည်အထိ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဝန်ခံရလျှင် ဖီးလ်တော့ နည်းနည်းဖြစ်သွားသည်။ ငါလည်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ မေယုရာ။ အဲသလောက်တော့. . ဟင်း. .
ပေါ့။ အဲသလို တွေးပစ်ချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“အမေ...”

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်တာ အမေသိပုံမရ။ အိမ်
ပေါ် တက်လာသံကြောင့် အမေ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာပုံရသည်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်
ကာ မြူးလက်သွားသော မျက်လုံးတွေကို အချိန်မီ တည်ကြည်ပစ်ဖို့
ကြိုးစားလိုက်တဲ့ အမေမျက်နှာက ဘယ်လိုမှ ဖုံးအုပ်မထားနိုင်တော့ပါ
ချေ။

“အမေ...”

ကျွန်တော် အပြေးရောက်သွားပြီး အမေ့ကို ပွေ့ဖက်ထားမိ
သည်။ အမေ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက အတော်ပင် ပါးလှသွားခဲ့သည်။ နွေးပူ
နေသော အမေ့နဖူးပြင်က ကျွန်တော့်ပါးနှင့် ထိကပ်မိ၍ လန့်ကာ
ခွာကြည့်သည်။

“အမေ ကိုယ်တွေ ပူနေတာပါလား!”

“နည်းနည်းအအေးမိသွားတာပါ”

“မဖြစ်ဘူး အမေ... ဆေးခန်းသွားရမယ်”

“အပိုတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့... လာ”

အမေ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အားပါးတရ ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

“သား အဆင်ပြေရဲ့လား!”

“သား... အဖေကုမ္ပဏီမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးနဲ့
အလုပ်လုပ်နေပြီ အမေ”

ထို့နောက် လုံးဝမဖွင့်ဖောက်ရသေးသော လစာပေး စာအိတ်
လေးအိတ်ကို ဘေးလွယ်အိတ်မှ ထုတ်ယူ၍ အမေ့ခြေရင်းမှာ ဆင်းထိုင်
လိုက်သည်။

“ဒါ... အမေ့သားရဲ့လုပ်အားခအစစ်ပါ အမေ၊ သားကို ချစ်တဲ့
မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားရဲ့လုပ်အားဒါနကို လက်ခံပေးပါ”

ကျွန်တော် အမေ့ကို ကန်တော့ပြီး မော့ကြည့်တော့ မျက်ရည်
တွေနှင့် တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်တွေကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ပြန်ထည့်ပေးပြီး...

“သားသုံးဖို့ ပြန်ယူသွားပါ၊ အမေ့လစာနဲ့ အမေပြည့်စုံပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... အမေ့ပဲ ယူထားပါ၊ သား အခုပြန်လာတာ
နောက်ထပ် အမေ့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ခွဲမနေဖို့ ပြန်လာတာပါ၊ ဒီကနေ
ရုံးတက်မှာ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် သား၊ မင်းအဖေဆီမှာပဲ နေရမယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ သားငြင်းရမယ် အမေ၊ အမေ မကျန်းမမာတဲ့
ဒီပုံစံနဲ့ သား မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ နောက်ဆုံး မင်း အိမ်ပေါ် မတက်ရဘူး
ဆိုလည်း ခြံထဲမှာပဲ နေပြီး အမေ့ကို စောင့်ရှောက်မယ်”

အမေ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။ အမေ့အကြည့်ထဲမှာ ဒီ

“အင်းလေ... အထက(၂)က ဆရာဦးကျော်စိုးလေ၊ မမှတ်မိ
တော့ဘူးလား!”

“ဟင်... အဲ့ဒါ နင့်အဖေလား!”

“အင်းပေါ့... အခု အဖေလည်း ငါတို့သားအမိနဲ့ အတူတူ
ပြန်နေနေပြီ”

“ဟုတ်လား... ဒီလိုမှန်း သိရင် အဲ့ဒီနေ့က ငါ တစ်ခါတည်း
ခေါ်ခဲ့ပါတယ်ဟာ”

“ဟဲ့... ငါတို့သားအဖ နင်တို့အိမ်မှာ ဆုံတာ မှတ်မိလား!”

“အင်း... အေးဟ”

“အံ့ဩစရာပဲနော် မိုးတိမ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ထိုင်ပြီး မမှတ်မိကြတာ၊ ဘယ်လောက်ကြေကွဲစရာလဲနော်၊ နင့်
အဖေကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလား!”

“ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာလဲ၊ ငါက ပိုဆိုးတာပေါ့၊ မွေးကင်းစ
ကတည်းက ကွဲနေတဲ့ဟာ”

မေယုမော် ပင့်သက်ကလေး ချပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်
သည်။ ထို့နောက်မှ...

“အမှန်တော့ ငါ့အဖေက ငါ့အမေရဲ့ဒုတိယအိမ်ထောင်ပါ၊
ပထမအိမ်ထောင်က သားသမီးသုံးယောက် ရပြီး ဆုံးသွားတယ်လေ”

“ဪ... ဒါကြောင့် နင်တို့အမေက အရမ်းအိုတယ်လို့ ထင်
နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်... အဖေထက် အမေက (၁၀)နှစ်ကြီးတယ်၊
အဲ့ဒါထက် ငါလာတဲ့ကိစ္စက နင့်ကို အိမ်ခဏပြန်လိုက်စေချင်လို့”

“အင်း...”

“ဆရာမ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး မိုးတိမ်၊ အရမ်းလည်း

ဟုတ်ရင် သားပြန်ရမယ်”

ပြောပြီး အမေ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိက ထရပ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် အမေအတွက် ဆေးခန်းမပို့လျှင်တောင် ဆရာဝန် ပင့်မှဖြစ်မည်။

အိမ်ကို ဆရာဝန် ပင့်လာပြီး အမေအတွက် လိုအပ်သော ကုသမှုကို ခံယူစေပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်ကို ပြန်ပို့ရင်း အပြန်မှာ ရွှေမိုးကဖီးကို ဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ရှေ့ ကားထိုးရပ်ပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် မျိုးဦး ပြေးထွက်လာကာ ကြုံတော့သည်။

“မိုးတိမ် . . ဟား . . ငါ့ဆရာ”

“ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ”

“ဒီလိုပဲလေ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . လာထိုင်၊ အောင်ကိုမြင့်ရေ ကျဆိမ့် . . ရှယ်ဟေ့”

နှစ်ယောက်ထိုင်ကြပြီး မျိုးဦးက . . .

“ကိုယ့်ဆရာ ကြီးပွားနေပါလား!”

ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ အကျဉ်းချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို အဆင်ပြေပြီပဲ”

“အင်း . . . ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကောင်မလေးကိစ္စ ဘယ်

လိုလဲ”

“အဆင်ပြေတယ်ကွ... ဒါပေမယ့် မင်းကိုချည်းပဲ လှိမ့်မေး
နေတယ်၊ ငါအဖြေတောင်းတော့လည်း မင်းကို လွှတ်လိုက်တဲ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ ကုတ်ပစ်ပြီး မျိုးဦးကို စိတ်ရှုပ်သလို
ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြဿနာတော့ တက်ပြီ ကိုမျိုး”

“ဟမ်... ဘာပြဿနာလဲ”

“ခင်ဗျားကောင်မလေးက ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်နဲ့ မှားနေပြီ”

“ငါနားမလည်ဘူးဟာ... ဘယ်လိုမှားတာလဲ”

“ကျွတ်... ဒီလိုဗျ၊ စာတွေကဗျာတွေ ပေးတဲ့ကိစ္စက ခင်ဗျား
ပေးတယ်လို့ မထင်ဘဲ ကျွန်တော်ပေးတယ်လို့ ထင်သွားတာ”

“ဟာ... အဲ့... အဲ့ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဒီညရရင် ဒီညယူမလား!”

“ဟေ့...”

“မဟေ့နဲ့... လုပ်တော့... ခိုးတော့”

“ဟ... မင်းနဲ့ လွဲနေမှတော့ ငါ့နောက် ဘယ်လိုလုပ် လိုက်မှာ
လဲ!”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ... လိုက်အောင်ကို လုပ်ရမှာပဲ၊ အခု ကျွန်
တော် သွားချိတ်မယ်၊ ဒီည(၁၂)နာရီ ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်၊ အဆင်
သင့် ပြင်ထား”

“ဟာ... မြန်... မြန်လှချည်လား!...”

“မြန်မြန်သာ လုပ်တော့၊ ကဲ... ကျွန်တော်လစ်ပြီ”

မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီပြဿနာက ကြာလေကြီးထွားလေ ဖြစ်တော့

မည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မကောင်း၊ မျိုးဦးအတွက်
လည်း မကောင်း၊ ဘာပဲပြောပြော... သူ့အစ်မ လွှမ်းမိုးနိုင်သော
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် မျိုးဦးက ဖြူပြာအတွက် လုံခြုံ
အေးချမ်းမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာ
ပါသည်။

စစ်တုရင် ကစားကွက်နှင့် တွက်လျှင် ဖြူပြာအဖြစ်က ဘုရင်လို
ဆဲပင်းလိုင်းနှင့် အိပ်လိုင်းထဲမှာ အချုပ်ခံထားရသည်။ မကြာခင်မှာ
မိတော့မည်။ သူမ အပ်ကွက်ရှာနိုင်မှသာ ခံသာမည်။ မျိုးဦးကား သူမ
အတွက် တစ်ခုတည်းသောအပ်ကွက်သာဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု မပါဘဲ လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးသောသူနှင့်
နှိုင်းစာလျှင် အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်နေရှာသော မျိုးဦးကား အလွန်
သေချာသောအပ်ကွက်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အိပ် ဆေးပါသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရှာသော အမေ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်ခဲ့သည်။ (၁၂)နာရီထိုး တော့မည်ဖြစ်၍ မျိုးဦး စောင့်နေရှာတော့မည်ကို သိကာ လမ်းထိပ်ဖက် မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လမ်းထိပ်မှ ကားပြန်လှည့်လိုက် သည်နှင့် မျိုးဦး အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထွက်လာသည်။

“အဆင်ပြေလား မိုးတိမ်”

“နောက်ခန်းထဲဝင် ကိုမျိုး”

မျိုးဦး နောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်တော့မှ ကျွန်တော် ကားခဏ စက်သပ်ပြီး တိုင်ပင်ခေါ်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုသွားပြီး ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါးရှေ့ကနေ ကားပြန် လှည့်တာနဲ့ သူထွက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ခေါ်ပြီးရင် အင်းစိန်က ကျွန် တော်အဖေရဲ့အရင်အိမ်အဟောင်းလေးကို ပို့ပေးမယ်၊ အဲ့ဒီမှာ ခြံကြီး ကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ၊ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အဲ့ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက် နေကြ”

“ဟား... လွယ်လို့လား မိုးတိမ်ရာ”

“ကျွန်တော် ဒီည(၁၂)နာရီ လာခေါ်မယ်လို့ မှာထားပြီးသား”
“အဲ့ဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမဟုတ်ဘဲ ငါနဲ့ နေဖို့ ပြော တာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သလို စုတ်သပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား သူ့ကို မချစ်လို့လား”

“မင်း ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မိုးတိမ်”

“အဲ့ဒါဆို ထပ်မပြောနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျန်တာ ခင်ဗျားဆက်လုပ်”

“အေး... အေးပါ”

ကျွန်တော် ကားစက်နှိုးပြီး ဘီးလှိုမ့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ပြောပြီး ထွက်သွား မယ်၊ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာမှ ခင်ဗျားက အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အေးပါကွာ... ခုမှတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဖွတ်ချစ်ရတော့မှာ ပေါ့... ဟူး”

ကျွန်တော့်ကားလေး စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားချိန်မှာ ဟွန်း တိုလေး ပုတ်ပြီး ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဟိုင်ဆင်ဒူးဝါး လမ်းမှာ ပြန်ခေါက်ထွက်ပြီး မောင်းလာတော့ သူမ လမ်းပခုံးပေါ်ပင် တက်၍စောင့်နေလေပြီ။

(ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖြူပြာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က နင့်ကို မချစ် မနှစ်သက်တဲ့အတွက် ငါ့ကို ယူလည်း နင့်အိမ်က ပေးစားတဲ့လူနဲ့ အတူတူပါပဲ)

လေ့ကိုမလှော်
လူကိုလှော်လျင်
ပျော်ရွှင်မှုပျောက်
ဒုက္ခရောက်၍
ငုတ်တုတ်မေ့သွား
သောကများသည်
နလုံးသားထဲရှောင်ဝင်သူ...။

အခန်း(တစ်ဆယ်)

ကျွန်

တော် အိပ်ရာက နိုးလာပြီး ခြေရင်းနံရံက နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ (၉)နာရီခွဲတော့မည်။

ဟိုက်...။

ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်ကာ ကုတင်ပေါ် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိသွားသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ (၆)နာရီထက် ပိုအိပ်လို့မရ။ ထို့ကြောင့် ညတုန်းက မရိုးမသားမှုတွေပါ ပေါင်းပြီး ကြောက်ရွံ့သွားကာ ကုတင်ပေါ်မှ အသာခြေဖွဲ့ဆင်း၍ အခန်းတံခါး အနည်းငယ် ဖွင့်ကြည့်သည်။ အပြင်မှာ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် ဖွင့်ကာ ထွက်လာပြီး အမေ့အခန်းဆီ လျှောက်သွားသည်။

အမေ မရှိ။

ထို့နောက် တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား လျှောက်ရှာသော်လည်း အမေ မရှိသဖြင့် အမေကျောင်းသွားပြီဟု သိကာ ဧည့်ခန်းဖက် ထွက် အလာ ဧည့်ခန်းရှိကုတ်တုတ်ပေါ်မှာ အမေ့လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ တွေ့ရလေတော့၏။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ပါ။

မနက်(၆)နာရီ အိပ်ရာထ ဘုရားဝတ်တက်ပါ”

ကျွန်တော် ကြက်သီးဖြန်းကနဲ ထသွားပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ မီးဖို ခန်းဖက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မီးဖိုအခန်းတံခါး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း အိမ်ထဲကို အလှအယက် တိုးဝင် လာကြသော နှင်းမှုန်တွေကြောင့် ကျွန်တော်ပျော်သွားကာ အပြင်ဖက် ခုန်ထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“အိုး. . . နှင်းတွေဘာတွေတောင် ပိတ်မှောင်ကျလို့. . . အ ဟတ်. . . ဟတ်၊ မနေ့ညက မျိုးဦးတို့လင်မယားတော့ အိပ်လို့ ကောင်း မှကောင်းပေါ့”

ကျွန်တော် ကပျာကသိ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ဒီမနက်တော့ ဖြူပြာပျောက်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် မူယာ ဒေါသအိုး ပွင့်နေပေတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ငါ့လက်ချက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားအောင်တော့ မျက်နှာပြရမည်။ အခြေအနေ လည်း လေ့လာရင်းပေါ့။

လောလောဆယ်တော့ ရွှေမိုးမှာ တစ်ခွက်လောက် သွားမော့ရ ဦးမည်ဖြစ်၍ မြင့်မြတ်စာပေကို အပြန်မှ ဝင်ရန် အစီအစဉ် ဆွဲထား လိုက်သည်။

ပထမတော့ ကားယူသွားဖို့ စိတ်ကူးပြီး လမ်းပဲ လျှောက်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဦးဘခင်လမ်းမှ မဝင်ဘဲ တက္ကသိုလ်လမ်းမှ ဝင်

ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီ ပထမပတ်ထဲ ရောက်မှ တစ် လောကလုံး ခါချပစ်လိုက်သောနှင်းတွေ တစ်ဆောင်းလုံး ပုန်းခိုနေရာမှ ခုန်ထွက်လာကြသည့်နည်း။

(၁၂)ဈေးလေးသို့ ဖောက်ထွက်သော လမ်းအလယ်ပေါက် ရောက်မှ ဗိုလ်မင်းဂေါင်ကားလမ်းပေါ် တက်လိုက်သည်။ ဦးမင်းသိန်း ဆိုင်ထွက်နေချေပြီ။

“ဟေ့. . . မိုးတိမ်”

“ဗျာ. . .”

“နေ့ခင်း အသုဘ လိုက်ပို့မှာလား!”

“ဗျာ. . . ဘယ်သူဆုံးလို့လဲ”

“ငါတို့စံတော်ချိန် ကိုနေဝင်းလေကွာ”

“ဟင်. . . ဦးနေဝင်း ဆုံးသွားပြီလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ. . . သူ့မိန်းမကြီးကို သူ့ဘယ်လောက် ချစ် တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြသွားတာလေ”

“ခင်. . . ခင်ဗျာ. . .”

“ဒီလိုကွာ. . . ကိုနေဝင်းက အရက်နဲ့ နေတာ များလာတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အရက်ရှိမှပဲ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့တာ၊ ခက်တာက ဒေါ်အေးမြညိုကလည်း သောက်တာကို လုံးဝလက်မခံဘူးကွ၊ ကိုနေ ဝင်း မူးမူးပြီး အော်နေတာလည်း မင်းလည်း ကြားမှာပဲလေ၊ ငါ့သောက် တာ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ”

“အင်း. . . ကြားဖူးတယ်”

“အဲ့ဒါ အမှန်ပဲ မိုးတိမ်၊ သူ မသောက်ရင် လူမမာလို ဖြစ်ပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့လို့ သူ့မိန်းမကြီး စားဖို့သောက်ဖို့ ခက်သွားမယ် လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ခမျာ သောက်ပေးနေရတာ၊ တစ်နေ့တော့

မအေးမြည့်က ကိုနေဝင်းရဲ့ခေါင်းကို အရက်ပုလင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်တယ်
ကွ၊ အဲဒီမှာ ကိုနေဝင်း စိတ်နာသွားသလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး
လုံးဝမသောက်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ဗန်းဗန်းလဲနေရင်းက ဆုံးသွားရှာ
တာပဲကွ... .

ဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာ သုံးတတ်ရင်ဆေး... မသုံးတတ်ရင်
ဘေးဖြစ်တယ်”

“ခင်ဗျာ... .”

“ဟာ... မင်းကလည်း တဗျာဗျာနဲ့ အတော်ဒုက္ခကောင်၊
ကိုနေဝင်းက မအေးမြည့်ကို တအားချစ်တော့ တအားသောက်၊ အချစ်
ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း သူ ဒီလောက် ချစ်နေ
တဲ့ကြားက တစ်ဖက်က မှားလာတော့ အမျက်ဒေါသဖြစ်ပြီး လုံးဝ
မသောက်ဘဲ နေတော့ သေရောပေါ့ကွ... ရှင်းလား”

“ဪ... အင်း”

“အမှန်က အဲသလောက် မချစ်ဘဲ နည်းနည်းလျှော့ချစ်ရမှာ၊
ကိုယ့်မိန်းမက သောက်တာ မကြိုက်ဘူး၊ အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မင်း
မကြိုက်ရင် ငါမသောက်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ်မယ်၊
ဒီကာလအတွင်း မင်းဘာသာ ရှာစားပြီး နည်းနည်းဒုက္ခခံလိုက်၊ အဲ
သလို လုပ်ရမှာ၊ အဲဒါဆို သူလည်း မသေဘူး၊ အေးမြည့်လည်း
သဘောပေါက်သွားမယ်... ရှင်းပြီလား!”

“ရှင်းပြီ... ရှင်းပြီ”

“ရှင်းရင် မင်းတို့လူပျိုတွေလည်း သင်ခန်းစာယူထား၊ အကုန်
မချစ်နဲ့... လျှော့ချစ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဪ... လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်လေ ဦး
မင်းသိန်း”

“မင်းပဲ သောက်တော့... ငါပြီးပြီ”

“ဟုတ်... သွားပြီနော်”

ကျွန်တော် ဦးမင်းသိန်းဆိုင်မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာပြီး
လမ်းဆုံက ဆိုင်တန်းလေးတွေထဲ တစ်နေရာစာ လစ်ဟာနေသော
ဦးနေဝင်း၏နာရီဆိုင် မြင်ယောင်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

(၁၀)နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ရွှေမိုးဆိုင်လည်း လူပါးစ ပြုနေလေ
သည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်အပြင်ဖက် ခုံလွတ်မှာပင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်
ရည် မှာလိုက်သည်။

“အောင်ကိုမြင့်ရေး... ငါ့အတွက် တစ်ခွက်”

“အောင်ကိုမြင့်ကို နားခိုင်းလိုက်ပြီ မိုးတိမ်ရေး ငါပဲ ဖျော်လာခဲ့
မယ်”

“ဟမ်... ”

မျိုးဦးအသံဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ဖျတ်ထိတ်ပျာ
သွားကာ လှည့်ကြည့်သည်။

ဘုရားရေး... မျိုးဦး။

မျိုးဦး ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကို သူကိုယ်တိုင် ဖျော်
ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ဝိုင်းမှာ ချပေးရင်း ခါတိုင်းလို တဟဲဟဲတောင်
မရယ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်၍... .

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ!”

“ဘာမှကို လုပ်လို့မရလို့ ပြန်လာတာပေါ့ကွာ”

“ဖြူပြာရော”

“အဲဒီမှာ နေခဲ့တယ်”

“ဟင်... ”

“တော်ပါပြီ မိုးတိမ်ရော၊ ဖြူပြာကို မင်းပဲ လက်ခံလိုက်ပါတော့”

“ဟာ. . ဟာ”

“ညက မင်းပြန်သွားတော့မှ ငါလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ လုံးဝကို လက်မခံဘူးကွာ၊ ငါ့ကို သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးလာခဲ့၊ ညစ်သတ်ပစ်မယ်ဆိုလို့ ငါလည်း မတိုးရဲဘူး၊ အဲဒါဆို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ် ပြန်ကြရအောင်ဆိုတော့ မပြန်ဘူးတဲ့၊ မင်းခေါ်လို့ သူလိုက်လာရတာ၊ မင်းလာခေါ်မှ ပြန်မယ်တဲ့”

“ဟောဗျာ”

“အဲဒါကြောင့် ညက သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ငါ့ဘာသာ တက္ကစိငှားပြီး ပြန်လာခဲ့တာ”

ထိုအခိုက်မှာ မူယာတို့ဇနီးမောင်နှံ ပျာယီးပျာယာနှင့် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လေတော့၏။

“ဟဲ့. . မသား. . ဘယ်မှာလဲ ငါ့ညီမလေး”

“ဟင်. . .”

“ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ အခု ရဲစခန်းမှာ အမှုသွားဖွင့်မလို့”

“နေပါဦး မူယာ၊ နင့်ညီမ ပျောက်တာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“သောက်ကောင်. . . နင် သောက်ရှက်ကွဲသွားမယ်နော်၊ ဒီမှာ ငါ့ယောက်ျား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသွားပြီးပြီ၊ ညက နင် ကားနဲ့ လာခဲ့၊ မယ်ဆိုတာကို ငါ့ညီမက သူ့ခဲအိုကို ဖွင့်တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်တာ၊ နင့်ကားပေါ် တက်သွားတာလည်း သူ့မြင်တယ်၊ ကဲ. . . နင်ဘာငြင်းဦးမလဲ”

ထိုအခါ မူယာယောက်ျား ကိုခင်ဇော်က. . .

“ဟုတ်တယ် မိုးတိမ်၊ ဒီကြားထဲ မင်းနဲ့ စာအဆက်အသွယ် ရှိနေတာလည်း ငါ့ကို ပြောပြထားတော့ မင်းနဲ့ဆို စိတ်ချတယ်ဆိုပြီး

ထည့်ပေးလိုက်တာပါကွာ”

ကျွန်တော် ထိုင်နေရင်း ငယ်ထိပ်တည့်တည့် မိုးကြိုးအစင်းစင်း ပစ်ချခဲနေရသလို ခံစားနေရသည်။

“ကိုမျိုးရေ. . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

“မိုးတိမ်. . . နင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့နော်၊ ဒီမှာ. . . ငါ နင့်အမေကိုလည်း သွားပြောပြီးပြီ”

“ဟာ. . . နင်. . .”

“နင်မလုပ်နဲ့လေ. . . နင်လုပ်တာ နင်မသိဘူးလား၊ ကြာတယ် ကိုခင်ဇော်၊ လာ. . . ရဲစခန်းမှာ အမှုသွားဖွင့်မယ်”

“ဟာ. . . မူယာ. . . ဟေ့. . . ဟေ့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖြူပြာ ရှိတယ်၊ ငါ သွားခေါ်လာပြီး ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဘာ. . . နင်ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ပြန်ပို့လို့ရမလား၊ လူကြီး စုံရာနဲ့ ပြန်အပ်ရမှာ. . . ဟင်း”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဘာခွန်အားမှ မရှိတော့သလို နုံးခွေကာ ကျသွားသည်။ သွားပြီပေါ့။

“ဟဲ့. . . ဒီမှာ. . . နင် ဒီနေ့ လာပြန်အပ်. . . ဒါပဲ”

ပြောပြီး ဝိုင်းမှ ဆောင့်အောင့်ကာ ထွက်သွားသော မူယာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မောဟိုက်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ နံပြားဖိုတစ်ဖိုလို့ ပူလောင်ငြိမ်သက်နေသော မျိုးဦးကို ကြည့်ပြီး တော့လည်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပါသည်။ ကားက အဖေကားဖြစ်၍ ကျွန်တော် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကားထဲမှ အဖေနှင့်အတူ ဖြူပြာပါ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အော်မငိုမိအောင် ကြိုးစားမျှသိပ်ထားရသည်။

“သားရာ... ကောင်မလေးကို ခေါ်လာပြီး တစ်ယောက်ထဲ ပစ်ထားခဲ့ရသလားကွာ”

“အဖေ... အဖေ အဲ့ဒီကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

“ဘေးခြံက ဖုန်းဆက်တာလေ၊ အိမ်မှာ လူရောက်နေတယ် ဆိုလို့ အဖေသွားကြည့်တာ၊ ငါ့သားက တကယ့်ကောင်ပဲကွာ၊ ဟိုအိမ် ကို ခိုးလာတော့ရော အဖေက လက်မခံဘဲ နေမတဲ့လား၊ ကဲ... သောက်၊ သမီးလည်းသောက်”

“ဟင့်အင်း... မသောက်ချင်တော့ဘူး အဖေ”

ဘုရား... ဘုရား၊ အဖေတွေသမီးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား၊ ထိုစဉ် ဖြူပြာက ကျွန်တော့်ဘေးနား တိုးကပ်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန် တော် တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကို စိတ်နာပစ်လိုက်ပါလားဟာ”

“အချစ်က အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နားလည်တတ်တယ်ရှင့်... သိရဲ့လား!”

(သေပြီ... ကျွန်တော် အခုမှ တကယ်သေသလို ဖြစ်ခဲ့ရလေ ပြီ)

သို့နှင့် အဖေအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဖို့ ထထွက်သွားသော မျိုးဦးဆီ ကျွန်တော် ထလိုက်သွားပြီး...

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုမျိုး၊ ခင်ဗျားညီ မဲကြီးတုံးက လို အနစ်နာခံပေးမယ့်လူရော မရှိဘူးလားဗျာ”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်... မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြော သလို လျှော့ချစ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့... ဒါ လျှော့ချစ်မဟုတ်... ရှောင်ချစ် ရှောင်ချစ်... ရှင်းလား၊ အကုန် ရှောင်ဖြစ်ပြီးမှ ချစ်ရမှာ၊ တောက်... ”

ဒုက္ခပဲကွာ”

ကျွန်တော် ထိုသို့ညည်းတွားရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်သလို အဖေနှင့် အတူရှိနေသောဖြူပြာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မယ်တိကျ ပေါက်စလေး မေယုမော် မဟုတ်သည့်အတွက် အမေလည်း လက်ခံမှာ သေချာနေလေပါပြီ။

ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ...

ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်...။ ။

ဆန်းလသီတဂူပမာ
ချမ်းမြကြည်ဖြူကြပါစေ။

